Den Svenska Socialdemokratins sanna historia

PLANEN

Mikael Möller/MetalHeadViking

Första upplagan 2018

Innehåll

Förord

Denna bok behandlar socialdemokraterna, deras ideologi och långsiktiga Plan. Jag tar inte upp dagspolitiken, den är ett annat ämne, men så mycket kan sägas att dagspolitiken följer den plan som denna bok belyser. Boken tar sin utgångspunkt i en artikelserie från bloggen *Det opåverkade sinnet* under rubriken *Socialdemokraternas ruttna historia* skriven av pseudonymen **MetalHeadViking** (MVH). Med min bakgrund och kunskap och med en tanke om att själv skriva om SAPs historia, men fasande över mängden arbete, blev serien den spark i baken jag behövde för att sätta igång. Denna bok baseras på bloggen *Det opåverkade sinnet* med egna tillägg och har därmed två författare. Varje kapitel inleds med en fotnot till ursprunget.

Två författare innebär två erfarenheter, två kunskaper och två personligheter och detta syns tydligt i texten för den som är bara lite uppmärksam. Detta skapar diverse problem ty jag är inte kristen vilket MetalHeadViking verkar vara. Däremot är jag doggerlandsättling, vad det är ligger också utanför ramen för boken.

Vidare anges om den politiske person som diskuteras är sionist eller jude för att på så sätt utröna huruvida denna grupp har ett större/mindre inflytande än proportionaliteten berättigar. Nu är Sverige ett svenskt land byggt av svenskar, för svenskar, så egentligen skall det inte finnas några andra grupper i svenska församlingar.

I texten är vissa ord inramade och detta betyder att det är en länk till en referens (syns inte i tryckt original). Till varje sådant ord

hör också en fotnot som innehåller länken i klartext längs ned på sidan.

Korrigeringar och tips mottages med glädje: sap@syntes.be.

Denna bok är fritt tillgänglig så länge som det finns en länk till originalet.

Mikael Möller

Kapitel 1

Introduktion

[1]Det är viktigt att kasta ett ljus över Sveriges socialdemokratiska ArbetarPartis (SAP) sanna historia och deras plan. Denna text kartlägger partiets faktiska bakgrund. Vad dess egentliga ideologi är och vart de är på väg. Detta är av största relevans för att förstå dagens Sverige.

I Sverige finns det fortfarande en romantisk syn på socialismen och därmed på SAP. Denna boks mål är att en gång för alla slå sönder romantiserande av denna mycket obehagliga rörelse. Kanske redan vid valet 2018 kommer SAP inte längre kunna skryta med att vara landets största parti. I så fall vore det en stor **framgång för Sverige och svenskarna**.

Som ni även kommer att se framöver är förståelsen av den svenska socialdemokratin även relevant för att förstå andra ideologier i Sverige: Svensk kommunism, svensk nazism, så väl som den svenska miljörörelsen har alla urstarka band till den ursprungliga svenska socialismen. Men man har också stöpt om de andra partierna (C, KD, M, L, SD, MP, V) i samma riktning

Om man verkligen förstått SAPs historia har man lättare för att

[1]http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2012/09/socialdemokraternas-ruttna-historia-del.html

genomskåda den politiska trollfabrikens övriga partier. De är alla mer eller mindre styrda av samma krafter. Vilka de är skall tas upp här.

Kapitel 2

Frimurarnas Skapelse

Vi säger att socialdemokraternas historia är rutten ty den tål inte dagsljus. Hela tiden mörkar man som i fallet med Estonia eller för att gå lite längre tillbaks: Mordet på Ivar Kreuger.

Kreuger var ett svenskt finansiellt geni som lånade ut pengar till stater så att dessa skulle kunna bygga upp sina länder efter första världskriget. Detta gillade bland annat inte Stalin som hoppades införliva Frankrike och Tyskland i sin inflytelsesfär via de kommunistiska partierna i dessa länder. Mordet orkestrerades av Stalin med understöd av bankirer i väst. Till exempel var J. P. Morgan hatisk eftersom Kreuger hade tagit flera affärer från honom. Wallenberg och juden Albert Hirschel-Bonnier[1] var inte sena på att berika sig på Kreugers förmögenhet. Wallenberg är numer ingift i den judiska bankirfamiljen Sachs.

I skolan får man inte läsa om den störste svensken i modern tid. Fråga er varför?

---

[1] Se till exempel Nikola Majstrovic, Sanningen bakom Kreugerkraschen så fälldes en svensk gigant

2.1 Introduktion

Det är först viktigt att förstå att kommunism, socialism, kapitalism, fascism, nazism med flera ismer är alla ideologier skapade av en delgrupp inom frimurarna, den judiska delgruppen, som i sig innehåller den sataniska delgruppen Illuminati. Illuminatis främsta rekryteringsbas är den judiska delen av frimurarna, det vill säga dem som omfattar judendomen. Judarna utgör inte ett folk eller en etnisk grupp utan är en religiös, kriminell sekt. Deras mål är att i slutändan uppnå sin slutliga revolution mot Gud och därmed bli världshärskare. Detta är något de själva skryter om – så vi behöver inte undra. Illuminati har funnits länge, mycket länge minst sedan 1797. Detta år kom det ut en bok av John Robison som tar upp *delgruppen* och dess subversiva verksamhet med Wiliam Wyndham, Secretary at War.

John Robison var inte vem som helst utan en erkänd forskare och vetenskapsman. En fysiker och matematiker tillika professor vid Edingburghs universitet och om ni söker på universitetets hemsida får ni en massa träffar på denne John Robison bland annat *denna*[2].

Delgruppen Illuminati har lucifer som gud, det vill säga Satan själv, och deras luciferianska tro manar dem att göra precis som en av deras främsta urfäder, Nimrod, som genom byggandet av Babels Torn försökte nå upp till Gud och själv bli som en gud. Redan då fanns idéen om ett FN (Förenta Nationerna) eller en Ny Världsordning. Via FN skulle de själv bli som en gud – precis som lucifer önskat.

Det är härifrån de ”moderna” idéerna om de perfekta felfria människorna kommer. Perfekta felfria människor bör leva i det perfekta felfria samhället (världssamfundet). I denna perfekta felfria värld finns ingen fattigdom, inga krig, inga bråk, inga problem, inga sjuka, inga hemlösa, inga obildade, inga hungriga. **Inga fritänkare!**

Denna ”frihet” som frimurarna erbjuder är dock en falsk frihet som bortser från att människan är fallen, precis som det står skrivet i

[2] http://ourhistory.is.ed.ac.uk/index.php/John_Robison_(1739-1805)

Bibeln. De vill förinta Guds Ord för att det är Guds Ord som står mellan nuet och deras perfekta felfria socialistiska värld där den globala Staten styr allt till perfektion. De vill alltså att människor ska vända sig till Staten istället för Gud. Det är det **Novus Ordo Seclorum** (A new order of the ages) handlar om. Det är därför frimurarna lanserade upplysningstiden i syfte att genom revolution lansera sekularismen (skiljande mellan stat och kyrka) för att låta Staten sedan helt ta över Guds domän.

De illuminerade (upplysta) frimurarna i Europa vägrade erkänna Gud i sina nya konstitutioner – korporationen USA blev det enda undantaget. I ursprungliga USA kom människans omistliga rättigheter till liv och egendom direkt ifrån Gud. Medan de illuminerade-frimurarna i Europa (och sedan även i resten av världen) vägrade erkänna Gud och menade att du istället får dina rättigheter av staten. Staten garanterar dig rätt till hem, sjukvård, mat och utbildning.

Detta innebär att om bara rätt tyrann kommer till makten skulle denne kunna ta ifrån dig allt, ty du har redan blivit helt beroende av Staten för din utbildning, din hälsa, din mat och ditt boende.

2.2 Bakgrunden

Jesuiten , som konverterat till judendomen, startade[3] det **Bavariska Illuminati** den första maj 1776. Han var då professor i naturrätt och kanonisk rätt vid universitetet i Ingolstadt. Det är inget sammanträffande att det **Bavariska Illuminati** invigdes just den första maj ty det är en luciferiansk högtid som hedningar[4] så väl som alla de socialistiska massorna firar än idag.

[3]Mer om illuminati och andra lönnliga sällskap kan läsas i *The Illuminati: The Secret Society that Hijacked the World* av Jim Marrs.

[4]*Hedning* är i urkyrkan och bibliskt språkbruk en beteckning på en person som inte är jude. Därav kommer ett uttryck som hednakristen på den som är kristen utan att vara jude. Ordet har övertagits av kristendomen och därmed betecknat sådana som inte bekänner sig till den kristna tron.

Det Bavariska Illuminati upptäcktes och avslöjades av den bavariska polisen. Men det var redan för sent. Deras budskap hade redan spridits. Viktigast av allt, de hade redan hunnit grunda Club Breton som senare skulle bli Club des Jacobins alltså **jakobinerna**, som tillsammans med övriga frimurare i Frankrike skulle bli fundamentala för lanserandet av den franska revolutionen.

Kvarlevorna av **jakobinerna** lämnade Frankrike efter den franska revolutionen och formade så småningom ännu en renodlad frimurarrörelse. Denna gång skulle den istället heta **De Rättfärdigas Förbund** med jesuiten (juden) Moses Hess som ledande gestalt. Hess skulle sedan rekrytera (juden) Karl Marx till både **De Rättfärdigas Förbund** och frimureriet. Det är här vår kartläggning tar avstamp.

2.2.1 När socialismen först kom till Sverige

Det är viktigt att förstå att fackföreningsrörelsen från början var en skapelse av frimurare och andra hemliga sällskapsordnar. Det traditionella skråväsendet, från så långt tillbaka som medeltiden, var härvid ovärderligt. Rekommenderad läsning: Craft, Bob James, *Trade of mystery*[5], 2002.

Frimurarna använde sig av skråväsendet för att sprida sin arbetarrörelse. Utav alla skrån var det skräddarnas skrå som blev av största betydelse, framför allt när det gällde Sverige. Skräddarna hade sina gesällvandringar, något de genomfört i flera århundraden, och via dessa byggde de upp ett omfattande kontaktnät. Det var så yrkets produkter utvecklades och nya lärlingar hittades och introducerades i yrkets konst. Friedrich Engels slog fast följande:

> *"Skräddarna utgjorde den centrala kraften i förbundet (Rättfärdigas förbund).*[6]*"*

Genom gesällvandringarna kom svenska skräddare i kontakt med "arbetarrörelsens" retorik nere på kontinenten. En av de viktigaste

[5] http://www.takver.com/history/benefit/ctormys.htm
[6] https://www.marxists.org/svenska/marx/1885/21-d057.htm

figurerna för att introducera socialismen i Sverige blev, under 1840-talet, skräddaren Sven Trägårdh (född Mattisson).

I en intressant artikel med namnet *De första kommunisterna*[7], på det *maoistiska forumet*[8], avslöjas mycket om denne Sven Trägårdh. Artikeln är också en fingervisning på hur kommunister ser på sig själva och hur de arbetar. De skriver om **De Rättfärdigas Förbund** att de...

> *... utarbetade här ett distinkt förhållande mellan det öppna och det hemliga arbetet. Engels förklarar det "I London, såväl som i mindre grad i Schweiz, drog de nytta av förenings- och församlingsfriheten. Redan den 7 februari 1840 grundades den ännu existerande, legalt arbetande Tyska arbetarbildningsföreningen. Föreningen tjänade som rekryteringsbas för nya medlemmar till förbundet och eftersom kommunisterna som alltid var de mest aktiva och begåvade medlemmarna av föreningen, var det helt följdriktigt att ledningen låg helt i förbundets händer. Förbundet hade snart ett flertal kommuner, eller som de då kallades,* ***loger****, i London. Samma uppenbara taktik följdes i Schweiz och på andra ställen. Där arbetarföreningar kunde bildas utnyttjades de på samma sätt. Där dessa var olagliga, anslöt man sig till körsällskap, idrottsklubbar och liknade" ... "omfattningen av det återupprättade förbundets utbyggnad var ansenlig"*

Observera att kommunisterna nämner just "**loger**" så där i förbifarten, som om det vore helt irrelevant. Hur som helst slår här Engels och kommunisterna själva fast att det är frimurarna som sprider det socialistiska budskapet genom just sina **loger**! Artikeln fortsätter:

> *Förbundet var det viktiga, de hemliga kommunistiska cellerna var ledningen, medan de bredare organisationsformerna fungerade för att rekrytera folk till dessa. Lenin uttryckte det så här: "Men denna förändring av den klandestina (dolda, lönnliga)*

[7] http://www.maoistisktforum.org/3_artiklar/ovriga/artiklar_090300_deforsta.htm
[8] http://www.maoistisktforum.org/

organisationens former har ingenting att göra med formeln för att 'anpassa' denna till den lagliga rörelsen. Den är någonting fullständigt annorlunda! De lagliga organisationerna är de stödjepunkter som tillåter oss att föra ut idéen om klandestina celler till massorna. Det vill säga att vi modifierar formerna för påverkan i syfte att den tidigare påverkan skall fortsätta i klandestinriktning.

Den **dualism** som Lenin förklarar och som författarna till artikeln ser som nödvändig, för sin slutliga kommunistiska revolution, är en klassisk frimurarmetod (taktik), för att uppnå sina syften. Det vill säga man har en ytlig förklaring om vad de publika syftena är och en hemlig förklaring för de verkliga syftena. På detta sätt har **illuminerade frimurare kunnat lura vanliga frimurare**. Ett budskap för de som är "utanför" och ett för de som är "innanför". Denna **dualism** återfinns även inom katolicismen, Islam och hedendomen och är främst tydlig i frimurarnas symboler. Det är även därför frimurare avskyr de personer som försöker avslöja dem och deras bedrägeri.

Sven Trägårdh, Olof Renhult och Johan Ellmin var de som skapade Sveriges första kommunistcell, i Stockholm, år 1844. Som ledare för gesällskapet hade Olof Renhult goda kontakter med "cellerna" (**logerna**) i utlandet. Han visste därför mycket väl hur det hela skulle organiseras. Sven Trägårdh gjorde sig så småningom känd som retoriker och agitator. Johan Ellmin var läkare, något som skulle visa sig värdefullt – framför allt vid våldsamma upplopp. Det var hemma hos Ellmin som de första kommunistiska möten i Sverige ägde rum.

Denna "Bildningscellen" växte med tiden, tills Ellmin inte längre kunde vara värd. De fick flytta till andra sidan torget och Röda rummet på Börshuset.

Det var då som *Pehr Götrek*[9] (född Anders Petter Godlund) blev medlem i bildningscellen. Pehr Götrek var kanske Sveriges första formella vänsteraktivist. Redan på 1820-talet skrev han texter där

[9] https://sv.wikipedia.org/wiki/Per_G%C3%B6trek

han förespråkade socialism. Han var vegetarian och är än idag en stor inspirationskälla för dagens anarko-syndikalister. Götrek var känd som en "utopist", och är den första personen som översatte det Kommunistiska Manifestet till svenska. Trots att han var inspirerad av frimurarna, och uppenbarligen gjorde sig känd som just utopist, insisterade han på att han var kristen. Uppenbarligen har den här mannen aldrig rört en Bibel. Han skulle annars inte ha låtit sig inspireras av frimurarnas socialistiska budskap och hur de arbetade genom **logen** som "**täckmantel**" för **De Rättfärdigas Förbund**. Intressant nog hade denne Götrek även tidigare arbetat som **informatör** åt den tidiga Wallenberg-klanen. Artikeln från maoistiskt forum menar att det förmodligen var Trägårdh som värvade Götrek till bildningscellen.

År 1846 anlände tre svenska skräddargesäller till Stockholm. Dessa var Carl Rudolf Löwstedt, Carl Daniel Forsell och Lars Gustav Stolbin. De hade kommit från kontinenten och haft en omfattande och aktiv kontakt med **De Rättfärdigas Förbund** i Europa. I europeiska städer som Hamburg, Paris, London med flera bildade skandinaverna sina egna "sällskap", med nära kontakt till övriga kommunistiska "celler" (**loger**). Dessa styrdes alla av **De Rättfärdigas Förbund:**

> *Runt 40 skandinaver var medlemmar av Skandinaviska sällskapet som var anslutet till de Rättfärdigas förbund och lika många (säkert samma personer) uppges ha varit medlemmar av de Kommunistiska korrespondenskommittéerna och ca 30 var även medlemmar i den Tyska arbetarbildningsföreningen.*

Carl Rudolf Löwstedt hade själv haft goda kontakter med frimuraren Michail Bakunin i Paris, medan Carl Daniel Forsell och Lars Gustav Stolbin hade fått tydliga instruktioner direkt ifrån frimurarna i London och **De Rättfärdigas Förbund**.

> *När utländska gesäller lämnade England fick de oftast noggranna instruktioner att följa för att bygga upp organisationerna i sina hemländer, och på så vis uppstod de i Tyskland o*ch på andra ställen. *Samma uppgifter fick Stolbin och Forsell.*

När de tre (Löwstedt, Forsell och Stolbin) återvände till Sverige och Stockholm gick de in i "bildningscellen". Dock hade cellen nu infiltrerats och saboterats av borgare. Det är åtminstone de kommunistiska författarnas uppfattning. De var nog med största förmodan borgerliga infiltratörer som hade hört talas om socialisternas subversiva metoder på kontinenten och besvarade dem med att försöka infiltrera och sabotera socialisterna med samma metoder. **De Rättfärdigas Förbunds** tre svenska agenter insåg detta ganska snabbt och startade då det Skandinaviska sällskapet i Stockholm ("Stockholmscellen") tillsammans med övriga som fick problem med "Bildningscellen".

Löwstedt och Forsell gick sedan vidare med att sprida det socialistiska budskapet över hela landet. Medan de två var bortresta, år 1847, gick en präst vid namn Nils Ignell till attack mot kommunisterna. Denne pekade tydligt på hur kommunismen var kristendomens motpol. Något som fick Pehr Götrek att gå i taket. Vid denna tid flyttade kritiker till kommunisterna fram sina positioner. Stolbin pekades ut som en utländsk agent. Men vid det här laget hade Götrek och de övriga insett varför **De Rättfärdigas Förbund** arbetade genom frimurarnas hycklande **dualism**. Även om de i den innersta "**cirkeln**" förstod att de var revolutionära kommunister, ville de inte framstå som det, för dem som var utanför. De vill helt enkelt inte avslöjas!

> *Eftersom kommunisterna inte ville att det Skandinaviska sällskapet skulle uppfattas som kommunistiskt och i så fall riskera att förbjudas skrev Götrek omedelbart ett svar som publicerades 5 dagar senare i Eskilstuna Allehanda: "På ett visst håll oroande rykten hava här varit gängse angående inrättandet av ett sällskap, inom vilket den kommunistiska propagandan skulle spela en icke oviktig roll ... Det verkliga förhållandet är att ett skandinaviskt sällskap har blivit inrättat. Stiftarna äro unga hantverkare, mästare och gesäller, vilka alla ha varit i utlandet och där varit ledamöter av associationer, som bland arbetarna där funnits inrättade för broderlighetens befästande*

och upplysningens tillväxt inom dessa klasser ... Dessa unga män ... alla ledamöter av Skandinaviska sällskaperne i Paris, London, Köpenhamn, Hamburg m fl orter utgjorde, då de av slumpen förenades i Sveriges huvudstad, redan på förhand ett Skandinaviskt sällskap, som endast behövde sammanhållas och befästas för att ligga till grund för en hittills uti Stockholm saknad association av denna beskaffenhet. Denna grund har nu också blivit lagd av dessa, ehuru unge dock värdserfarne män, vilka både i sedligt och intelligent avseende kunna anses utgöra en elite-corps av Stockholms arbetare. Att en del av dem har kunskap om kommunism och förstå och uppskatta den till sin rätta halt är otvivelaktigt, men att sällskapets tendens ej är kommunistisk visas bäst av stadgarna, vilka blivit med överståthållarämbetet kommunicerade."...

"Ibland besynnerliga rykten, som man genom tidningsartiklar sökt sprida om detta sällskap, är att dess syfte skulle vara att motarbeta och sönderbryta Bildningscirkeln. Detta är så mycket orimligare som de tre à fyra personer av sällskapets medlemmar som tillika tillhöra Bildningscirkcln, äro denna stiftelses mest nitiska vänner"

Vid det här laget hade "*Stockholmscellen*" hunnit bilda både en hemlig och en öppen organisation, precis så som frimurarnas **dualism** förespråkar. I övrigt behöll de sina täta kontakter med **De Rättfärdigas Förbund**. "*Stockholmscellen*" fick även oftast besök av "**agenter**" från London, som oftast kom med särskilda uppdrag eller instruktioner till cellen. Forsell och Stolbin tillsammans med några andra svenskar åkte även till London för att möta upp med **De Rättfärdigas Förbund** på deras kongresser. På dessa möten tydliggör man hur hela nätverket fungerade.

I stadgarna slås det fast att organisationen skall vara så hemlig att cellerna inte ens skall känna varandras existens och att alla medlemmar skall använda täcknamn. De lägsta organen, kommunerna, skall bestå av 3-12 medlemmar och blir man fler ska man splittras i två. Flera kommuner inom samma område hade en kretsstyrelse.

Denna leddes av förbundsstyrelsen – vilken i sin tur valdes av den kretsstyrelse i vilken centralstyrelsen hade sitt säte. Detta säte fanns i London.

När Sven Trägårdh var aktiv inom "*Stockholmscellen*", förblev han som en del andra fortfarande aktiv inom den numera moderatsocialistiska "*Bildningscellen*". Men han gick även med i olika liberala föreningar där han fick en chans att influera den typen av organisationer med sina föredrag. Han lyckades faktiskt påverka landets vänsterliberala krafter markant. Bland dessa återfinns bland andra *Nils Samuel von Koch*[10], en liberal politiker, adelsman och justitiekansler samt även *Lars Johan Hierta*[11] fabrikör och grundare av vänstertidningen Aftonbladet.

År 1848 var en tid av kravaller och revolutioner ute i Europa. I Paris inträffade den så kallade februarirevolutionen, med monarkins fall och utropandet av andra republiken. Februari 1848 var också tidpunkten för publicerandet av "Kommunistiska Manifestet", skrivet av Marx/Engels.

Oroligheterna i Frankrike spred sig till Berlin och olika tyska delstater, till Ungern, Italien och Danmark. På flera ställen resulterade det i olika typer av reformer – i demokratisk och/eller nationell riktning. I mitten av mars nådde *oroligheterna*[12] Stockholm.

Dessa oroligheter/upplopp dirigerades noggrant från London av **De Rättfärdigas Förbund**. Stockholm var inget undantag. Det var vid detta tillfälle som ***slask- och stenkastarvänstern*** för första gången gjorde sitt intåg i svensk politisk historia. Man använde sig även av maskering, precis som dagens ***slask- och stenkastarvänster***, och riktade sig till särskilda konservativa politiker. Att de var dirigerade följer av följande *citat*[13]:

När de blev tillfrågade av förbipasserande varför de inte krossade

[10] https://sv.wikipedia.org/wiki/Nils_Samuel_von_Koch
[11] https://sv.wikipedia.org/wiki/Lars_Johan_Hierta
[12] http://www.janmilld.se/historia/2/1848.html
[13] http://www.maoistisktforum.org/3_artiklar/ovriga/artiklar_090300_deforsta.htm

> *rutorna på en annan reaktionärs hus som låg bredvid huset som utvalts, svarade de att det inte fanns med i instruktionerna de fått.*

På mynttorget höll Trägårdh ett improviserat tal till de förbipasserande:

> *Jag är inte annat än en fattig arbetare, men jag står här i himmelsen åsyn. Man skjuter på våra bröder, och deras blod flyter i rännstenarna. Vi begär rättvisa och hämnd.*

Talet ska enligt en lokal gardesledare ha väckt massans passion och fulla raseri och den utbröt i ”förfärliga hurrarop och vilda skrän”, tills det att den skingrades av en borgargardesavdelning.

Sven Trägårdh var en utav de främsta agitatorerna och följaktligen blev de kommunistiska cellerna de första att granskas:

> *Bara dagar efter upproret krossats kommer de första gripandena och snart har stora delar av den kommunistiska cellen tagits till förhör. Processen som sedan följde mot kommunisterna markerar i Sverige slutet för Kommunisternas förbundsverksamhet, i Sverige.*

Med tiden skulle **De Rättfärdigas Förbund** gå under jorden och till slut upplösas. Men dess kvarlevor skulle återuppstå med frimuraren Karl Marx som central figur. Tillsammans med övriga kommunistiska, socialistiska, ateistiska och satanistiska frimurare, grundades en organisation som ”innanför” var en loge, men ”utanför” var en samordnande internationell fackförening. Detta blev den **Första Internationalen**.

Även om upplösningen av **De Rättfärdigas Förbund** innebar mindre aktivitet från dess ”celler” fanns strukturerna och nätverken kvar. Något som kommunister senare skulle dra nytta av. Men detta innebar så klart inte att enskilda socialister inte tog för sig. Sverige blev så klart inget undantag. På 1870-talet blev det *Ferdinand Laurell*[14] som blev den främsta figuren. Laurell hamnade

[14] http://www.kristianstadsbladet.se/kultur/partier-kommer-och-gar-facken-bestar/

så småningom hos frimuraren tillika fackföreningsledaren och juden *Samuel Gompers*[15]. *Laurell var Gompers "mentor"*[16] och lärde honom en hel del om fackföreningsrörelsen och socialismen. På så sätt fördes, via Gompers, Europas socialistiska ideal till USA. Laurell var med största förmodan, även han en frimurare. Må jag påminna er om att det var Samuel Gompers som såg till att socialistmassorna idag firar den *luciferianska högtiden på första maj*.[17]

2.2.2 Första Internationalen och grundandet av Sveriges socialdemokratiska arbetarparti

1871 var det dags igen. Den här gången gällde det en revolt som hade frimurarnas öppet fulla stöd, "Pariskommunen". Mer än 10 000 frimurare gick ut att försvara revoltörernas aktioner.

"Pariskommunen" år 1871 blev en stor inspirationskälla för en annan svensk skräddare, den här gången vid namn *August Palm*[18]. August Palm betraktas av socialdemokrater som deras politiske anfader. Palm befann sig i Tyskland när han hörde socialismens lockrop från "Pariskommunen" 1871.

Palm anslöt sig 1873 till den tyska avdelningen av frimurarnas **Första International**. Det är viktigt att förstå att Karl Marx (tillhörande logen Le Socialiste i Belgien), *Michail Bakunin* (tillhörande logen Il Progresso Sociale i Italien), *Pierre-Joseph Proudhon* (tillhörande logen Grand Orient de France i Frankrike), med flera centrala figurer inom den **Första Internationalen**, var alla frimurare. Här följer några citat från Bill Stills bok *The New World Order*: *The Ancient Plan of Secret Societies*.[19]

Although the name "Internationale" made the group appear to

[15] http://www.gompers.umd.edu/bio%20more.htm
[16] *The Socialist Party of America*, Jack Ross
[17] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2012/05/den-luciferianska-hogtiden-forsta-maj.html
[18] https://www.thefullwiki.org/August_Palm
[19] Finns även som pdf: http://www.syntes.be/kaos/SAP/PDF/WilliamStill_NewWorldOrder-TheAncientPlanOfSecretSocieties.pdf

> *be an international labour union convention, it really was a Masonic mix of elitist Socialists, Communists, Atheists, and Satanists...*
>
> *In fact,* ***the Internationale can hardly be viewed as anything but Illuminated Masonry*** *in a new disguise. French historian E. E. Fribourg wrote in 1871: "The Internationale everywhere found support in Freemasonry"...*
>
> *According to Webster, the Internationale became nothing more than "the outer shell that covered a ramification of conspiracies".*

Det finns fler citat i ämnet men jag ger istället en intervju med Jüri Lina uppdelad i tre avsnitt. De finns på youtube men de tar bort allt intressant så därför ger jag en länk att klicka på och en annan i en fotnot. Jag hittade dem *här*:

Video 1: *Göteborg 101212-1*[20]

Video 2: *Göteborg 101212-2*[21]

Video 3: *Göteborg 101212-3*[22]

På nästa sida finns ett porträtt av August Palm vilket nog är det mest kända porträttet. Observera noga Palms hand.



[20] http://www.syntes.be/kaos/SAP/Vid/JuriLina-1(3).mp4
[21] http://www.syntes.be/kaos/SAP/Vid/JuriLina-2(3).mp4
[22] http://www.syntes.be/kaos/SAP/Vid/JuriLina-3(3).mp4

Märker ni något särskilt? Precis som många frimurare före honom döljer han sin högra hand i bilden. Det här betyder att han är en frimurare som dyrkar frimurarnas gud Jah-Bul-On. Att han döljer handen betyder att han är under träldom till Jah-Bul-On. Frimuraren Albert Pikeen av den Skotska Riten, har sagt följande om den dolda handen[23]:

> *Jah-Bul-On is a symbol of the infinite and eternal God head. A mongrel word who´s name has been for two thousand years an appellation of the Devil.*

Jah-Bul-On är Saturnus, beskyddad av den liksidiga triangeln (666), den **falska profeten** och **anti-Christ**! Så nu vet vi vad det är för budskap som August Palm egentligen hade med sig till Sverige.

Efter en lång tid av bråk och agitation ifrån Palms sida, blev han till slut utvisad från Tyskland år 1877. Palm flyttade då till Danmark. Förutom inspirationen han fick från de tyska socialisterna, blev han även inspirerad av den danske socialisten *Louis Pio*[24]. Även han med frimurarband och en utav grundarna av den danska avdelningen av den **Första Internationalen**. Den danske invandringskritiske författaren Mikael Jalving har även han skrivit kritiskt om frimurarna i sin bok *Magt og ret: Et opgör med Godheden.* Han skriver även om frimurarna i Norden.

Efter ytterliggare en tid av agitation från Palms sida, lämnade han till slut Danmark för att återvända hem till Sverige - år 1881. Här i Sverige skulle han fortsätta med sitt agiterande. Han fick mycket draghjälp av de godtemplare (Sällskapsorden) som grundade *Arbetareklubben i Göteborg.* Hjälp fick han även genom det nätverk som de tidigare kommunistiska ”cellerna” lämnat efter sig. Palm sprider ihärdigt socialisternas (frimurarnas) budskap över hela Sverige. En kort tid i fängelse stoppar honom inte.

August Palm bildar 1889 tillsammans med ett gäng frimurare sveriges **Socialdemokratiska ArbetarParti**. Bildandet av par-

[23] http://www.whale.to/b/hand_sign.html
[24] https://en.wikipedia.org/wiki/Louis_Pio

tiet skulle ha varit omöjligt utan Palms ihärdiga bygge. År 1896 når partiet riksdagen, då frimuraren och juden *Hjalmar Branting*[25] blir socialdemokraternas första riksdagsledamot. Samma år lanserade just Branting skräddaren *Claes Tholin*[26] till ordförande för socialdemokraterna och Tholin blev SAPs första partiledare år 1896. Han hade precis som *Fredrik Sterky*[27] lärt sig om fackföreningar (och socialism) i Danmark. Detta är inte underligt då socialdemokraterna hade goda kontakter med socialisterna (och även frimurarlogen) i Danmark.

Fredrik Sterky skulle fortsätta med att bli den första ordföranden för Landsorganisationen i Sverige (LO) som grundades år 1898. Detta var en sammanhållen organisation av fackföreningar, precis så som August Palm hade förespråkat.

2.2.3 Internationella Kontakter.

Eftersom August Palm fortfarande hade kontakter internationellt, via bland annat den **Första Internationalen**, fick han år 1900 i uppdrag av socialisterna i London att genomföra en "**agitationsresa**" till USA. Han redogjorde för sin resa i sin bok *Ögonblicksbilder från en tripp till Amerika*[28], publicerad år 1901.

I Minnesota mötte han den demokratiske guvernören John Lind, född i Småland, som emigrerade till USA med sina föräldrar när han var tretton år gammal. John Lind kom till makten tack vare en tillfällig vänstervåg i Minnesota. Han blev delstatens första icke-republikanske guvernör på 40 år. Lind skulle senare arbeta under den av jesuiterna[29] tränade demokratiske presidenten Woodrow Wilson som drev igenom det förrädiska Federal Reserve Act år 1913.

Under samtalet mellan August Palm och John Lind avslöjas en

---

[25] https://www.islam-radio.net/historia/semigota/03.htm

[26] https://sv.wikipedia.org/wiki/Claes_Tholin

[27] https://sv.wikipedia.org/wiki/Fredrik_Sterky

[28] http://runeberg.org/palmtrip/

[29] Jesuiterna och Illuminati har en gemensam ledare i påven. Se föredrag av till exempel Walter Veith, sydafrikan och professor i zoologi.

extremt elitistisk världsbild från dem båda. Palm hyllar Linds skattehöjningar och införande av regleringar. Samtidigt är Lind inte särskilt populär bland svenskarna i Minnesota. De svenska protestantiska prästerna som flytt det redan vänstervridna Sverige kände redan till liberalismens och socialisternas fördärvelse. Tack vare dessa präster var svenskarna ett troget konservativt röstblock. Detta ogillades starkt av både socialisten Palm och vänsterliberalen Lind.

> *Att 'prästerna' i de svenska friförsamlingarne, tack vare det inflytande, de utöfva på den svenska landtbefolkningen i Minnesota samt för öfrigt äfven i andra stater, gjorde allt för att hindra Linds återval, måste sorgligt nog konstateras;...*
>
> *Beträffande prästerna och deras skadliga inflytande på befolkningen genom deras motstånd mot alla verkligt folkliga reformer framhöll han (Lind, min anmärkning), att med de infödda amerikanska prästerna vore det ingen fara, ty de äro alla i regeln bildade och en stor del af dem har öppen blick för nödvändigheten af sociala reformers genomförande samt äro ej heller rädda för att inför sina åhörare i kyrkorna framhålla detta. De svenska 'prästerna' däremot – såsom han kallade dessa sorgligt beryktade kolportörer – stå icke högt i bildning och äro som alla obildade intoleranta och fanatiska och allt annat än kulturbärare.*

Dessa "folkliga reformer" var kanske inte så pass folkliga som Palm gärna ville att de skulle vara. Prisa Gud för dessa modiga präster, som likt *Nils Ignell*[30] varnat för den ondska som följer med socialismen (kommunismen)! Inte konstigt att socialister alltid avskytt Kristendomen. Men tråkigt nog saknar vi svenska präster av denna kaliber i dagens Sverige.

2.3 Sammanfattning

Socialdemokraternas rötters mylla är inget annat än frimureriet. De som är kunniga i ämnen som religion, historia och relationen

[30] https://sok.riksarkivet.se/sbl/Presentation.aspx?id=14080

mellan stat och individ vet vad de står för.

Den "frihet" som erbjuds är endast den som staten erbjuder dig. Den gör dig till slav för en liten klick av elitistiska socialister vilka lovar dig guld och gröna skogar men aldrig håller sina löften.

Den viktigaste kunskapen att ta med sig är principen om "innanför" och "utanför" ty den tillämpas på alla nivåer. Även de som är innanför på en nivå delas upp enligt samma princip. Vissa är mer "innanför" än andra.

Kapitel 3

Strävan efter en progressiv globalisering

[1]Frimurare har skapat det socialdemokratiska arbetarpartiet (SAP). Så följdriktigt arbetar/de SAP för frimurarnas mål om en *Ny Världsordning* och det långt innan Bilderberggruppen och andra Round Table Groups började dyka upp.

Detta framgår mycket klart av följande globalistiska citat av Hjalmar Branting:

> *No nation is so great as to be able to afford, in the long run, to remain outside an increasingly universal League of Nations.*[2]

Det är viktigt att förstå att Illuminati, som vill ersätta den gamla världsordningen med sin egen, utnyttjar att den gamla var "tyrannisk". Därmed kunde man lätt rekrytera de främsta av de bästa från universiteten för sin rebelliska sak. Men man förklarade aldrig att den *Nya Världsordningen* skulle innebära samma, ja värre, tyranni fast med helt andra tyranner.

---

[1] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2012/11/socialdemokraternas-ruttna-historia-del.html

[2] Ingen nation är så stor att det i långa loppet kan stå utanför det växande Nationernas Förbund.

Den politiska inriktningen för Illuminati var att ånyo försöka bygga upp Babels torn. Den här gången skulle man precis som förr manipulera massorna. Men den stora skillnaden mellan den gamla ordningen och den nya ordningen är att i den *Nya Världsordningen* skall massorna **tro att de är fria – när de i själva verket är förslavade**. I den gamla ordningen var massorna slavar och undersåtar och de var medvetna om detta. Men i den *Nya Världsordning* skall folk tro att de är fria när de är lika förslavade som förr – ja än värre.

I och med parlamentarismens framväxande förlorade, till synes, den gamla eliten sin maktposition. Men så var det i själva verket icke! Makteliten bara anpassade sig till de nya omständigheterna. Nu skulle massorna tro att de fick inflytande över sina liv och sin framtid.

Prästklassen har alltid, från Rom, styrt över Kronan och finanserna (tänk bara på tiondet) med undantag för en viss tidsperiod i protestantiska länder. Efter upplysningstiden hamnade Kronan i skymundan och finansvärlden fick en mer framträdande roll. Samhällsomvandlingen i övrigt gick precis som tänkt. Den omoral som med tiden spritt sig har alltid varit Roms syfte – ty den kom ifrån Babylon. Och prästklassen behöll sina positioner inom utbildningsväsendet även om de istället för att vara ”religiösa” numera kallar sig för ”sekulära-humanister” (alltså luciferianer). Istället för att klä sig i svart som gamla jesuit-präster klär de sig i vitt som vetenskapsmän. Gamla vidskepelser ersätts med nya för att i en medveten agenda **programmera massorna**. Och numera är man alltid på väg någonstans ... FRAMÅT. Vart, vill de icke säga. Men de progressiva följer, som råttorna följer råttfångaren i Hameln, och de i sin tur ser ner på alla som inte vill med, eller är försiktigt tveksamma, och kallar dem för bakåtsträvare.

3.1 Socialdemokraterna i riksdagen.

Det blir därmed bara naturligt för eliten att börja kämpa för demokrati. Märkligt i ett land som Sverige. Här krigade man för sin ätt, och sedan för sin kung. **Aldrig fick man gå ut i strid för sin rätt att rösta då eliten självmant erbjöd detta med tiden**. Socialisterna var mycket måna om att se till att så många som möjligt fick rösträtt. Det var en angelägenhet, ett måste och en naturlig process fram till den marxistiska drömmen

Demokrati är första steget mot socialism. Karl Marx

Kvinnornas kamp för rösträtt var helt onödig. Deras rösträtt var en del av planen. Här ett föredrag om socialism och fabiansk socialism *Goals of Socialism and Fabian Socialism*[3].

Frågan om fred och avrustning var en annan fråga av stor betydelse för socialisterna. Ty för att världsfred skall vara möjlig måste men avrusta (avväpna folken) och förslava (folken) ty endast då kan man garantera fred i hela världen. Då naturligtvis genom sin egen marxistiska världsregering **Nationernas Förbund** (NF) som till sin hjälp har sin egen arme och sin egen polis. Det är från frågorna kring fred som idéen om en världsregering börjar uppstå i modern tid. Så utöver samordningen av regleringar och övrig kollektivisering av landet hade SAP en internationell agenda. De gamla kontakterna för socialdemokratin fanns kvar men nu skulle det handla om ***Andra Internationalen***[4].

Socialdemokraternas inträde i riksdagen, år 1896, blev det första organiserade socialistiska partiet där. Tidigare fanns det bara konservativa och liberala ledamöter som dock inte tillhörde något organiserat parti, på samma sätt, som socialdemokraternas ledamöter. Liberalerna lyckades 6 år senare, 1902, skapa ett eget politiskt parti som fick namnet ***De Frisinnade***[5] (landsföreningen). Detta ledde i

[3] http://syntes.be/kaos/SAP/Vid/Goals-of-Socialism-and-Fabian-Socialism.mp4

[4] https://sv.wikipedia.org/wiki/Andra_internationalen

[5] https://sv.wikipedia.org/wiki/Frisinnade_folkpartiet

sin tur till att de konservativa bildade ett parti år 1904 – ***Det Allmänna Valmansförbundet***[6]. Sedan dess har partipolitik blivit den drivande kraften för att få igenom en önskad politik. SAPs blotta närvaro i riksdagen påverkade alltså parlamentarismen och hur svensk politik skulle fungera. Det dröjde dock ett tag innan SAP fick inflytande på samhällsförändringen.

3.2 Andra Internationalen.

Efter Claes Tholin, tog **Hjalmar Branting** över som partiledare år 1907. Branting tillsammans med Erik Palmstierna och Carl Lindhagen **var ledande frimurare inom partiet** vid den här tiden. Det blev nu tydligt att Branting var frimurare **med speciellt uppdrag** – det internationella. Han var mycket mån om att delta på Andra Internationalens möten.

Första Internationalen var en utpräglad frimurarloge men inte så Andra Internationalen. Frimurarna var dock den dominerande gruppen i både första och andra. Ideologin så väl som målsättningen var densamma. Man hade dock uteslutit ”de nyttiga idioterna” – det vill säga anarkisterna.

Andra internationalens agenda var att driva målen för ”den internationella arbetarrörelsen” – fred och avrustning. Det gemensamma för dessa mål var att **avskaffa rigid individualism, kapitalism och nationalism**.

Man talade öppet om nödvändigheten av en internationell auktoritet som kunde agera som ”skiljedomare”. Hjalmar Branting menade att det vid varje uppblossande konflikt skulle vara obligatoriskt att koppla in denna skiljedomare. Andra Internationalen förespråkade även en anti-militaristisk ”upplysning” främst av ungdomen (läs indoktrinering). De så kallade ”fredsrörelser” hade således redan från början en stark prägel av sekelskiftets politiska vänster.

[6] https://sv.wikipedia.org/wiki/Moderaterna

Under unionskrisen mellan Sverige och Norge var socialdemokratin mån om att lägga monopol på fredsrörelsen. Från ett internationellt perspektiv ville socialdemokratin behålla Norge och Sverige under samma fana. Men de kom fram till att det skulle vara bättre för den norska arbetarrörelsen att slippa ”den svenska överklassens” förtryck i den av svenskar dominerade unionen (socialdemokratins självhat fanns redan då för 100 år sedan).

Åren 1911 och 1912 kom det en rad internationella kriser som kunde utveckla sig till krig, Marocko, Tripolis, Persien och Balkan. Andra Internationalen mobiliserade då för att driva fram en kontrollerad fredsrörelse. Den 17 november år 1912 höll Erik Palmstierna ett brandtal ”mot imperialismen – för freden” i Stockholm.

Den Andra Internationalen utsände 1912 särskilda direktiv till arbetarrörelserna (Habsburg, Italien, Albanien, Ryssland, Tyskland, Frankrike, England med flera länder) för att försöka tvinga fram en avrustning av militären. Enligt marxismen skall inte arbetarna ställa upp för att försvara sitt fosterland utan istället ställa upp för Internationalen och avskaffa sina respektive länder.

Som bekant så misslyckades detta marxistiska recept. Man ville dock inte lära sig av misslyckandet utan menade att det var den onda kapitalismen och nationalismen som hade orsakat det första världskriget. (Vi som har studerat illuministerna vet den egentliga anledningen. Men vi håller oss till ämnet).

Den enda lösningen var att försöka bygga upp en internationell auktoritet och med internationell lagstiftning reglera enskilda länder. Slutet av det blodiga första världskriget ledde till att denna ”lösning” på ett mer legitimt sätt kunde föras fram – resultatet blev Nationernas Förbund (NF). Och just Hjalmar Branting var mån om att se till att Sverige blev en del av detta progressiva, globalistiska, internationella projekt. Hjalmar Branting skulle till och med få Nobels fredspris för sin insats att få embryot till en världsregering, NF, att komma igång.

NF kom vid en ganska läglig tidpunkt för Branting och socialdemokraterna. Andra Internationalen hade upplösts och kommunister

och socialister kunde inte komma överens om hur man skulle gå till väga för att nå sina marxistiska mål. Kommunisterna trodde på revolution medan socialisterna trodde på långsiktig reformation via demokrati. För att parafrasera Ronald Reagan så är skillnaden mellan kommunister och socialister den att kommunister har bråttom.

3.3 Socialdemokraternas Landsförräderi.

Nationernas Förbund hade i stort sett samma målsättning som Andra Internationalen. Man talade om sanktioner och om militära aktioner mot "fredsbrytare". I princip samma maffiametoder som NATO och FN arbetar med idag. Man hade även samma krav på "avrustning" som Andra Internationalen.

Men från ett svenskt perspektiv var Branting ett stort misslyckande. Sista chansen att få tillbaka Åland och Österbotten, där majoriteten fortfarande var svenskar, misslyckades totalt. Branting och socialdemokraterna i övrigt fick svidande kritik från högern för att ha arbetat för utländska intressen – vilket vad sant.

Inom NF blev Branting en stor beundrare av Woodrow Wilson. Den jesuittränade mannen som införde **The Federal Reserve** i USA, 1913, och som sedan dess har förslavat landet. Woodrow Wilson var den första presidenten som medvetet kallade USA för en "demokrati", trots att landet i själva verket är en konstitutionell republik. Ja till och med *ett bolag*[7]. Branting kallade Wilson för "arbetarklassens vägbrytare" och "historiskt en vägröjare för arbetarklassen".

Hösten 1920 skrev Branting en uppsats i tidskriften Revue de Genéve. Där finns följande formulering

> *L´utopie de quelques précurseurs, les résolutions des conférences socialistes, encore impuissantes contre la politique des milieux dirigeants, se transformérent gráce aux quatorze points de Wil-*

[7] http://www.serendipity.li/jsmill/us_corporation.htm

> *son en un programme pratique, soutenu par une grande puissance.*[8]

där han hyllar Wilson för att denne ser hur väl tanken med Nationernas förbund och socialismen stämmer överens.

Samma år konstaterade Branting inför Riksdagen att varje medlemsstat skulle tvingas uppge sin nationella suveränitet till NF. Han avslutade med:

> *Men detta förbund med hedern och rätten som mål är ett så stort framsteg, att* ***det är värt detta offer****.*

Enligt Branting var det värt att uppge Sveriges nationella suveränitet för det marxistiska budskapet i NF.[9] Som tur var fanns det en motståndsrörelse inom USA som, efter Wilsons avgång, lyckades dra USA ut ur NF. Efter USAs utträde rasade NF samman. Därmed hade globalisternas plan på en världsregering misslyckats denna gång. En konsekvens av detta misslyckande blev bildandet av **CFR (Council on Foreign Relations)** med uppgift att vid nästa tillfälle se till att motståndet mot en världsregering skall misslyckas. Än så länge har CFR:s arbete fungerat utmärkt.

3.4 Socialisten Branting

Liksom många andra ledande socialister kom Hjalmar Branting från överklassen och familjen var välbärgad. Hans far var professor och hans mor var dotter till statssekreterare Carl Petter af Georgii. En falsk adelsätt som sannolikt härstammar från en judisk stamfar. Han gick på Beskowska skolan och var klasskamrat med den blivande kungen Gustav V.

[8]Några föregångares utopier, de socialistiska konferensernas resolutioner, vilka fortfarande är maktlösa mot de härskande kretsernas politik, förvandlades med Wilsons fjorton punkter till ett praktiskt program med stöd av en stor makt.

[9]Detta kallas i dagligt tal landsförräderi! Något som utmärkt socialdemokatin under hela dess historia.

Hjalmars mor Emerentia "Emma" Maria Charlotta *af Georgii*[10] var dotter till statssekreteraren Carl af Georgii och Maria Charlotta Limnell samt sondotter till underståthållaren Evert Georgii. Emma gifte sig 1839, skilde sig 1869, gifte om sig 1873, varje gång med professor Lars Gabriel Branting. Hon blev således mor till Hjalmar Branting.

Släkten Georgii var (troligen) en judisk släkt med (säkert) en förment adlighet. Branting var en av de första sionisterna i Sverige:

> **En sionist är en person som är för att militärt ockupera Palestina för att där, med våld, bilda en judisk stat.**

Dokumentation av detta finns på Jewish Agency i Jerusalem och ingick i ett arkiv för Poale Zion (arbetare för Zion) som sedermera övergick till Poale L'Israel och Mapai. Där finns sammanlagt 22 pärmar med svensk-zionistisk korrespondens från åren 1906-19 och bevis på att under tiden 1917-19 var rörelsens världskontor placerat i Stockholm.

I detta arkiv finns också ett "Stockholms fredsmanifest" av 1917 om en oberoende, fri judisk stat i gamla Palestina - med Hjalmar Branting som förste signatär!

Det var således inte den omskrivna *Balfour-deklaration*[11] som var först att skriftligen stödja tanken på en oberoende judisk stat i Palestina! Det var istället en svensk, Hjalmar Branting, socialdemokratins store genombrottsman i Sverige. Och det skedde i slutet av oktober 1917, några veckor före den engelske premiärministerns stora, aldrig uppfyllda, löfte till världsjudendomen.

Den som berättar denna helt okända episod är Stockholms rabbin Morton Narrowe. Han fortsätter:

> *Själv fick jag tipset om dessa märkliga fakta och vars underlag kunde finnas av ingen mindre än Israels president, Zalman Shazar, då han nyligen tog emot mig i Jerusalem. Han talade*

---

[10] https://www.islam-radio.net/historia/semigota/03.htm

[11] https://www.syntes.be/kaos/SAP/Pdf/BehindTheBalfourDeclaration.pdf Ett mer lämpligt namn vore *Milner-deklarationen*.

om att dokumenten fanns på Jewish Agency i Jerusalm, att de ingick i ett arkiv för Poale Zion (arbetare för Zion) som sedermera övergick till Poale L'Israel och Mapai. Alltså m.a.o upprinnelsen till Israels Arbetarparti och tillika en av de viktigaste "bygherrarna" av det fria Israel.

Det stämmer precis. Jag hittade sammanlagt 22 pärmar med svensk-zionistisk korrespondens från åren 1906-19.

Där fann jag alltså "Stockholms fredsmanifest" av 1917 - om en oberoende, fri judisk stat i gamla Palestina och med Hjalmar Branting som förste signatär! Menorah nr 2 1972[12]

Hjalmar Branting var tidigt en socialistisk aktivist och blev en central figur vid bildandet av SAP. Som partiledare intresserade sig Branting främst för utrikesfrågor och han lämnade inrikespolitiken till övriga inom SAP.

Själv ägnade sig Hjalmar Branting åt möten i Andra Internationalen där judinnan Rosa Luxemburg, juden Vladimir Lenin och juden L Martov (Julius Martov) var bland dem som förde debatten. I denna debatt deltog alltså frimuraren Hjalmar Branting. År 1932 avslöjade *Nikolai Svitkov*[13] att både Lenin och Martov var frimurare. Ifall Rosa Luxemburg var frimurare[14] är oklart. Däremot vet vi att hennes socialistiska förening **Spartacusförbundet**, fick sitt namn från Adam Weishaupt. Om ni inte redan visste det så hade den Bavariska Illuminatis medlemmar, inspirerade av Romarriket, alla täcknamn. Adam Weishaupts täcknamn inom Illuminati var Spartacus.

Men den individ som hade mest inflytande på Branting var den franske socialisten *Jean Jaurés*. I sina skrifter hyllade han jämt Jaurés och kallade honom för:

Internationalens mest lysande geni.

Även om Grand Orient de France (GODF) hyllar honom än idag så

[12]https://www.syntes.be/kaos/SAP/Pic/BrantingMenorah-2-1972.gif
[13]http://whale.to/c/lenin4.html
[14]Verkar vara en märklig fråga men det finns så kallade "adoptionsloger" för kvinnor (se till exempel http://frimurarelagret.se/kvinnor-inom-frimureriet/)

var Jean Jaurés inte en frimurare. Han uppskattades oftast av dem då han i själva verket stod över dem. Han blev skolad av jesuiterna i Lycée Louis-le-Grand. En skola som beskrevs av Elie Beaumont år 1862 på följande sätt:

> *The Jesuit College of Paris, has for a long time a state nursery, the most fertile in great men.*

Utan tvekan var det så. Ty många av upplysningstidens främsta personligheter i Frankrike hade fått sin utbildning (träning) i denna jesuitskola.

3.4.1 Familjen Brantings kopplingar till Bonnier

Det är ett ovedersägligt faktum att Branting ägnade mycket av sin tid utomlands med judar och frimurare. Hur var det på hemmaplan?

Tor Bonnier var i sitt första giftermål gift med icke-judiska Greta Lindberg vars föräldrar var de berömda teatermänniskorna August och Augusta Lindberg. Tor Bonniers son Albert Bonnier Jr. beskriver i sin memoarbok hur Hjalmar Branting och hans hustru Anna Branting var "gamla vänner till familjen Lindberg" (boken "Personligt", Bonniers, 1985, sid. 35) och hur de ofta besökte Lindbergs.

Hur är det med Brantings judiska härkomst? Låt oss spåra släkten Georgii. Släkten *beskrivs*[15] första gången med:

Ätten har, utan att några andra bevis än en namnlikhet därför framlagts, ansetts härstamma från en venetiansk dogeätt med namnet Giorgi. – Den till Sverige inflyttade stamfadern uppgives varit född i Hamburg. Av undersökningar, som företagits av stadsarkivarien i nämnda stad, dr Hagedorn, har framgått, att den enda bäraren där av namnet Peter Eberhard under åren 1629–1695 var Peter Eberhard Jürgens, som döptes S:t Kathrinen församling den 17 april 1686 och var son till fiskbensfabrikanten Nikolaus Jürgens och Anna Margareta Stolz. Man kan med stor sannolikhet antaga, att denne

[15] https://www.adelsvapen.com/genealogi/Af_Georgii_nr_2258

är identisk med apotekaren Peter Eberhard Georgii.

På mödernet har modern kopplats till just denna *Peter Eberhard Georgii*[16].

3.4.2 Familjen Brantings kopplingar till Aschberg

Olof Aschberg (Obadja Asch 1877-1960), mer känd som ”den röde bankiren” är farfar till den kände TV-profilen Robert Aschberg. Olof Aschberg var hälare åt de kommunistiska judarna efter den judiska statskuppen 1917. Det är världshistoriens största "pengatvätt"-operationer som genomfördes - med svenska Socialdemokratins hjälp. Olof Aschberg grundade 1912 banken Nya Banken som hade nära band till Socialdemokraterna. Bankens smugglingsverksamheten av ryskt guld till Sverige ledde senare till att Nya banken svartlistades1918 av västländer och blev nedlagd 1920. Aschberg grundade 1917 även den **Svensk-Ryska Banken tillsammans med statsminister Hjalmar Brantings son, Georg Branting och dennes syster Sonja Branting-Westerståhl**. Judarna plundrade den ryska statskassan, plundrade och brände ryska kyrkor och kloster på värdesaker, däribland mycket värdefulla ikoner. Den judiska statskuppens ledare juden Lenin sade bla "... ju fler av företrädarna för det reaktionära prästerskapet som vi lyckas skjuta, desto bättre.” **Judarna mördade 180.000 präster** enbart under de första åren från 1918 och ett tag framåt.

Olof Aschberg smugglade ca 500 ton guld och kronjuveler till Sverige. Guldet smältes om med svenska stämplar vilket omöjliggjorde en spårning, så att de skulle kunna säljas och växlas till västerländska valutor. Som tack för smugglingsverksamheten fick Aschberg 1921 lov att i Moskva grunda Ryska handelsbanken med vilken han gav krediter till svensk handel med Sovjetunionen. Året därefter blev han chef för Sovjetunionens första internationella bank, Ruskombank.

[16] https://www.geni.com/people/Peter-Eberhard-Georgii/6000000011161398255

Olof Aschberg deltog även i försäljningen av tsarryska juveler på auktionshus runt om i Europa. Den mest kända juvelen är den så kallade "*Aschberg diamanten*" en av världens störta diamanter, som tidigare ingick i de ryska kronjuvelerna. Den kom i Olof Aschbergs ägo 1934 och 1959 sålde Olof den till en privat köpare. Olof Aschberg har också donerat en stor samling med 275 ikoner från de plundrade och nedbrända ryska kyrkorna till Nationalmuseum i Stockholm.

3.5 Socialdemokratin vid makten

Socialisterna och liberalerna lyckades införa pöbelstyre[17] (demokrati[18]) i Sverige då frimuraren Arvid Lindman var statsminister och i själva verket svek den svenska högern år 1909. Pöbelstyrets inverkan på befolkningen var den att massorna lurades att tro att de faktiskt kunde påverka sin framtid. Något som effektivt dämpade all form av missnöje. Vi kan än idag se hur människor i diktaturer försöker kämpa mot tyranniet i tredje världen där demokratin ännu inte slagit igenom. Många undrar varför svenskarna inte agerar på samma sätt då staten förtrycker sin egen befolkning. Anledningen är att demokratin pacificerar svensken. **I en demokrati har eliten lyckats lura befolkningen att tro att de faktiskt kan påverka.** Trots att det alltid är någon annan någon annanstans som bestämmer över agendan. En diktatur är på det här sättet mycket mer ärlig då befolkningen vet att den är förslavade. I en demokrati är befolkningen liksom låst i tron att man kan påverka framtiden genom att lägga sin röst vart fjärde år. Det är sannerligen ett ohederligt bedrägeri. Det är även viktigt att förstå att det var landets elit som var främst hängivna med att införa pöbelstyre. Även bland kvinnorna var det kvinnorna tillhörande eliten som var de mest hängivna. Detta bevisades inte

[17] Kan låta som en hård beskrivning men Sverige idag visar på att så är fallet. Tog bara lite tid att se.

[18] Ordet demokrati är en förskönande omskrivning av en diktatur där de som bestämmer över tidningar, television, med mera har den reella makten.

minst genom det extremt låga valdeltagandet i början av 1900-talet. Större delen av Sveriges befolkning var inte lika medvetet hängivna den ”demokratisyn” som eliten fört fram.

År 1911 hölls första valet. Arvid Lindman förlorade sin post som Sveriges statsminister. Vid den här tiden fanns det endast tre politiska partier som representerades i Sveriges Riksdag. Man hade socialdemokraterna (socialisterna) till vänster, de frisinnade (liberalerna) i mitten och allmänna valmansförbundet (de konservativa) till höger.

Valets stora förlorare blev de konservativa. Vinnare blev socialisterna som gick starkt framåt och fick det stora genombrottet – efter **löften om guld och gröna skogar** till väljarna (känns inte detta igen?). Liberalerna blev dock mäktigaste av alla med sin starka och stabila vågmästarställning. Liberalernas Karl Staaff fick ta över som statsminister efter valet. Det enda samarbete som blev nästan omöjligt var mellan socialister och konservativa. Något som gav liberalerna en viktig position som det enda parti som kunde samarbeta med alla parter.

Det var dock en mycket turbulent tid både inrikes, med borggårdskris, och utrikes med första världskriget. Hjalmar Hammarskjöld fick leda landet under denna period. År 1914 hölls två val där de konservativa blev framgångsrika. Liberalerna tappade både till högern och vänstern. Utanför riksdagen hade Bondeförbundet bildat sitt eget parti och utmanade, från landsbygden, de stora etablerade partierna. Inom SAP fortsatte friktionen mellan kommunister och socialister.

År 1917 tog *Carl Swartz* över statsministerposten, och skulle leda landet in i valrörelsen samma år. Det här året hade bolsjevikerna[19] tagit över makten i Moskva. Något som Branting tog starkt avstånd ifrån. Hans övertygelse var att den *Nya Världsordningen* skulle bildas med tiden genom långsiktiga politiska reformer – inte genom revolution. Branting tog därmed tydligt Markov och hans mensje-

[19] Via en judisk statskupp.

vikernas parti i frågan. Brantings negativa inställning till Lenins bolsjevikers statskupp fick kommunisterna inom SAP att gå i taket. De beslöt sig då för att lämna partiet och bilda ett kommunistiskt parti, Sveriges socialdemokratiska vänsterparti, som tog bolsjevikernas parti och var med och grundade komintern (den kommunistiska internationalen) år 1919. En annan fråga som skulle skapa irritation mellan kommunister och socialister var Brantings tydliga stöd för de vita i finska inbördeskriget mot de röda.

Valet år 1917 innebar en omritning av den politiska kartan i Sverige. Nu var det istället fem partier som representerades i riksdagen då både **Sveriges socialdemokratiska vänsterparti** och **Bondeförbundet** slagit igenom parlamentariskt. Det blev åter det liberala samlingspartiet som tog position som vågmästare. Med stöd av socialdemokraternas Hjalmar Branting blev liberalen Nils Edén Sveriges statsminister. För första gången ingick socialdemokraterna i en koalitionsregering och fick därmed ett större utrymme att driva sin agenda.

Det blev bara en tidsfråga innan socialdemokraterna satte krokben på den liberala regeringen. Detta ledde till Edén-regeringens fall. Branting fick då i uppdrag att bilda regering och det blev då en minoritetsregering. År 1920 nådde socialdemokraterna makten och fick sin egen statsminister för första gången. En ung Per Albin Hansson[20] skulle som ”försvarsminister” **påbörja arbetet med nedmonteringen av det svenska försvaret**. Denna nedmontering fick kraftig kritik från högern. Ett tydligare bevis för att socialdemokraterna ej prioriterade Sveriges självständighet och nationella suveränitet finns inte.

I valet 1920 gick de konservativa starkt framåt. Men socialdemokraterna var fortfarande det största partiet. Nils Edén var dock inte intresserad av att upprepa en koalitionsregering med dem. Detta dödläge innebar till slut att Branting avgick som statsminister och Louis De Geer den yngre fick ta över statsministerposten. Inför valet 1921, när rösträtten hade expanderats till att inkludera kvin-

[20]Ytterligare en landsförrädare.

norna, var Oscar von Sydow statsminister.

Valet 1921 blev en stor framgång för socialdemokratin och Branting fick återigen bilda regering. Så väl socialdemokraterna som de borgerliga ansåg att Branting spenderade mer tid som statsminister i Genéve än i Stockholm. Detta berodde så klart på hans uppdrag för NF (Nationerna Förbund) och byggandet av en *Ny Världsordning*. År 1923 fick Branting rusa hem, från internationella möten, då löneförhandlingar mellan LO och SAF (Svenska arbetsgivareförening, idag Svenskt Näringsliv) hade hamnat i strid. Denna strid ledde så småningom till en politisk kris. Krisens dödläge innebar att Branting fick återigen avgå från statsministerposten. *Ernst Trygger* (konservativ) skulle få leda landet inför valet 1924.

Valrörelsen år 1924 såg stor splittring inom både liberalerna och kommunisterna. Bondeförbundet behöll en relativt stark ställning medan de konservativa gick framåt och även så SAP – som blev valets stora vinnare. Branting fick bilda regering en tredje gång. Det blev inga koalitioner den här gången heller utan ytterliggare en minoritetsregering.

Hjalmar Branting var vid det här laget redan svårt sjuk och sjukdomen blev bara värre med tiden. Detta ledde till att Rickard Sandler (SAP) fick ta över statsministerposten strax innan Brantings bortgång. Med stöd av liberalerna lyckades socialdemokraterna till sist driva igenom det svenska försvarets slutliga kastrering.

En ny konflikt mellan arbetsmarknads parter ledde till ytterliggare en politisk kris. Då ingen överenskommelse kunde nås ledde detta till att regeringen Sandler självmant avgick. Carl-Gustav Ekman och liberalerna fick leda en minoritetsregering fram tills nästa val.

Valet 1928 är idag känt som ”kosackvalet”. Anledningen var socialdemokraternas kraftiga förflyttning, under Per Albin Hansson, åt vänster. Hansson hade själv inga problem att samverka med kommunisterna. Något som kritiserades från det borgerliga hållet. Valet i sig blev väldigt polariserat. Både vänstern och högern bedrev aggressiva kampanjer mot varandra. Det enda anmärkningsvärda är att den svenska högern, i det här valet, faktiskt vågade stå

upp för sina traditionella konservativa värderingar och äganderätten.

Man försvarade familjen och en av högerns valaffischer antydde till och med att svenska kvinnor skulle kunna utnyttjas som slavar, av svartmuskiga män, om vänstern kom till makten.

Med tanke på dagens våldtäktsstatistik, till följd av massinvällning, visar det på en klar förståelse för vart den socialdemokratiska politiken leder. De konservativa gick framåt och *Arvid Lindman* (högerpolitiker) blev Sveriges statsminister.

Den stora internationella finansiella krisen skulle först drabba Sverige via *sparbankskraschen*. Lindmans regeringen klarade inte av att handskas med denna stora finansiella kris och allt vad den hade inneburit för både svenskt jordbruk och svensk industri. Lindmans regering avgick 1930 och ersattes av Carl-Gustav Ekman och liberalernas nya regering.

3.6 De svenska fabianerna

En grupp som starkt drev progressiva frågor, bakom kulisserna, vid den här tiden var tankesmedjan *Centralförbundet för Socialt Arbet*e (CSA). Förbundet bildades år 1903 och påverkades starkt av det brittiska Labour Partiets tankesmedja *The Fabian Society*[21]. De var alltså fabianer och de har en *vapensköld*[22] med en varg i fårakläder. De tog tydlig avstånd från kommunismen, och trodde istället på den fabianska metoden, inspirerad av en romare, Fabius Maximus. Generalen som tålmodigt tröttade ut Hannibal. Med denna metod skulle socialisterna segra över sina motståndare. Genom långsiktiga målsättningar där man förändrade samhället så långsamt att massorna inte skulle märka att man var på väg mot den socialistiska drömmen – en världsregering. En regering som tar hand om och kontrollerar individen från krubban till graven. Denna metod

[21] http://syntes.be/kaos/SAP/Vid/The-Fabian-Society-Exposed.mp4

[22] https://canadafreepress.com/article/obama-the-wolf-in-sheeps-clothing-on-fabian-window-coat-of-arms

kallas även **de små stegens tyranni**.

Kända fabianska socialister från den här tiden var globalisterna H.G. Wells, George Bernard Shaw och Bertrand Russell. Genom att bara studera dessa tre inses att denna socialistiska elit är besatt av kontroll. De ser fram mot en världsregering där proletariatet styrs via en "välvillig" och "vänlig" diktatur. Jag lämnar här nedan några viktiga klipp som avslöjar *The Fabian Society*:

Video 1: *Fabianism & Leninism I*[23]

Video 2: *Fabianism & Leninism II*[24]

Tankesmedjan är en av många brittiska organisationer såsom Milner Group som finansierade Hitler och Cecil Rhodes stipendiefond som drev de första koncentrationslägren i världen. I dessa höll man sydafrikanska boer fängslade. **Ja de första koncentrationslägren hade vita arbetsslavar i Sydafrika**.

Dessa brittiska organisationer bildade så småningom dagens dominerande **Round Table Groups**. Organisationerna har sina rötter i det Brittiska Ostindiska kompaniet och uppgiften var att se till att London Korporationen (aka New Jerusalem) skulle behålla sin dominanta ställning som ekonomisk stormakt. Något som man hitintills lyckats med ganska utmärkt.

Erik Palmstierna och Carl Lindhagen var två kända socialdemokrater som var med i CSA. Även många "frisinnade" liberaler var med i förbundet. Förbundet arbetade främst, likt Andra Internationalen, för avrustning av försvar och för införande av pöbelstyre. Många elitistiska vänsterkvinnor och fackföreningsledare var inblandade i förbundet och var särskilt aktiva för att expandera pöbelstyret till att även innefatta kvinnor. Det är intressant att studera detta förbunds olika individer, i de elitistiska familjer, och se hur de är kopplade till varandra.

ABF bildades 1906, via Folkhögskolan Brunnsvik, av socialdemokraterna och LO. ABF skötte indoktrineringen åt CSA. Både LO,

[23] http://syntes.be/kaos/SAP/Vid/Fabianism-&-Leninism-del-1.mp4
[24] http://syntes.be/kaos/SAP/Vid/Fabianism-&-Leninism-del-2.mp4

SACO, TCO och till och med Svenskt Näringsliv med fler är alla medlemmar som arbetar under CSA idag. CSA har inte bara haft ett starkt inflytande över Sveriges socialister utan även över dess liberaler.

3.7 Sammanfattning

Trots socialdemokraternas väldigt korta visit vid makten, i början av 1900-talet, lyckades de ändå sätta sin prägel på den politiska riktning Sverige anträdde. Just Branting var väldigt mån om globalisternas agenda – att NF skulle ta över mer och mer makt från de enskilda nationerna.[25] Utöver detta lyckades socialdemokraterna driva igenom en kraftig nedrustning av Sveriges försvar. Detta medförde en mycket svag ställning vid andra världskrigets utbrott.

Branting tillsatte en ”socialiseringsnämnd”, ledd av Rickard Sandler, för att planera hur en socialisering av landet skulle kunna gå till. **Nämnden kom fram till förslag om monopolisering av olika områden inom samhället.**

Vid samma tillfälle tillsatte Branting en utredning om ”ekonomisk demokrati”, ledd av keynesianen Ernst Wigforss, för att utreda hur man kunde regera landet genom planhushållning – istället för via kapitalism. Denna diskussion fortsatte inom partiet från 1920 och framåt. Inom SAP fanns det en tydlig vänsterfalang som ville göra ingrepp i äganderätten och en högerfalang (funktionalisterna) som ville behålla kapitalismen men reglera den på så sätt att staten kunde styra ekonomin i den önskade riktningen.

Inom SAP fanns mycket tidigt ett tydligt önskemål om att driva landet i en modernistisk socialistisk riktning. Även om socialdemokraterna, under Branting, inte lyckades komma så långt så hade de fått igenom tillräckligt många regleringar och reformer för att lägga grunden för senare generationers mer vänsterradikala idéer:

[25] Vi som har varit med en tid kommer ihåg att det är politiskt inkorrekt med krokiga gurkor. Nej gurkan skall vara rak! Sic!

En stat som kontrollerar individen från krubba till grav (*Den Nya Världsordningen).*

Det som är så oerhört viktigt att förstå, av socialdemokratins historia, är att landsförräderiet är inbyggt i deras ideologi. Det kom inte med Olof Palme. Socialdemokraterna har alltid varit globalisternas förlängda arm i Sverige.

Referenser

[1] Socialdemokratin och den svenska utrikespolitiken från Branting till Palme, Bo Hult & Klaus Misgård, 1990, Utrikespolitiska Institutet.

[2] *The John Birch Society*[26].

[26] http://syntes.be/kaos/SAP/Vid/The-U.N.-Deception.mp4

Kapitel 4

De internationella målen

[1]Vi har nu diskuterat socialdemokraterna innan de blev ett dominerande parti i vårt land. Grunden var partiets rötter inom frimureri och dess kontakter med utlandet via internationella globalistiska institutioner. När partiet nu etablerat sig som en politisk stormakt i Sverige kunde de börja lägga grunden för den socialistiska omvandlingen, från ett traditionalistiskt land med ansvarstagande medborgare, till ett progressivt land med hjälplösa medborgare.

Fråga er om det verkligen är elitens intresse att "hjälpa" de fattiga och svaga. Eller fanns det en annan anledning till varför eliten valde att internationellt introducera Välfärdsstaten.

> *Det goda hemmet känner icke till några privilegierade eller tillbakasatta, inga kelgrisar och inga styvbarn.*

Detta sa Per Albin Hansson år 1928 då välfärdsstaten under begreppet ”Folkhemmet” lanserades av socialdemokraterna. Med facit i hand vet vi nu att det fanns och finns, än idag, gott om både kelgrisar och styvbarn. Men trots socialdemokraternas alla vanvårdsskandaler, bordellhärvor och för att inte tala om rent kriminella beteenden har deras hegemoni varit så stark att de tvingat

[1]http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2012/11/socialdemokraternas-ruttna-historia-del.html

den svenska högern över till vänster. Den fick till slut ge sig och köpa välfärdsstaten för att kunna nå makten. Alltså **ingen seger utan ett nederlag**.

4.1 Hur svenska folket lurades

Begreppet ”Folkhemmet” användes först på 1910-talet av högerpolitikern Johan Rudolf Kjellén. Men det är viktigt att förstå att Kjellén var starkt påverkad av den tyska debatten som redan var infekterad. Även om ”Folkhemmet” i början hade sina konservativa drag så blev begreppet så småningom synonymt med en mer renodlad socialistisk idé. I Tyskland pratade man om ”Volkgemeinschaft” (Folkgemenskap). Även om idéen hade cirkulerat i konservativa kretsar skulle den utnyttjas bättre av socialister och fascister, dock med sina egna varianter av ”folkhem” – välfärdsstaten.

Just välfärdsstaten var mellankrigstidens främsta socialistiska trend. Det var inget unikt det som skedde i Sverige. Det hände i stort sett över hela världen. Kyrkorna fick backa. De skulle inte längre ta hand om de sjuka, de fattiga och de svaga i samhället och ej heller undervisa de kunskapstörstande. Nej bort med all solidaritet människor mellan. Nu var det staten som skulle ta över denna roll. Staten skulle sköta skola, vård och omsorg och de skulle göra det med våld. Staten skulle driva in skatter för att finansiera dessa ansvarsområden med sina nya institutioner, byråkratier och myndigheter. Man skulle alltså inte kunna avstå från detta. Den socialistiska solidariteten är som vi alla vet inte frivillig.

Joseph Stalin, Adolf Hitler, Franklin D. Roosevelt och Per Albin Hansson expanderade alla statens roll i samhället. Detta var ingen slump utan en av eliten mycket väl genomtänkt strategi. Genom en kollektivisering av samhället fick staten ekonomisk kontroll över medborgarna. Men för att kunna genomföra detta var man tvungen att paketera det hela på rätt sätt. **Befolkningen skulle luras in i socialismen** (Välfärdsstaten = Den Nya Världsordningen). Även den ekonomiska debatten lades upp i den riktningen. Efter det

att The Federal Reserve Bank (USAs privatägda centralbank) blev verklighet fick eliten det mycket enklare att ta över diskussionen om guldmyntfotens avskaffande. Den sista brandväggen som hindrade socialismen.

Socialister, oavsett om de kallat sig kommunister, fascister eller socialdemokrater, hade/har alla en vision av en ”ny människa”. De är, har alltid och kommer alltid att vara för denna vision när de går mot "friheten". En frihet där de är för **statens våldsmonopol** och emot naturen. Det är klart intressant att ledare i både diktaturer och demokratier är tvungna att sälja välfärdsstaten som någonting folkligt. NSDAP kunde inte öppet visa att de var socialister, utan istället framförde de en traditionalistisk vision utåt, samtidigt som de behöll de mer marxistiska visionerna inom den inre cirkeln. Videon nedan förklarar detta mycket väl.

Karl Marx - rasist och anfader till det moderna folkmordet.[2]

Där socialismen inte lett till massmord, har den lett till misär alternativt en mjuk diktatur. Och Sverige skulle inte bli ett undantag. Precis som NSDAP, så var Per Albin Hansson och socialdemokraterna tvungna att sälja välfärdsstaten, eller socialisternas variant av ”Folkhemmet”, via traditionalism. Man fick **tona ner sina marxistiska drag** för att kunna bredda väljarbasen. Detta var något som de renläriga socialisterna och kommunisterna kritiserade. De främsta kritikerna av detta var Arthur Engberg och Ivar Vennerström. Detta hade även mycket att göra med de inre striderna inom SAP – mellan vänsterfalangen (socialisterna) och högerfalangen (funktionalisterna).

På 20-talet lyckades socialdemokraternas högerfalang övertyga Per Albin Hansson om detta taktiska drag för att bredda väljarbasen. En av de främsta figurerna i denna falang var Nils Karleby. Hanssons socialdemokrater skulle inte ta språngmarschen mot det marxistiska drömsamhället, så som kommunisterna önskade, och de skulle inte heller gå i lugn takt så som socialisterna ville. **Nej, de skulle**

[2] http://fromthetrenchesworldreport.com/karl-marx-racist-and-the-ancestor-of-modern-genocide/114548

krypa dit så som funktionalisterna förespråkade.

4.2 Mot socialism och skuldbaserade ekonomi

Arvid Lindman hade vunnit kosackvalet år 1928 och fick därmed bilda den sista rent konservativa svenska regering. Själva regeringsperioden blev dock mycket turbulent. 1929 kom den stora finanskrisen som ledde till sparbankskraschen vilken drabbade så väl svenskt jordbruk som svensk industri. Lindmans finansminister, *Nils Wohlin*, fick sparken. Men det skulle inte hjälpa. Lindmans åtgärder var helt felaktiga ur ett höger-perspektiv. Men det var inte högern som hade monopol över problemformuleringen – det hade vänstern.

Internationellt hade vänstern länge demoniserat guldmyntfoten och vårt land utgjorde inget undantag. Redan på 20-talet diskuterades avskaffandet av guldmyntfoten bland vänsterns ekonomer och politiska eliter. Såväl socialister som liberaler var överens om att avskaffa guldmyntfoten till förmån för pappersmyntfoten. Alltså där man utan begränsningar skulle kunna trycka sedlar hur mycket man ville. Detta sågs som positivt av den politiska vänstern då de hade stora ambitioner när det gällde att bygga upp sin välfärdsstat (Den Nya Världsordningen).

1930 tål inte Lindmans regering trycket längre och hans regering fick avgå. Ersättaren blev liberalen Carl Gustav Ekman. Under första världskriget hade de flesta länder experimenterat med att lämna guldmyntfoten. Det hade gett utrymme för en expansiv penningpolitik, för centralbankerna, såväl som en expansiv ekonomisk politik, för politiker.

Avskaffandet av guldmyntfoten passade vänsterns ekonomiskt expansiva policy som hand i handsken. Sverige skulle inte bara spendera skattebetalarnas pengar utan även via lån sätta dessa i skuld för nya utgifter. Sverige skulle nu under vänsterns ledning ta Sverige från en **guldbaserad ekonomi till en skuldbaserad ekonomi**, alltså

"*Från guldmyntfot till inflationsmål*[3]". Det är just den rubriken som forskaren Lars Jonung använder i sin avhandling i Ekonomisk Debatt från år 2000. För övrigt mycket intressant läsning för de som är nyfikna över Sveriges penningpolitiska historia under 1900-talet.

Många länder avskaffade guldmyntfoten då den demoniserats av etablissemanget. Strax efter det att **The Bank of England** avskaffade guldmyntfoten följde även Sveriges riksbank efter. Detta hände under Carl Gustav Ekmans regeringsperiod. Från och med den 27:de september år 1931 kunde Svensson inte längre begära guld för sina kronor hos riksbanken. Allt sedan dess har Sveriges ekonomi baserat sig på papperspengar. **En skuldbaserad ekonomi** som inte bara **innebär ständigt ökande inflation** utan **även korruption**. Statsministern Carl Gustav Ekman och hans liberala regering avslöjades i kanske Sveriges värsta korruptionshärva någonsin men trots detta har ytterst få svenskar hört talas om detta. Det är nogsamt suddat ur läroböckerna. Nämligen Kreugeraffären där så väl riksbanken som regeringen var inblandade. En skandal som till slut krävde statsminister Carl Gustav Ekmans avgång år 1932. Felix Hamrin fick ta över posten som statsminister fram till valet samma år. Skadan var dock redan skedd och det skulle kosta liberalerna stort i valet.

Vad handlade då Kreugeraffären om? En av Ivar Kreugers affärsideer var att ge **lån till stater till en rimlig ränta** bland andra Frankrike. Detta retade upp bankirerna men även Stalin som hoppats vinna inflytande i Frankrike via det komunistiska partiet därstädes. Kreuger mördades helt sonika i Paris och Marcus Wallenberg och Tor Bonnier stal Kreugers pengar. Historien har visat att Kreugers företag var solida och att Kreuger var vit som nyfallen snö. Se sid 3 för mer information.

Med de konservativas misslyckanden, så väl som liberalernas skandaler, färskt i minnet kunde socialisterna lätt vinna valet år 1932. Det blev en stor vinst för SAP som åter var större än 40%. Soci-

[3] http://www.syntes.be/kaos/SAP/Pdf/GuldmyntfotTillInflationsMal.pdf

aldemokraterna hade ingen värdig motståndare och kunde då utan större hinder propagera för välfärdsstaten eller som de valde att döpa den – ”Folkhemmet”. Socialdemokraten Ernst Wigforss hade i England fått starka intryck från Keynesianismen och här hemma i Sverige från Stockholmsskolan. Alla pusselbitar hade nu fallit på plats. Folket hade blåsts och SAP kunde äntligen få inleda sitt socialistiska bygge. Man skall för förståelsen, av detta skeende, komma ihåg att fabianerna, inom Centralförbundet för Socialt Arbete (CSA) inte bara hade ett betydande inflytande på Sveriges socialister utan även liberalerna. Det är då inte heller en slump att åtminstone sedan 20-talet hade *Stockholmsskolan* sitt främsta inflytande över SAP och ”De Frisinnade” (liberalerna, senare Folkpartiet). Åtminstone sedan dess kan man betrakta liberalerna som en del av den svenska vänstern.

4.3 Metoden att härska genom söndring

Per **A**lbin **H**anssons karriär in i socialdemokratin började med Sällskapsorden Verdandi år 1901. De var en utbrytargrupp från sällskapsorden godtemplarna (IOGT). Alltså samma sällskapsorden som hjälpte August Palm under 1880-talet, före bildandet av SAP. Verdandi tog dock helt öppet avstånd från kristendomen. Istället anammade de socialistiska idéerna från ”arbetarrörelsen”. De var främst aktiva inom nykterhetsrörelsen.

Hansson var fram tills han 1903 hamnade i SAPs dåtida ungdomsförbund medlem i olika radikala vänsterextrema ungdomsorganisationer. Innan han blev ordförande i ungdomsförbundet år 1907 skrev han, från 1904, i olika vänsterextrema tidningar. I sitt tidningsarbete tog han, precis som övriga socialister, avstånd från anarkisterna. I ungdomsförbundet hade han inget emot att ha samröre med kommunister. Dock fick han problem då kommunisterna med Zeth Höglund i spetsen tog över ungdomsförbundet år 1909. Detta skulle bli början till den inre konflikt inom socialdemokratin som så småningom skulle leda till kommunisternas utbrytning ur partiet. **Under tiden fortsatte Hansson att klättra i den**

socialdemokratiska hierarkin. Under första världskriget, åren 1915-1916, arbetade Per Albin Hansson i **City of London** (se appendix) som korrespondent. Kontakterna från Andra Internationalen gjorde detta möjligt. Här fick Hansson även goda kontakter med socialister och marxister i London.

År 1917 blev Hansson riksdagsman och fick ingå i Nils Edéns liberala regering. Men Hansson var radikal – radikalare än sitt eget parti. Därmed förstår man att det var han som var ansvarig för den liberala regeringens slutliga fall. När väl socialdemokraterna fick regera fick **Hansson** ta över posten som **försvarsminister** något som oroade så väl konservativa som rojalister. Han lyckades då, som den socialist han var, med att **genomföra omfattande nedrustningar** av Sveriges försvar under socialdemokraternas regeringsperioder på 20-talet. De mest omfattande skedde dock under Rickard Sandlers regeringsperiod innan socialdemokraternas regering fick avgå efter arbetsmarknadskonflikter, vilka låste sig år 1926.

Det var egentligen tänkt att socialdemokraternas finansminister, Fredrik Thorsson skulle få ta över efter Hjalmar Branting. Men denne Thorsson var svårt sjuk och dog strax efter Branting. Sandler fick ta statsministerposten och året efter Sandlerregeringens avgång valdes Per Albin Hansson till socialdemokraternas partiledare – inte helt okontroversiellt.

I kosackvalet år 1928 visade Hansson hur radikal han kunde bli. Han valde att öppet närma sig Sveriges Kommunistiska Parti (SKP), utan att skämmas för det, och förespråkade en tydlig och öppet renlärig marxistisk politisk linje. Valet blev en succé för de konservativa.

Men Hansson tog åt sig av valförlusten och lyssnade till partiets högerfalang (funktionalisterna). Ernst Wigforss var en av dessa, som dessutom hade spenderat en tid i England och tagit intryck av den tidiga Keynesianismen. Även om Hansson inte riktigt hade mycket till övers för partiets högerfalang gick han med på det politiska spelet och taktiken inför valrörelsen. Starkt påverkad av Stockholmsskolan/Keynesianismen, med guldmyntfoten avskaffad

och med en opposition som helt klappat ihop, kunde socialdemokraterna lätt sälja in sitt bedrägeri till svenska folket och vinna valet år 1932.

Per Albin Hansson fick således leda en socialdemokratisk minoritetsregering. Ledaren för Bondeförbundet, Olof Olsson i Kullenbergstorp, var skeptisk till socialisterna och vägrade att ingå i en regering med Hansson. Denne skulle dock locka bönderna i det som kallades för "kohandeln" – man gick med på vissa överenskommelser i ett krispaket år 1933. Socialdemokraterna erbjöd bönderna reglerade priser på mjölk, ägg, spannmål och smör. De föreslog även bildandet av en slakterilånsfond för att locka dem. Efter starka påtryckningar gick Bondeförbundet med på detta, vilket innebar att SAP fick igenom betydande reformer.

Den offentliga sektorn utökades kraftigt med 90 000 statsanställda. Även nya regleringar på arbetsmarknaden gjordes. Nya tullar med en mer korporativ jordbrukspolitik visade sig gynna regeringen mer än någon bonde. En intern uppgörelse inom Bondeförbundet avgjordes 1934. Där besegrade utmanaren Axel Pehrsson-Bramstorp dåvarande partiledaren Olof Olsson i Kullenbergstorp med knapp marginal. Pehrsson-Bramstorp var mer öppen för förhandlingar med socialdemokraterna.

30-talets socialdemokrati hade, likt Mussolinis italienska fascistregering, en tydlig modernistisk vision. Just denna modernism var det smidiga sätt som funktionalisterna kunde använda sig av för att centralisera mer makt åt staten och inte minst åt partiet. Liksom på 20-talet startades många nya utredningar om hur man skulle kunna omvandla Sverige till ett mer renodlat socialistiskt land. I bräschen för dessa utredningar finner vi många akademiker med kopplingar till Stockholmsskolan. Vad det än gällde; sjukvård, bostadspolitik, socialpolitik, skolpolitik, arbetsmarknadspolitik, så hade man flera utredningar på gång. Deras policy gick ut på att expandera statens roll i samhället. Gustav Möller var en av de främsta i det här arbetet.

Staten skapade fler utgifter och spenderade mer – ingenstans skulle

det sparas. Förutom på försvaret så klart. År 1935 kom en av högerns utredningar om försvarspolitiken och det var dags att ta ett beslut. Ökade ekonomiska medel till försvaret var en hjärtefråga för Bondeförbundet – så de kunde inte gå med på SAPs nedrustningslinje. ”De Frisinnade”, liberalerna, som bytt namn till Folkpartiet, höll med bönderna och de konservativa. Tuffa förhandlingar ledde till motförslag från Hansson där han ville att de borgerliga skulle gå med på ytterliggare utgifter. Där blev det blankt nej och Hanssons första regering fälldes och fick avgå. Under sommaren 1936 bildade Bondeförbundets Pehrsson-Bramstorp en övergångsregering fram till valet. Själv gjorde han detta motvilligt. Han skulle ändå aldrig hinna påverka politiken något nämnvärt.

I valet 1936 misslyckades de borgerliga med att belysa hur SAP var på väg att socialisera Sverige. (Det fanns ingen ***Tea Party***[4]-rörelse i Sverige). Socialdemokraterna berömde sig själva för att ha att de hade lyckats med att dämpa den ekonomiska krisen. Fällandet av Hanssons regering bara månader före valet uppfattades också som något märkligt av väljarna. Försvarsfrågan blev inte ens en valfråga. Hansson drog nytta av detta. Socialdemokraterna ökade ytterliggare och var nu uppe på dryga 45%.

Hansson var dock inte intresserad av att leda en minoritetsregering den här gången. Han ville ha en parlamentarisk majoritet för att slippa de problem som uppstår med minoritetsregeringar. Rent teoretiskt så skulle Hansson kunnat söka sig till kommunisterna. Men det fanns en poäng i att kunna neutralisera sitt motstånd. Just därför valde Hansson att bjuda Pehrsson-Bramstorps bönder till en koalition. Detta var något som förvånade de borgerliga och ett genidrag från socialdemokraternas sida. Pehrsson-Bramstorp tackade ja. Bondeförbundets Janne Nilsson i Hörby blev försvarsminister och Hansson hade helt avväpnat sitt motstånd i försvarsfrågan. Socialdemokraternas tidigare förslag, som de borgerliga hade sagt blankt nej till, gick den här gången igenom.

---

[4]https://en.wikipedia.org/wiki/Tea_Party_movement

Med en kraftigt försvagad opposition kunde nu Hansson komma undan med att socialisera Sverige utan större motstånd. Staten kunde erbjuda mer bidrag, mer vård och ytterliggare fler myndigheter samt företagsregleringar. Utgifterna bara ökade och Hansson kunde fortsätta med sina löften om guld och gröna skogar. Ett resultat av detta blev Saltsjöbadsavtalet år 1938.

30-talet skulle faktiskt bli början till en längre process där den offentliga sektorn successivt expanderades. Det tydligaste exemplet på detta kan kanske kallas för HanssonCare (inspirerat av dagens ObamaCare). Det handlade om mödravården. Nu kanske läsare undrar vilka invändningar man skulle kunna ha till att alla mödrar får vård. Den kvarvarande barnadödligheten eliminerades och folk tyckte det var bra. Det främsta problemet är, kanske värst av allt, att **man eliminerade kunskapen** som tidigare fanns bland svenska kvinnor. Innan HanssonCare, **var Sveriges kvinnor i stort sett helt självständiga och hade fört kunskapen om mödravård från moder till dotter i generationer**. Visst fanns det risker. Men Sveriges kvinnor var för hundra år sedan inte lika hjälplösa som de är idag. Genom att istället utbilda kvinnorna hade dessa risker minimerats eliminerats och kunskapen funnits kvar hos kvinnorna. Nu är de istället helt beroende av att det ska finnas tillgång till sjukvård. Något som idag är en påfrestning på ekonomin.

Vi ser hur HanssonCare påverkat Sveriges kvinnor negativt genom att lägga beslag på den kvinnliga kunskapen kring mödra- och barnavård. Det som tidigare var familjens och kvinnornas ansvar blev nu statens ansvar. Man tog därmed bort kvinnans domän från kvinnorna och förklarade den av inget värde. Vilket enormt förakt socialdemokratin visar kvinnan. Och då har vi inte ens gått igenom hur mycket dyrare denna lösning blev via kraftigt utökade utgifter för fler byråkrater.

För fler detaljer gällande HanssonCare med mera, så rekommenderas Ingvar Nilssons & Anders Wadeskogs rapport *Barnen i det felbyggda folkhemmet* från 1997, där detta förklaras mycket pedagogiskt. (Nilssons & Wadeskogs förslag till lösningar är dock inte

bra). På *seeab* finns även mycket annat.

Av stor betydelse för HanssonCare, blev Stockholmsskolans Gunnar Myrdal. Myrdal förespråkade öppet *eugenik*[5]. Det var enligt Gunnar och hans fru, radikalfeministen Alva Myrdal, helt legitimt att sterilisera människor som de ansåg vara ”asociala” eller enligt dem moraliskt ”undermåliga”. De gick alltså ett steg längre än nazisterna och den policy för rashygien som gällde då. De ville få avgöra om folk överhuvudtaget passade in i ett samhälle för att kunna avgöra ifall de skulle steriliseras eller ej. Alltså oavsett etnicitet! Myrdalarnas bok *Kris i befolkningsfrågan* (från 1934) kritiserade förvisso malthuseanismen men de hade inga problem med att implementera samma obehagliga elitistiska eugenik. Precis som övriga inom Stockholmsskolan och socialdemokrater i allmänhet blev han starkt påverkad av den elitistiska intellektuella vänstern i **City of London**. Så det är således ingen slump att Myrdalarna förespråkar det som bara decennier senare skulle bli den globala elitens **Round Table** gruppers uttalade mål. **Det är viktigt att påpeka att detta var ett internationellt projekt och inte något nationellt projekt**. Det är ingen slump att dagens socialistinternational har sitt huvudkontor i Maritime House, Old Town, Clapham, i just Rothschilds City of London. **Därifrån styrs socialdemokraterna!**

4.4 Förräderiet & förtrycket.

Sommaren 1939 var trycket hårt på regeringen. Länderna på kontinenten hade rustat för krig men inte Sverige. Sverige hade därför en mycket svag ställning i händelse att någon av stormakterna skulle ge sig på riket. Statsminister Per Albin Hansson, vars personliga agenda var att nedrusta Sveriges försvar, kunde inte utnyttja Bondeförbundet som alibi. Läget var oroligt. Lik förbannat gick statsminister Hansson ut med att Sveriges beredskap var god. I sitt

[5] Metoder att förbättra den genetiska kvaliten hos olika populationer. https://en.wikipedia.org/wiki/Eugenics

berömda tal, bara dagar innan krigets utbrott, tog han upp just detta. Men när väl andra världskriget börjat hade Sverige inget att försvara sig med – varken mot Tyskland eller Ryssland. Det spelade dock ingen roll. Sverige skulle ändå skicka 40 miljoner kronor till nationalisterna i Tyskland under kriget (år 1941). Något som personligen godkändes av Ernst Wigforss som utåt gjort sig känd för att vara en motståndare till de tyska nationalisterna.

Till följd av Sveriges utsatthet, vald medvetet eller ej, valde Sverige att stödja de tyska nationalisterna så länge krigets lycka var på tyskarnas sida. Detta ledde så långt att Sverige inrättade upp till 14 interneringsläger. I februari 1940 påbörjade Sveriges regering fylla dem med dissidenter. Till en början handlade det om antinazister, antifascister, kommunister och överhuvudtaget vänsterinriktade dissidenter. Men detta skulle visa sig vara rent opportunistiskt. Ty när krigslyckan vändes till tyskarnas nackdel släpptes de vänsterorienterade dissidenterna. De blev istället ersatta av tysksympatisörer, och andra högerorienterade dissidenter. Alla utan någon som helst rättslig prövning. Dissidenterna hölls fram till 1948 då lägren stängdes ner. Vi vet inte vad som hände med alla. Misstankar finns om att vissa kan ha arkebuserats.

Dessa interneringsläger administrerades av en ung riksdagsledamot vid namn Tage Erlander. Erlander skriver i sina memoarer att han fick kunskap om dem först efter 1943 – när han för första gången besökte dem. Men Niclas Sennertegs forskning visar att **Erlander** minsann **var väldigt väl underrättad** om vad som hände i dessa läger och att han till och med **gav lägeransvariga sparken** om de varit "**för snälla**" mot de intagna.

Något som få känner till var att Hansson sökte sina svar i ockultismen – intressant. Det är för oss ej känt när Hanssons ockultism började men misstanken att den kan ha sin upprinnelse i hans deltagande i sällskapsorden Verdandi är inte orimlig.

Ty istället för att söka sig till Gud eller några av sina två familjer (han hade två fruntimmer samtidigt) så sökte han sig istället till en horoskopmakare. Här följer ett citat från boken *Svensk historia dag*

för dag av Monica Sundberg och Anders Pontén. Hanssons dagbok 8 maj 1941:

> I dag brev från en horoskopmakare med förutsägelser om tillspetsning av läget. Mars ingår i Fiskarnas tecken. 16 maj – militära krisen börjar. 21 maj Solen i Tvillingarna – krisen ökar i styrka. 26 maj. Nymåne krigsfara, kungen anbefaller försvarsåtgärder, sannolikt kommer luftskyddstillstånd att införas. 2 juni högsta beredskapstillstånd. 9 juni. Fullmåne – offensiven når maximum, därefter avtar efter hand krigsfaran för Sverige...

Hansson, precis som tidigare socialister, sökte sig till och hamnade i det ockulta – ett tydligt frimurardrag.

Många av Hanssons relationer inom rörelsen var ansträngda och då främst till Ernst Wigforss. Han föredrog att umgås med landets elit, de så kallade ”kortoxarna”, som han spelade poker med på sin fritid. Detta blev han kritiserad för av partiets gräsrötter. **För oss som förstått Per Albin Hanssons verkliga agenda, en Ny Världs Ordning, är hans uppträdande helt följdriktigt**.

Till följd av det blodiga krigets härjande på kontinenten, främst i grannlandet Finland, ersattes den dåvarande regeringen, i december år 1939, med en samlingsregering under Per Albin Hansson. I denna skulle samtliga riksdagspartier utom kommunisterna ingå.

Inför valet 1940 hade partierna kommit överens om att hålla en relativ låg profil under valrörelsen. Per Albin Hansson kunde lätt kamma hem poäng som ”landsfader” under krigets oroligheter. Socialdemokraterna kunde tack vare detta göra sitt bästa val någonsin, 53.8%, än idag det högsta något svenskt politiskt parti någonsin haft. I övrigt skedde inte så många förändringar. Riksdagen var i stort sett värdelös ty de flesta, om inte alla beslut, togs direkt av samlingsregeringen. I praktiken hade socialdemokraterna full kontroll. Ibland bluffade man fram en och annan ”sommarkris” som den år 1941 för att försöka ge sken av att Hansson var en ansvarstagande statsman som kunde samarbeta över partigränserna.

Trots att samlingsregeringen skulle fortsätta, även efter valet 1944,

så visste man att kriget var på väg att ta slut. Valet handlade mycket om hur Sverige skulle se ut efter kriget. Högerpartiets ledare Gösta Bagge utmanade socialisternas dominans genom att varna för det socialistiska samhället som Per Albin Hansson skulle fortsätta bygga på. Detta kallade han mycket riktigt för ”de mjuka ryggarnas samhälle”. Bagge ville gärna se ett samarbete mellan sitt parti och Folkpartiet. Men folkpartisterna var inte särskilt intresserade. Istället blev det Bondeförbundets Axel Pehrsson-Bramstorp som öppnade upp för samarbete med Högern med tanke på deras dåliga erfarenhet av samarbete med socialdemokraterna.

Vid krigets slut hade inte bara krigslyckan vänt. Många kände sympati med vänstern runt om i Europa efter deras motstånd mot de tyska nationalisterna. Sverige blev inget undantag. SKP gjorde sitt bästa val dittills. Med 10.3% slog de alla sina tidigare rekord. SAP backade tillbaka till siffror som de var vana vid före kriget. De hamnade på 46.7%. Högern skulle misslyckas i sin kampanj och så småningom isoleras allt mer inom svensk politik.

Sommaren 1945 skulle samlingsregeringen upplösas och socialdemokraterna återgick till att regera på egen hand. Utrikesminister blev då en av Sveriges och socialdemokraternas främsta globalister, Östen Undén. Han var mycket aktiv inom NF och skulle därför ta initiativ till Sveriges inträde in i det nybildade Förenta Nationerna (FN). Undén betecknade Sovjet som ett ”rättssamhälle” och gick, precis som de flesta socialdemokrater, ständigt till attack mot USA och väst (kapitalisterna). Hösten 1946 inledde Undén arbetet för Sveriges inträde i FN.

Samma höst skulle dock Per Albin Hansson dö av hjärtinfarkt. Östen Undén fick, i några dagar, ta över rollen som Sveriges statsminister tills en ny statsminister tillika partiledare för socialdemokraterna kunde utses. Gustav Möller sågs som den naturliga efterträdaren till Hansson. Men Ernst Wigforss med flera ville gärna se en föryngring av partiet. Därför valde man riksdagsledamoten Tage Erlander till ny ledare – mannen som hade haft hand om Sveriges interneringsläger. Han skulle bli Sveriges nye socialistiske ledare

och dessutom "landsfader"! Wigforss hade via den vänsterextrema och kulturradikala sammanslutningen *Den Yngre Gubben* (DYG) alltid haft en länk till Erlander. Det blev därför naturligt att Wigforss skulle föreslå (utse[6]) Erlander som ledaren för denna föryngring av socialdemokraterna – ett förslag som gick igenom. Makten i Sverige skulle under en tid framåt koncentreras till medlemmar från DYG, inom både SAP och FP.

När Erlander väl tog över rollen som landets statsminister kunde en annan DYG-medlem, Östen Undén, återgå till sitt arbete som utrikesminister. I november 1946 invigde Undén Sverige som ytterliggare en medlem i FN. Undén höll Sveriges inträdestal på franska, en markering mot de närvarande amerikanerna (kapitalisterna) som han ogillade.

I själva verket har Sverige sedan 1946 frivilligt och utan någon folkomröstning gett upp sin självständighet, via FN, till judiska bankirer och övriga globalisters *Nya Världsordning.* **Efter inträddandet i FN har vårt land hamnat under massvis med regleringar och kontrakt, utan folklig insyn.** Exempel härpå är *Marrakesh Political Declaration*[7] och *Barcelona Declaration*[8]. Följande video är en enklare introduktion till dessa vidriga dokument, *Marrakesh*[9], av en ung kvinna med hjärnan i behåll. Folkvalda har inte haft något som helst inflytande och eliten har på ett mycket effektivt sätt kunnat diktera vårt och andra medlemsländers uppdrag. Glöm EU-medlemskapet. Där fick åtminstone folket rösta. Vårt medlemskap i FN har orsakat betydligt värre skada – om än inte lika synligt. Sverige och de unioner som Sverige ingått styrs ovanifrån av elitens globalistiska nätverk, FN. Detta FN är ett em-

[6] Observera att inom SAP är det alltid en liten klick som utser de så kallade förtroendevalda. Någon demokratisk process är det inte frågan om. I denna sin funktion är socialdemokratin mycket judisk – något som jag (MM) själv har mycket efarenhet av.

[7] https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/20180503_declaration-and-action-plan-marrakesh_en.pdf

[8] http://eeas.europa.eu/archives/docs/euromed/docs/bd_en.pdf

[9] https://www.youtube.com/watch?v=lNn6QNjhDaE

bryo till deras kommande *Nya Världsordning*. Så nästa gång någon påpekar att Sverige förlorade sin självständighet 1994, med inträdet i EU, så kan ni påminna dem om att självständigheten förlorades redan 1946, med inträdet i FN.

4.5 Sammanfattning

Det är viktigt att förstå att den socialisering som skedde i Sverige bara var en del av ett större projekt som globalisterna önskade och fick till. Olika samhällsprojekt i olika länder som globalisterna kontrollerade betraktades som olika experimentområden. Mellankrigstiden är relevant ur en historiskt kontext för att kunna studera epoken då den globala eliten på allvar inledde sin planhushållning, sociala ingenjörskonst och centralplanering. Detta blev bara början till en längre period då eliten på allvar skulle börja manipulera de stora skarorna av människor.

Det är även viktigt att komma ihåg att NF förespråkade just nedrustning. Per Albin Hansson var alltså inte en som av egen kraft fick till det. Även om hans arbete för detta i riksdagen var ihärdigt så hade det inte skett utan NF som auktoritet.

Sverige har alltid varit "progressivt" och ”duktigt” och alltid lytt eliten i NF och sedan FN. Sverige är ett av de få länder som visas upp som ett gott exempel av den globala eliten. I Sverige tillämpas den sortens mjuka förtryck som eliten föredrar. Eliten vill inte ha ett hårt reglerande 1984-samhälle ty ett sådant är mycket kostsamt och ineffektivt. Aldious Huxleys *Brave New World*, där befolkningen frivilligt förslavar sig själva och till och med försvarar systemet, som förslavar dem, är att föredra.

Precis så har det blivit med välfärdsstaten Sverige. Det är ett system som förslavat befolkningen via de **små stegens tyranni**. Men ändå finns det tillräckligt många dårar för att upprätthålla detta bedrägeri. Så många har redan investerat så mycket känslor och stolthet i systemet som förslavat dem. Att ens tänka tanken att **själva systemet är destruktivt** är dessvärre otänkbart för

alla dessa stackars själar.

Per Albin Hansson lyckades med sina ambitioner därför att han klarade av att vara pragmatisk. Hansson lyckades på så sätt etablera sitt parti som ett dominant 40%:s parti som enkelt söndrade och härskade över sina motståndare inom borgerligheten. Det blev **de små små bebisstegen mot den socialistiska drömmen**. Både Hansson liksom Erlander visade sig stå långt till vänster om sin egen politik. Även den splittrade, neutraliserade och klena borgerligheten gav socialdemokraterna ett klart försprång. Detsamma gällde i övriga Europa, som efter fascismens våg, sjönk tillbaka in i socialismen.

För Sveriges del införde dock socialismen på allvar först under Tage Erlander. Per Albin Hansson var bara början på det mjuka förtrycket.

Referenser

[1] Tommy Möller, *Svensk politisk historia 1809-1975*, 2008, Studentlitteratur, Lund.

[2] Anna Lisa Berkling, *Per Albin i London: ung svensk journalist möter världskrigets England*, 1975, Tiden, Stockholm.

[3] Sigurd Klockare, *Den unge Per Albin - marxisten*, 1974, Tiden, Stockholm.

Kapitel 5

Den Socialistiska Agendan

[1]Vi har nu gått igenom hur socialdemokraterna inledde det långsiktiga bygget av välfärdsstaten och hur detta långsamt men säkert gjorde **individen mindre och staten större**. Vi har även diskuterat hur de etablerade sig som politisk stormakt i Sverige. Socialdemokraterna har i och med detta startat **sitt** samhällsbygge.

Per Albin Hansson hade lyckats ta SAP igenom de första dominerande åren – mycket tack vare ett kraftigt försvagat motstånd. Valet 1932 klarade socialdemokraterna bra ty någon större opposition fanns inte. Valet år 1936 blev däremot ett ytterliggare misslyckande efter Bondeförbundets onödiga sommarregering. 1940 var det krig och då samlades folket kring Per Albin Hansson och socialdemokraterna. År 1944, mot krigets slut hade högern en chans att hindra socialdemokraternas hegemoni men då kom istället en kraftig vänstervåg över hela Europa. Den inkluderade Sverige.

SAP hade dock bara kommit igång under Per Albin Hansson. Det skulle först bli under Tage Erlander som den riktiga socialiseringen (tyranniet) skulle inledas på allvar. De svenska socialisterna byggde upp ett mjukare förtryck (enligt Brave New World[2]-modellen), till

[1] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2013/05/socialdemokraternas-ruttna-historia-del.html

[2] http://syntes.be/kaos/SAP/Pdf/BraveNewWorld.pdf

skillnad från andra länder där socialister byggde upp sitt förtryck med våld (1984-modellen). Sveriges **mjuka socialistiska förtryck** hyllades av FN och övriga globalister. Det socialistiska systemet i Sverige (den svenska modellen, den nordiska modellen) betraktades som något att sträva efter. Främst för att den lyckades lura till sig befolkningen. Vilket enligt Aldous Huxley (en medlem i *The Fabian Society*) var så mycket mer effektivt än *George Orwells 1984*[3]-modellen.

Sverige skulle under de kommande decennierna omvandlas från en puritansk, kristen, värdekonservativ, landsbygdsnation, till ett urbaniserat, progressivt, rotlöst land. Detta skulle aldrig ha varit möjligt om det inte vore för SAP.

5.1 Planhushållning och DYG-gänget.

Efter valet 1944 skulle Högerpartiet isoleras allt mer. Bondeförbundet skulle i sin tur försöka samarbeta med så många olika parter som möjligt. Folkpartiet var sedan tidigare ett vänsterparti men skulle inte nå någon större framgång utan att utmana socialdemokraterna.

Som ny partiledare för Folkpartiet insåg Bertil Ohlin detta. Han hade under universitetstiden i Lund tillhört den vänsterradikala studentföreningen *De Yngre Gubbarna* (DYG) i vilken även Ernst Wigforss och Tage Erlander var med. Under de följande åren skulle DYG-gänget komma att dominera svensk politik. Ohlin, liksom Wigforss och Myrdal, var via Stockholmsskolan dessutom keynesianer. Så **FP och SAP är** egentligen **två sidor av samma mynt**. Det är ingen skillnad mellan dem.

Ändå skulle Ohlin gå hårt åt i sin kritik av socialdemokraterna och Herbert Tingsten på DN skulle också ta tydlig ställning för just FP. Ohlins FP skulle på det här sättet tydligt dominera oppositionen mot socialdemokraterna.

[3] https://ia600201.us.archive.org/8/items/NINETEENEIGHTYFOUR1984ByGeorgeOrwellPDFAudioBook/1984.pdf

Efter Per Albin Hansson var favoriten för att ta över rollen som statsminister, tillika partiledare, Gustav Möller. Men istället så skulle Ernst Wigforss se till att hans vän från DYG-gänget Tage Erlander skulle få axla denna roll. Trots att Tage Erlander låg långt ut till vänster lyckades Ernst Wigforss få igenom sitt budskap om funktionalism. Detta gjorde Erlander till en mer pragmatisk statsminister.

Efter andra världskriget kunde socialdemokraterna fortsätta med att expandera statens roll via sitt ”*27 punktsprogram*[4]”. En allmän sjukförsäkring kom 1946. Denna innebar gratis sjukvård, subventionerad läkemedel och sjukpenning. Barnbidraget infördes 1947. Hyresregleringarna från andra världskriget behölls. Än fler byråkratier inrättades. Allt detta innebar så klart kraftigt ökade utgifter.

Under andra världskriget hade man befarat en depression likt den under mellankrigstiden. Den keynesianske, *eugenisten*[5], Gunnar Myrdal varnade tidigt för detta i sin bok *Varning för fredsoptimism* från 1944. Socialdemokraterna hade anpassat Sverige till detta genom att på keynesianskt vis försöka reglera och slösa sig bort från den ”kommande krisen”. Det blev dock ingen lågkonjunktur.

Resultatet blev istället en kraftig inflation som ledde till en valutakris år 1947. Krisen skulle snabbt skapa osämja inom socialdemokratin. På ena sidan stod Gunnar Myrdal och på den andra Ernst Wigforss. Så under år 1947 experimenterade man med ännu mer keynesianism och införde särskilda regleringar mot importerade produkter som kaffe, te och kakao. Liknande regleringar riktades mot bensin 1948. Wigforss skulle även stå i spetsen för socialdemokraternas kraftiga höjningar av bolagsskatten, förmögenhetsskatten och beslutet att göra skatterna progressiva.

I ett ögonblick av plötslig vett kom Riksbankschefen Ivar Rooth på att man kanske skulle bekämpa inflationen istället för att trycka sedlar. Hans milda förslag om att höja räntan ledde till att han fick

[4] http://www.marxistarkiv.se/sverige/fk/kommunist_om_efterkrigsprogrammet.pdf
[5] https://sv.wikipedia.org/wiki/Rashygien

sparken år 1948. Den svenska kronan följde det engelska pundet och devalverades kraftigt år 1949. Svenskarnas köpkraft försämrades markant ty de flesta varor blev under en kort period mycket dyrare.

Jämför man socialdemokraternas och folkpartisternas partiprogram inför valet 1948 finner man att de är nästan identiska. Ändå lyckades media under valrörelsen få det till att S och FP tillhörde motsatta poler. Den stora debatten handlade om ifall Sverige skulle gå med på planhushållning eller ej. Märkligt med tanke på att Ohlin förespråkade samma keynesianska ekonomiska experiment, som socialdemokraterna, bara av en annan variant. Deras variant innehöll även den kraftiga statliga ingrepp i ekonomin.

På ena sidan hade vi socialdemokraterna och vänstertidningarna – på den andra Folkpartiet och Herbert Tingsten. Vänstern anklagade FP för att finansieras av ”storkapitalet”. Den vassaste anklagelsen visade sig vara den om ”bolidenguld”. Enligt anklagelserna som härstammade från en socialdemokrat så hade FP fått 3 miljoner kronor. Efter en utredning visade det sig att denna anklagelse vara falsk. Avslöjandet dränktes dock av nyheten om *judarnas*[6] mord på Folke Bernadotte.

Tingsten å sin sida hade, nästan på egen hand, via DN gått till totalangrepp mot socialdemokraterna. Han kallade deras styre för ett vanstyre. Han kritiserade bland annat deras katastrofala ekonomiska politik och handelsavtalet med Sovjetunionen. Det fanns även misstankar om att socialdemokraten Gunnar Myrdal personligen gynnades av regeringens handelsregleringar. På valdagen, 1948, tog Herbert Tingsten tydligt ställning och uppmanade folk att rösta på FP.

Folkpartiet gick kraftigt framåt men var inte i närheten av att hota socialdemokraterna som i stort sett hamnade på samma nivå som vid förra valet (kring 46%). Högerpartiet, Bondeförbundet och framför allt kommunisterna i SKP tappade i väljarstöd.

---

[6] https://www.sydsvenskan.se/2009-05-20/mannen-bakom-bernadotte-mord-dod

Det blev alltså en seger för socialdemokraterna i detta falska mediaval. Frågan är egentligen huruvida det hade varit annorlunda om FP vunnit valet. Med en identisk politik, med Bertil Ohlins bakgrund som keynesian och DYG:are, kan man nog anta att det nog inte spelat någon större roll. FP skulle säkert ändå ha sökt sig till S för att få majoritet för sina förslag – om nu inte Bondeförbundet eller Högern velat gå med på dem.

5.2 Den nya kristofobiska skolan.

[7]Sedan 1500-talet har Bibeln i de traditionellt protestantiska länderna varit av stor vikt för språket och dess utveckling. Inte minst i länder som Sverige, Tyskland och England. Under 1800-talet införde de flesta länder i väst allmän skola – bland dessa fanns även Sverige. På den tiden spelade Bibeln och den kristna tron en central roll för samhället. Kristendomen i sig hade, av historiska skäl, en särställning inom den svenska skolan. Bibeln var nämligen den första bok de flesta svenskar kom i kontakt med och lärde sig läsa ur. Så det var naturligt att även barnen skulle lära sig Bibeln i skolan – så var det i stort sett ända fram till 1940-talet.

Under 1930-talet och 1940-talet hade socialdemokraterna fått in en del av de utredningar som de tidigare beställt. Det hela kulminerade i 1946 års skolkommission och mannen som skulle leda denna kommission blev Stellan Arvidsson. Förutom att ha gjort sig känd som en aggressiv kristofob, så är han tack vare *Birgitta Almgrens*[8] arbete, numera också känd som en Stasiagent, som dessutom var en aktiv figur inom socialdemokraterna. Han var som student i Lund en aktiv medlem i den **socialistiska föreningen Clarté** för vilken **Tage Erlander** under en period **var ordförande**. Redan under 1920-talet odlade Arvidsson sina kontakter med Tyskland via universitetsväsendet. Efter Hitlers maktövertagande undvek han dock Tyskland efter att ha blivit utvisad. På 1930-talet var han aktiv

[7]Kristofobi är intolerans, rädsla eller fördomar mot troende personer av kristen övertygelse.

[8]http://www.svensktidskrift.se/gatan-stellan-arvidson/

socialdemokrat i Hudiksvall innan han utsågs till att leda 1946 års skolkommission.

Det var även i 1946 års skolkommission som han skulle träffa sin nya flickvän Britta Stenholm. Tillsammans engagerade de sig i Förbundet Sverige-DDR där Stellan Arvidsson var ordförande. Att de båda var aktiva och inflytelserika socialdemokrater var inte särskilt kontroversiellt, trots socialdemokraternas "antikommunistiska" policy.

Stellan Arvidssons främsta idoler var Karl Marx och *Thomas Thorild*[9] (en svensk rosenkreuzare, starkt influerad av tidiga teologiska mystiker som var baserade i London under sent 1700-tal. Thorild har även hyllat den frimurarledda Franska Revolutionen). Via ABF publicerade Arvidsson många artiklar om DDR.

Arvidsson hade ett mycket stort **personlig hat** mot Kristendomen och såg det som sitt **personliga korståg** att helt rensa den kristna tron från den svenska skolan. Istället infördes en socialistisk-ateistisk humanistisk "fostran". Arvidsson bekräftar detta själv i sin uppsats *Kristendomen och skolan* i antologin *Ateistens handbok*[10] från 1964. Psalmsånger och bön i skolan skulle så småningom helt elimineras från den nya "ateistiska fostran". Men inte ens det var nog för Arvidsson. Att ta bort Gud från det offentliga räckte inte för honom, **han vill även ingripa in i det privata och ifrågasatte ifall föräldrarna skulle få fostra sina egna barn med kristna värderingar**. Han ansåg att "fostran" skulle tillhöra det offentliga, det vill säga Statens egna "humanistiska värderingar".

Arvidsson mötte dock motstånd från svenska folket då 2 miljoner namnunderskrifter samlades för att behålla Kristendomens särställning inom utbildningen. Birgitta Almgren avslöjar även intressanta detaljer kring hur Arvidssons nära samarbete med DDR innebar att Sverige anpassade sin skolpolitik till den östtyska modellen. I Stasiarkiven avslöjas det faktum att **Arvidsson högprioriterade skolpolitiken som ett viktigt verktyg för att omskola svenskarna till en ateistisk fostran**.

9 https://sv.wikipedia.org/wiki/Thomas_Thorild
10 https://sv.wikipedia.org/wiki/Ateistens_handbok

Britta Stenholm å sin sida ledde många läroboksgranskningar och fick flera uppdrag från bland andra utbildningsdepartementet, Lärarutbildningskommittén (LUK) och Skolöverstyrelsen (SÖ). Som läromedelskommissionär anmälde hon läromedel som hon menade inte var tillräckligt "neutrala" i sin beskrivning av DDR. Både Stellan Arvidsson och Britta Stenholm fick många medaljer och hyllningar från DDR för sin insats i Sverige.

Under 1950-talet inledde Sverige ett omfattande samarbete med DDR via pedagogseminarier, studieresor för skolledare och lärare, samt utbyte mellan skolmyndigheter och läroboksförfattare. Medan Stellan Arvidsson intensivt samarbetade med de östtyska universiteten så hade Britta Stenholm flitiga kontakter med utbildningsministeriet. Tillsammans ledde de ett nätverk som genomförde de önskade förändringarna inom den svenska skolan. Ytterliggare en relevant individ att nämna i sammanhanget är Alva Myrdal, som var med i 1946 års skolkommission. På 50-talet skulle hon vara chef för UNESCO:s socialvetenskapliga avdelning.

Redan år 1972 hade 600 svenska lärare drillats i DDR. Intressant är att även utbildningsminister Lena Hjelm Wallén på 80-talet var en stark anhängare till samarbetet mellan DDR och Sverige inom skolpolitiken. Hon deltog själv i många möten med Stellan Arvidsson och DDRs utbildningsminister Margot Honecker. Lägg även på minnet att Lena Hjelm Wallén under 80-talet även var delegat i Svenska Unescorådet. Resultatet av Arvidssons och 1946 års skolkommissions reformer blev att man på 50-talet förlängde skolan och gymnasiet blev gratis. En slöhetsreform som låg i linje med UNESCOs agenda för fördumning. Självklart skulle skattebetalarna bekosta denna fördumning. Det tog dock tid innan den slog igenom.

Först på 60-talet märkte lärarna på KTH att studenterna kunde mindre när de kom dit. Men den sista spiken i kunskapens kista var när man tog bort studentförhören med närvarande censor. Alltsedan 70-talet har studenternas kunskap sjunkit på universitet och högskolor.

Har min sista tenta i statistik, Stockholms Universitet, färskt i

minne. Det var en grupp (ca 15 personer) på statskunskap där det på första tentamen inte blev en enda godkänd. Andra försöket blev det visst en på en mycket enkel tentamen med en snäll rättning. Resterande överlät jag åt studierektorn att hantera. Vi hade en dylik ordning ty jag godkände inte folk som inte öppnat läroboken och eftersom institutionen fick pengar efter antal godkända överlät jag beslutet på studierektorn. Så blir det när socialister bestämmer oavsett ytlig etikett – socialdemokrat, moderat, ...

Stellan Arvidsson sa i sitt tacktal för ett hedersdoktorat vid universitetet i Rostock år 1969:

> *Historikerna måste i framtiden förklara hur en socialistisk skolreform kunde genomföras i ett kapitalistiskt land... Hur kommer det sig att skolsystemen i det socialistiska DDR och det kapitalistiska Sverige har så många gemensamma drag*?

Hedersdoktoratet motiverades med det att ”en socialistisk skolreform hade kunnat genomföras i det kapitalistiska Sverige.”

Det är även intressant att förre detta ordföranden för den av UNESCO kontrollerade föreningen *Humanisterna*, Carl-Johan Kleberg, ser Stellan Arvidsson som ”en hjälte”. I föreningens medlemstidning *Humanisten*, haglade hyllningarna av denna Stasiagent. Till tidningen *Världen Idag* sa Kleberg till och med att han hade för avsikt att använda stycken ur Arvidssons sista bok till sin egen begravning.

5.3 Tage Erlander

Ingen av de skolreformer som Arvidsson ledde skulle ha genomförts om det inte vore för Tage Erlander. De var båda medlemmar i den socialistiska föreningen Clarté i Lund. Det var i stort sett DYG-gänget från Lund som fördolt, under mitten av 1900-talet, skulle styra Sverige mot en mer radikal socialistisk riktning. Tage Erlander gifte sig med Aina Erlander (född Andersson) som var en kvinna med en mycket privilegierad bakgrund.

Erlander kom från Värmland till Lund för att studera kemi och

fysik. Men efter att ha varit aktiv i det vänsterextrema DYG övergav han dessa ämnen för mer samhällsvetenskapliga ämnen. År 1932 blev han, i samband med Per Albin Hanssons första valseger, invald till riksdagen för Socialdemokraterna. Han blev sakkunnig i socialdepartementet 1937 och utsågs 1938 till statssekreterare. Under denna period var Erlander ansvarig för skötseln av Sveriges koncentrationsläger, vilket beskrevs i kapitel 3. År 1944 utsågs han till konsultativt statsråd (biträdande socialminister). Erlander blev ecklesiastikminister 1945 och utnämnde då Arvidsson till ledande sekreterare för 1946 års skolkommission. Enligt Erlander själv var skolreformerna tillsammans med ATP-reformen bland det viktigaste som han genomfört. Båda reformerna bröt ner Sverige – den första kunskapen och den andra pensionen. För socialdemokraterna var således **fördumningen** av skolan samt **bestjälandet** av svenskarnas pensioner det viktigaste – tänk de "små stegens tyranni" så blir detta uppenbart.

Erlander var den som myntade begreppet ”det starka samhället”, på 60-talet, vilket inte var något annat än en omskrivning för "det kommunistiska samhället". Begreppet förklarar socialdemokraternas (Ernst Wigforss) funktionalistiska politik: man expanderar den offentliga sektorn tills allt motstånd är krossat. Näringsliv och privat företagsamhet skulle underställas ekonomiska och politiska regleringar helt i enlighet med taktiken "de små stegens tyranni". Den växande välfärdsstaten och expanderande offentliga sektorn skulle då få ökande förväntningar från en (lurad) befolkning som ville få mer från staten. Ytterligare små steg skulle sedan automatiskt leda till det kommunistisk samhället – eller med ett modernare uttryckssätt "den nya världsordningen".

5.4 Socialdemokraternas dubbelspel

Det socialistiskt kontrollerade Sverige inledde efter andra världskriget omfattande, mer eller mindre kända, samarbeten med till exempel kommunistiska DDR. Samtidigt hade man hemliga samarbeten med England och USA. Sverige gick aldrig med i NATO men

samarbetade med de anglosaxiska makterna. Sveriges återuppbyggande av försvaret efter Per Albin Hanssons kraftiga nedrustning kan härledas ur dessa samarbeten. Utåt menade man dock att man skulle bygga upp ett försvar för att kunna behålla sin neutralitet. Det blev en ganska kraftig omsvängning men socialdemokraterna fick alla, utom kommunisterna, med sig. Detta skulle inte bara leda till en återupprustning utan även en omfattande modernisering av försvaret.

Sverige inledde 1948 våghalsiga militära spaningar och flygövningar vilka kränkte sovjetiskt territorium. Mycket av den nya fina utrustningen hade man fått från USA. Syftet med operationerna var att spana in Sovjetunionens luftförsvar och dess kapacitet. Sverige hade utvecklat egna spaningsplan 1949 och intensifierat sina spaningar över Sovjet. NATO hade samtidigt sina egna spaningar. Men 1950 sköt Sovjet ner NATOs spaningsplan. Sverige kom än så länge undan. Men de kränkningarna mot Sovjet man gjorde skulle ändå öka trots att Sverige ertappats med att ha kränkt sovjetiskt luftrum år 1951. I takt med de intensifierade spaningar mot Sovjet varnades Sverige för att de skulle möta samma öde som NATO-planen året innan. Detta ledde till att Sverige offentligt bad om ursäkt.

Sovjet fick nog 1952 och sköt ner det svenska spaningsplanet Tp 79. Detta visste dock inte svenskarna om – planet var spårlöst borta (urusel underrättelsetjänst!). Ett sjöräddningsplan, Tp 47, skickades iväg för att söka efter det försvunna spaningsplanet men blev även de beskjutna av Sovjet, vilket resulterade i att planet Tp 47 tvingades nödlanda (redan då kunde Sovjet skilja mellan militära plan och civila plan). Sovjet blånekade i båda fallen. Sverige fann dock en sönderskjuten livbåt tillhörande Tp 79. Det skulle dröja fyra år innan Nikita Chrusjtjov skulle erkänna för Erlander att de hade skjutit ner den svenska Tp 79 och ända fram till Sovjetunionens fall innan detta skulle erkännas officiellt.

Under krisens gång nämnde aldrig svensk media att Tp 79 var ett militärt plan på uppdrag. Istället fick man höra att Tp 79 var på en oskyldig navigeringsflygning i utbildningssyfte. Attityden blev

då naturligtvis mycket kritiskt mot Sovjet, men även mot socialdemokraterna då de inte tog upp nedskjutningarna till FN och internationella domstolar. Samma år dömdes Fritiof Enbom till livstidsfängelse för spioneri för Sovjetunionen. Kalla krigets spänningar skulle smitta av sig på valrörelsen 1948.

Efter valsegern hade socialdemokraterna för avsikt att distansera sig från kommunisterna, SKP. Efter den hätska valrörelsen blev ett samarbete med FP svårt och med Högerpartiet omöjligt. Kvar fanns Bondeförbundet som alltid höll sig öppen för olika alternativ. Socialisterna och bönderna inledde förhandlingar om en eventuell regeringskoalition. Men de kunde inte komma överens. Förhandlingarna kollapsade. Bondeförbundet hade tidigare haft dåliga erfarenheter av samarbete med SAP – under Axel Pehrsson-Bramstorp. Böndernas Gunnar Hedlund tillträde officiellt som ny partiledare år 1949.

Erlander gjorde 1951 ett nytt försök att förhandla med bönderna. Skulle det inte bli något skulle S vända sig till FP istället. Nu fruktade Hedlund att hans parti skulle bli lika isolerat som Högerpartiet och SKP. Därmed var han för en eventuell koalition med socialdemokraterna. Erlander var glad då hans nya koalitionsregering tillträdde ty nu kunde han göra sig av med de falangstrider som funnits kvar sedan han tog över posten som statsminister.

Vid slutet av 40-talet skulle SAP inleda arbetet för att bygga upp sin egen underrättelsetjänst riktad mot kommunister. Detta hade att göra med socialdemokraternas nya ”antikommunistiska” policy som skulle kulminera med den så kallade IB-affären. Via sina ombud på arbetsplatserna kunde partiet ”bekämpa kommunismen”, om makten över fackföreningsrörelsen. Via IB (officiellt bildat 1965) kunde partiet åsiktsregistrera fackföreningsmedlemmarna och därmed få rapporter om vilka som skulle kunna vara eventuella kommunister.

Det är dock viktigt att förstå att denna ”kamp” mot kommunister inte var en kamp mot kommunismen som ideologi, utan snarare ett sätt att bekämpa sin främsta konkurrent inom fack-

föreningsrörelsen, alltså SKP.

Socialdemokraterna anslöt sig år 1951 till den nybildade Socialistiska Internationalen vars bas låg i *City of London*. Efter det att Andra Internationalen kollapsat dröjde det några år innan de socialistiska partierna åter samordnade sig i sin internationalistiska strävan efter global socialism. **Än idag styrs partiet (SAP) från City of London**.

Valet 1952 handlade förutom om kalla kriget också om böndernas subventioner. Dessa infördes av Bondeförbundet och Socialdemokraterna tillsammans. De positiva effekterna blev dock kortvariga. FP och Högerpartiet anklagade Bondeförbundet för att försöka göra godsägare rika på skattebetalarnas bekostnad.

I valet hamnade socialdemokraterna på i stort sett på samma nivå som före valet. Bondeförbundet tappade samtidigt som både Högerpartiet och Folkpartiet gick framåt. SKP tappade ytterliggare. Regeringsmakten var dock aldrig hotad då SAP tack vare Bondeförbundet kunde fortsätta med samma regering.

5.5 Urbaniseringsagendan.

Denna gång skulle Bondeförbundets koalition med socialdemokraterna bli en större katastrof än förra gången. Bondeförbundet gick gång på gång med på alla de regleringar och reformer som omvandlade Sverige under 50-talet **från en utpräglad landsbygdsnation till en urbaniserad stadsnation.** Bondeförbundet lyckades alltså målmedvetet minska sin egen kärnväljargrupp, rent demografiskt!

Rehn-Meidner-modellen var den ekonomiska modellen som skulle bli början till den svenska landsbygdens död. Två keynesianska LO-ekonomer, Gösta Rehn och Rudolf Meidner, introducerade år 1951 denna modell. Precis som när man valde att lämna guldmyntfoten kom LO och SAF (dåtidens Svenskt Näringsliv) mycket bra överens. Förutom utökad omfördelningspolitik och ett mer progressivt skattesystem innebar modellen även införandet av den ”sol-

idariska lönepolitiken". I ett endat slag gjorde man LO mäktigare än någonsin då denna modell medförde en ekonomisk reglering där småföretag ute på landet skulle bli tvungna att betala löner på samma nivå som i storstäderna. Alltså blev löneavtalen numera landsomfattande och kollektivavtalen centraliserade. Återigen gick fackföreningarna och storföretagen samman för att krossa småföretagen – i synnerhet företagandet ute på landsbygden.

Plötsligt skulle arbetslösheten växa sig stor ute på landet, jobben fanns numer i storstäderna. En ny byråkrati (arbetsmarknadsstyrelsen) skapades för att se till att landsbygdens folk flyttade till storstäderna och som ett brev på posten skulle en bostadskris växa fram ganska fort. **Allt var mycket väl genomtänkt och följde den sedvanliga taktiken – skapa en kris och kom med en lösning på den skapade krisen.**

Parallellt med detta förräderi arbetade socialdemokraterna ihärdigt, från och med 1952, med att slå ihop alla sockenkommuner till storkommuner. **Socialdemokraterna** fann att det var ett problem med många små kommuner som alla styrdes med kommuninvånarnas bästa för ögonen. De **fann problem med demokratin!**

Med kommunreformen 1952 skulle problemet med självstyrande kommuner succesivt lösas upp – återigen **de små stegens tyranni**. De uttryckte sig inte så rakt – det gör de aldrig – men att centralisera makten innebär just detta. Makten i storkommunerna kom per automatik längre bort ifrån individerna på orten. Från januari 1996 har kommunerna ej längre kontroll över sina intäkter – det sköter den kommunala inkomstutjämningen till. Den behandlar vi i ett appendix (sid **??**) men redan här är det läge att återigen peka på **de små stegens tyranni**.

Denna kraftiga centralisering skulle innebära att landsbygden i stort sett glömdes bort. Storkommunerna satsade naturligtvis på centralorten och plötsligt så stannade inte längre tåget när den passerade de gamla socknarna. Även detta skulle bidra till ytterliggare mer urbanisering ty all service (det man betalat skatt för) fanns i storstäderna.

Mellan 1950-1970 omvandlades Sverige radikalt – från en utpräglad landsbygdsnation till en mer modernistisk och progressiv storstadsnation. Detta var kanske det mest omvälvande drag som den svenska eliten gjort vad gäller social ingenjörskonst. Genom att omvandla svenskens miljö, lyckades man även omvandla svensken själv, kanske till och med till något som en svensk från förr i tiden inte ens skulle kunna känna igen. Men kom ihåg att detta är endast en liten bråkdel i socialdemokraternas stora projekt.

I valet 1956 skulle endast Högerpartiet och Sveriges kommunistiska parti (SKP) gå framåt. Folkpartiet och de båda regeringspartierna backade. Men redan vid det här valet hade bostadskrisen börjat segla upp som en viktig fråga. Trots kritiken, och trots att de backade, var socialdemokraterna mycket starka i storstäderna. Med endast 44.6% av rösterna gjorde Erlander sitt sämsta val. Socialdemokraterna hade nu cementerat sin maktställning. Koalitionen med Bondeförbundet skulle fortsätta men nu började man märka lite av friktionerna.

Bondeförbundet hade backat i flera val i rad. Man frågade sig varför och man kom fram till olika förklaringar. De som ökade mest på Bondeförbundets bekostnad var Högerpartiet. Den demografiska omvandlingen och urbaniseringen togs även upp. Men istället för att försöka försvara bönderna och representera landsbygden valde Bondeförbundet att söka nya väljare i storstäderna. De valde då att byta namn till Centerpartiet.

Pensionsfrågan ledde till koalitionens kollaps år 1957. Erlander meddelade att han tänkte regera själv då inte borgerligheten kunde ena sig. Nu fick en renodlad socialdemokratisk regering förhandla med hela borgerligheten i pensionsfrågan. Även detta förslag om pensionerna skulle röstas ner och Erlander utlyste då nyval.

I valet 1958 skulle Centerpartiet, numera utanför koalitionen, gå framåt. Även socialdemokraterna skulle gå framåt och likaså Högerpartiet. Folkpartiet och SKP skulle båda två backa. Erlander skulle trots detta inte kunna få igenom sina förslag på grund av för få mandat. ATP-reformen, socialdemokraternas pensionsförslag,

skulle ändå gå igenom 1959 då folkpartisten Ture Königson lade ner sin röst.

C och FP försökte distansera sig från Högerpartiet, vilket ledde till kraftiga förluster för Högern, ty många borgerliga ville istället hjälpa "mittenpartierna" – för att få bort Erlander från regeringen. Men detta skulle endast innebära ytterliggare en valseger för Erlander ty C och FP kunde inte samla ihop tillräckligt många röster.

5.6 Bilderberg

Den vänsterliberala och USA-vänlige mediakändisen *Herbert Tingsten*[11] tog sig till det första Bilderbergmötet på Hotel de Bilderberg i Oosterbeek, Holland, 1954. På detta möte var även juden *Martin Waldenström*[12] denne *person*[13] var ledamot av Näringslivets skattedelegation 1936-1955 (varför han var inbjuden och inte Tage Erlander är en gåta. Första bekräftade mötet för Erlander var 1962. Han kan dock mycket väl deltagit som observatör tidigare. Kanske någon läsare kan ge svaret). På detta möte var inte amerikanerna speciellt tongivande. Lyssna på hur Gaitskill (Eng) och van Zeeland (Bel), med flera, *behandlar* amerikanerna som skräp.

Mer om Bilderbergmöten kan man läsa till exempel *här*[14] och deltagarlistor finner man *här*[15]. Marcus Wallenberg har varit med från 1957 och framåt.

Det handlade faktiskt om ganska intensiva möten som normalt varade i ungefär 3 timmar – innan man fick en längre paus. Normalt handlade det om två stycken 3 timmars långa möten per dag. Man valde att begränsa antalet språk till engelska och franska för att inte slösa tid med att försöka översätta till för många språk. Erlander talade antagligen engelska då han behärskade språket hyfsat

[11] http://syntes.be/kaos/SAP/Pic/Tingsten1954 .jpg
[12] http://syntes.be/kaos/SAP/Pic/Waldenstrom1954 .jpg
[13] https://sv.wikipedia.org/wiki/Martin_Waldenström
[14] https://www.intellihub.com/overwatch/bilderberg/
[15] https://www.biblebelievers.org.au/bball.pdf

bra. Under mötet kunde man trycka på knapp nummer ”2” för att översätta från franska och knapp nummer ”3” för att översätta från engelska.

Året därpå skulle Herbert Tingsten delta som ende svensk. Det skulle dröja till 1957 innan Wallenbergarna rekryterades. Då deltog Marcus Wallenberg tillsammans med IMFs Per Jakobsson. Ett år senare skulle Marcus Wallenberg återvända med den första politikern tillhörande borgerligheten, Erik Boheman från Folkpartiet. Dock hade Boheman bara precis hunnit bli Folkpartist. Han hade fram tills dess mest varit aktiv inom utrikesdepartementet. Under mottot Semper Vigilans fick han även Serafimerordens medalj.

År *1962*[16] var det rätt många svenskar med, ty mötet hölls då i Saltsjöbaden. Den manstarka delegationen bestod av Tage Erlander samt följande: socialdemokraternas partisekreterare Sven Aspling var med, likaså folkpartisten Erik Boheman. LOs ordförande Arne Geijer deltog också. För första gången skulle även en högerpartist delta på mötet och då blev det ingen mindre än Högerpartiets relativt nye partiledare Gunnar Heckscher. Dåvarande handelsministern Gunnar Lange var med. Folkpartiets Bertil Ohlin deltog ävenså på mötet. Hubert de Besche, som några år tidigare hjälpt till att bilda EFTA-fördraget för Sveriges del, var också med, samt även en mystisk adelsman vid namn Baron Erik Leijonhufvud. Jo detta är ett mycket udda namn som dyker upp. Men om man känner till att denna baron bodde på Utö hotell på somrarna samt att Gunnar Lange hade en sommarstuga därstädes så får åtminstone jag bilden av två groggande herrar.

Ämnen som avhandlades på Bilderbergmötet 1962 gällde främst det blivande EU, FN, NATO och även Afrika.

Att Afrika diskuterades berodde mycket på vad som då nyligen hade hänt i Kongo. FN-trupper hade, med Dag Hammarskjölds vetskap, krossat det självständiga, västvänliga och kapitalistiska Katanga för att sedan tillåta den kongolesiska kommunismen härja

[16] https://file.wikileaks.org/file/bilderberg-meeting-report-1962.pdf

fritt. Många vita belgare tvingades fly från våldsamheterna. FN hade alltså under processen hjälpt en kommunistisk diktatur att krossa en frihetlig provins som är det enda tillfället i världshistorien där det negroida Afrika lyckats ordna sin ekonomi helt utan bistånd! Även svenska trupper deltog i FNs kriminella agerande. Sverige var lydstat under FN sedan mitten på 40-talet (se kapitel 3). Svenskarna ville trots detta ge FN än mer befogenheter. Men övriga påminde om misslyckandet med NF. De ville inte få länder att hoppa av. I övrigt kan man säga att globalisterna mycket uppskattade det arbete som Hammarskjöld gjort för globaliseringen.

EFTA-fördraget ville man gå vidare med och man utforskade hur man skulle kunna fortsätta arbetet mot det som idag är EU.

Senare under 60-talet skulle Marcus Wallenberg bara missa ett möte (år 1968). Diplomaten Sven Dahlman skulle delta i senare möten. Flera socialdemokrater skulle också delta som till exempel, Kjell-Olof Feldt, justitieministern Herman Kling och på eget initiativ, en ambitiös blivande statsminister vid namn Olof Palme. Från övriga partier dyker endast Yngve Holmberg, partiledare för Högerpartiet, upp på listorna. Och 1968 gjorde Björn Lundvall, som då var VD för Ericsson, sin debut hos Bilderberggruppen.

5.7 Socialdemokraternas järngrepp om media.

Valet 1964 skulle inte innebära några större förändringar för Erlander även om hans parti backade några decimaler. Samtliga borgerliga partier tappade röster. Enda parti som gick framåt var SKP. Många mindre borgerliga partier hade börjat plocka röster från de etablerade borgerliga riksdagspartierna bland dem fanns ”Mellanpartierna”[17] och MBS (MedBorgerlig Samling). Dessa införlivades senare i de etablerade partierna samt även KDS (Kristen

[17] Mellanpartierna var den gemensamma partibeteckningen för Centerpartiet och Folkpartiet i Kalmar läns och Gotlands läns valkrets i andrakammarvalen 1964 och 1968.

Demokratisk Samling).

Något som tydligt skulle visa sig i början av 60-talet i Sverige var **socialdemokraternas kraftiga monopolisering av radio och TV i Sverige**. Här skulle inte ens harmlösa kommersiella radiosändningar få finnas till.

Finlandssvensken Jack S. Kotschack presenterade 1959 planer på att bryta radiomonopolet. Som en snabb reflex gick den socialdemokratiska regeringen och myndigheterna ut med att man skulle omedelbart vidta nödvändiga åtgärder för att sätta stopp för detta. Man inledde med att hota annonsörer med repressalier.

Kotschacks radiokanal skulle heta Radio Nord och skulle sända från ett fartyg (Bon Jour) på internationella vatten. Detta gjorde det mycket svårt för svenska myndigheter att få stopp på sändningarna när de väl började under våren 1961.

Sveriges Radio Sveriges Radio som grundades under 1920-talet var, precis som socialisterna och liberalerna kommit överens om, baserad på den brittiska Public Service modellen. Inte förrän ”piratradion” började hota monopolet på 60-talet fick man höra reklam. Radio Nord sände musik, nyheter, sport och reklam dygnet runt, kombinerad med en rappare takt som attraherade lyssnarna bort från de ”två torra” kanalerna P1 och P2.

Socialdemokraterna såg sig tvungna att öka anslagen till Sveriges Radio för att kunna konkurrera och de startade det som senare skulle bli radio P3. Även om Radio Nord inte hade några kontroversiella nyhetsprogram som hotade socialdemokraternas maktställning sågs de som ett hot ty de kunde inte kontrolleras. Ergo i framtiden kunde de kanske sända något som socialdemokraterna bestämt att svenska folket inte skulle få höra. Maktens innehavare gillar helt enkelt inte demokrati.

Lex Radio Nord kom 1962 och satte stopp för all ”piratradio” och Kotschack slutade sända en månad innan lagen trädde i kraft.

Denna valtekniska samverkan resulterade i 13 557 röster och 2 mandat 1964, och 41 307 röster och 3 mandat 1968.

På 50-talet hade Public Service även expanderat sig till TV via Sveriges Television (SVT). Precis som med Sveriges Radio (SR) så var det monopol som gällde även där. Under 1950-talet gick också en hel del tidningar under ty ingen ville betala för dem. Då inledde man diskussionerna kring ett presstöd. Socialdemokraterna var inte riktigt beredda på att tillåta fri konkurrens, på lika villkor, bland tidningar. De ogillade mångfald i opinionsbildningen. Nej, **mångfald innebär att andra åsikter än socialdemokratins** kom fram. Genom att införa ett presstöd och göra tidningarna beroende av staten kunde man säkra att endast deras version av sakfrågorna kom fram. År 1965 skulle presstödet till slut bli ett faktum efter ett beslut i riksdagen.

Det är viktigt att förstå varför socialdemokraterna var så måna om att dra till sig svensk media och se till att den kontrollerades och kunde utföra dess propaganda, åtminstone, på ett subtilt sätt. Genom mediadominansen kunde en landsförrädare som Erlander försäkra sin plats som ”landsfader”.

I boken *The New Totalitarians*, från år 1971, av den konservative engelske journalisten Roland Huntford, som arbetade på *The Observer*, avslöjades hur viktigt media var för att manipulera svenskarnas åsikter. I en intervju som Huntford gjorde med socialdemokraten, tillika chef för svenska TV2/SVT2, **Örjan Wallqvist** så avslöjades denna aspekt in i minsta detalj. Wallqvist **förklarade för Huntford:**

> ***Swedes are intellectually primitive and underdeveloped... And TV works in this way: it creates emotions and intellectual life, and therefore it creates opinions. It is an opinion-making medium***

Här ser vi återigen **socialdemokraternas gränslösa förakt mot det svenska folket**. De ser på svenskar som en varg ser på ett får.

Huntford kom mycket riktigt fram till slutsatsen att Sverige hade lyckats införa den **mjuka diktatur**en som Aldous Huxley skrev om i sin bok *Brave New World*. Den globala eliten hade länge funderat på hur man bäst skulle införa en **mjuk diktatur**. Det mer råa och

brutalare 1984-scenariot var alldeles för kostsamt och avslöjande. **Sverige hyllades av den globala eliten för att ha skapat den mjuka diktaturen**. Med ett lydigt och väl dresserat folk som litade på allt vad staten hade att komma med. Denna mjuka diktatur och socialdemokratiska dominans skulle nå sitt klimax i valet år 1968.

År 1967 skulle Bertil Ohlin lämna sin plats som partiledare för Folkpartiet. Det skulle bli början på slutet för DYG-generationens dominans inom svensk politik. Ersättaren skulle bli Sven Wedén ett betydligt mindre känt ansikte och detta skulle märkas tydligt under valet. En annan förändring som skedde 1967 var att SKP under C H Hermansson valde att officiellt ”distansera sig” från Sovjetunionen. I och med detta valde de att byta namn från Sveriges kommunistiska parti (SKP) till Vänsterpartiet kommunisterna (VPK).

Kommunisternas nya policy (utåt) skulle inte påverka dem positivt ty Sovjetunionen krossade Tjeckoslovakien under Pragvåren. Detta bidrog till att kommunisterna tappade många anhängare. Så småningom skulle ungdomselement ur partiet, besvikna på de nya kommunisternas policy, bryta sig ur och bilda Marxist-Leninistiska Kampförbundet.

De som istället skulle få dra nytta av vänstervågen blev socialdemokraterna och Erlander. Även de borgerliga partierna skulle påverkas av 68-rörelsen – fast negativt. Centerpartiet skulle tas över av vänsterelement och helt omvandlas till ett mer renodlat vänsterparti eller som de själva kallar sig socialliberaler. En ledande figur bland de så kallade Åsa-Nisse-Marxisterna, som tog över partiet, skulle bli den marxistiske vänsterliberalen Olof Johansson från ungdomsförbundet. Så småningom, på 80-talet, skulle han även bli partiledare för Centerpartiet.

Nu blev Högerpartiet det enda partiet i Riksdagen som inte hade erövrats helt av vänstern. Men även de drog sig mot mitten, efter 68-vänsterns kraftiga kulturella våg, och bytte namn – från Högerpartiet till Moderaterna.

Erlander blev den stora vinnaren i valet 1968. De fick egen ma-

joritet med 50.12% av rösterna. Endast under samlingsregeringen fick socialdemokraterna ett större resultat, men då var de tvungna att regera tillsammans med de övriga borgerliga partierna. Nu kunde de regera helt på egen hand utan att behöva förhandla med andra partier. **Sverige blev i praktiken en enpartistat – unikt för ett land med ett pluralistiskt parlamentariskt system.**

5.8 Roddarna (Nazirekryteringarna)

Under 30-talet hade ett antal små nazistiska och fascistiska organisationer och partier bildats i Sverige. Men efter andra världskriget skulle dessa i stort sett alla upplösas. Bland dem skulle det även finnas så kallade roddare som rodde sig från ”grumliga vatten” till de rumsrena.

Bland dessa fanns Ragnar Linnér som var medlem i det Socialistiska Partiet och i det nazistiska Sveriges Nationella Förbund. Det intressanta är dock att Linnér till och med stred frivilligt i Waffen SS. Efter kriget skulle Linnér bli aktiv i fackföreningsrörelsen och 1958 grunda Sveriges socionomers riksförbund. Trots att Erlanders socialdemokrater mycket väl kände till Linnérs bakgrund valde de att, via Hjalmar Mehr, rekrytera honom in i partiet år 1965 för att anställas som kanslichef på barnvårdsnämnden i Stockholms stadshus!

När Bosse Schön fick kommentera Linnérs bakgrund var hans bortförklaring att:

> *”det vore oerhört känsligt att dra en så aktad och välmeriterad socialdemokrat i smutsen för en ”bagatell” som det brukar heta i dessa sammanhang. För en ungdomsförsyndelse.”*

Inte en nazist, men en fascist var Ragnar Edman (Eriksson) som varit med och bildat det fascistiska *Förbundet Det Nya Sverige*. Edman skulle så småningom dock lämna Förbundet för att istället satsa på en karriär inom socialdemokraterna. Mellan åren 1957-1967 skulle han vara ecklesiastikminister under Tage Erlanders regering.

Intressant är att det var just Edman som skulle tipsa Erlander om Olof Palme. Olof Palme skulle år 1969 ta över som partiledare efter Tage Erlander. DYG-gängets dominans över svensk politik tog då definitivt slut.

Så utöver att låta sig dirigeras av de anglosaxiska makterna, att samarbeta med DDR, hade socialdemokraterna inga problem med att rekrytera nazistiska SS män till sig. Det är uppenbarligen så att ingenting är heligt för socialister bara de får behålla makten. Socialdemokraten Nils Flyg är ytterliggare ett exempel på hur kommunism, nazism, socialism och fascism alla hänger intimt samman.

5.9 Sammanfattning

Den konservative frilansjournalisten, och SvD-skribent, Håkan Hagwall, skrev 2002 en intressant artikel under rubriken *Erlander socialiserade, Palme bara förgiftade*, i *Svensktidskrift*[18]. Som rubriken avslöjar förklarar han att det stora socialiseringsprojektet infördes av Erlander inte av Palme. Palme upplevdes som mer extrem på grund av **sin vedervärdiga retorik**. Men Sverige blev ett högskatteland redan under Erlanders tid.

Normen inom borgerligheten är att anklaga Palme för socialiseringen av Sverige, när det i själva verket var Erlander som genomförde de stora förändringarna. Hagwall menar att det är Gösta Bohmans retorik som fastnat kvar i medvetandet hos Sveriges antisocialister. Men på 70-80-talet hade borgerligheten redan infogat sig och kompromissat vid många tidigare ”vägskäl”, vilka de borgerliga på 70-80-talet aldrig vågade ifrågasätta. De tittade istället på de senare ”vägskälen” när de stod mot Palme. Så det var inte under Olof Palmes tid som Sverige blev en progressiv vänsternation, utan snarare under Tage Erlanders tid.

Vi vet även, tack vare Erlanders memoarer, att han var till vänster om sin egen politik. Efter andra världskriget hade Sverige både en

[18] http://www.svensktidskrift.se/hakan-hagwall-erlander-socialiserade-palme-bara-forgiftade/

industri och en arbetskraft som i stort sett var intakt. Detta skulle ge socialdemokraterna några viktiga år av framgång under 50-talet. De befann sig på rätt plats, vid rätt tillfälle och i rätt opinionsläge för att komma igång med uppbygget av sitt socialistiska samhälle.

Utöver högre skatter skulle Erlanders "starka samhälle" innebära mer centralisering och **än mer politikermakt**! Så skapades föreställningen att det var staten (politikerna, myndigheterna och byråkraterna) som skapade jobben, tog hand om, och såg till att solen gick upp varje morgon. En hjärntvätt som fortfarande idag är i stort sett intakt – om den än så smått börjar krackelera.

Under Erlander skulle dock socialdemokraterna inte bara förändra svenskarnas föreställningar om relationen mellan stat och individ, utan även svenskarnas miljö skulle förändras. Vi talar om enorma och drastiska förändringar. Frågan är om ens farfars farfar skulle känna igen sig i socialdemokraternas Sverige.

Utomlands ser konservativa med skräck på Sverige. Amerikaner ser de nya gudlösa skolorna, tyskar ser på *Der Kinder Gulag*, och engelsmännen ser Aldos Huxleys *Brave New World* förverkligad. Å andra sidan hyllades Sverige av FN, City of London och övriga globalister. Den socialistiska omvandlingen under Erlander hade redan skadat Sverige avsevärt. Men det skall bli värre ty socialdemokraterna är ännu inte riktigt klara med svenskarna.

Referenser

[1] Arvidson – svenska skolans dödgrävare, Tommy Hansson, *Contra 2001:2*, sid 18-19.

[2] Medveten *klappjakt på Kristendomen* i skolan (Free Sweden).

[3] *Förföljelsen* av adjunkterna (Kjell Tormod).

[4] Det är inte synd om *glesbygden* (SvD, Maria Ludvigsson).

[5] Den svenska demokratins utveckling, del 2: Självstyret urholkas (Stefan Torssell).

[6] Bilderberg *report 1962*.

[7] Nazismen, Alliansen och socialdemokratin, del 5 (Gustaf Janson).

Kapitel 6

Emot Gud, Familjen och Nationen

[1]När *Erlander* hade regerat klart, hade Sverige redan omvandlats till ett socialistiskt land. Detta var DYG-gängets förtjänst. Men socialdemokraterna hade bara börjat sin marsch framåt mot den socialistiska utopin. De var nu så pass dominanta inom svensk politik att de kunde komma ut och bli än mer radikala. Det var precis det som var Olof Palmes uppgift.

När Tage Erlander lämnade posten som ledare för socialdemokraterna, och därmed även posten som statsminister, innebar det slutet för eran med DYG:s dominans. Ett nytt gäng tog över den statsbärande rollen i Sverige. Ett gäng som skulle bli fundamentala för de kommande sociala och kulturella reformer som fundamentalt skulle omvandla Sverige under 60- och 70-talen: **Clarté-föreningen**.

6.1 Clarté

Så här hyllade kommunisten Åsa Linderborg Clarté-föreningen i dess broschyr.

[1] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2013/10/socialdemokraternas-ruttna-historia-del.html

> *Vi lever i ja(g)-sägeriets tidevarv: Förenkla, fördunkla, fördumma! Clarté säger, nu som förr, tvärtom: Försvåra, förklara, förändra! Så får Clarté en ny generation av aktivister att öppna sinnet och knyta näven.*

Det är viktigt att förstå att Tage Erlander var medlem i Clarté och Olof Palme var det inte. Så det är inte så mycket partiledarbytet i sig som var den relevanta förändringen. Erlanders regeringar präglades av Ernst Wigforss rekommendationer om funktionalism och högerfalangen inom partiet fick sätta sin prägel. Allt detta tog slut så fort som Olof Palme blev socialdemokraternas nya ledare.

Låt oss först titta på vad Clarté egentligen innebar för Sverige, under den här tidsperioden, och varför det är så viktigt att känna till förbundet. För att förstå måste vi ta oss till vänstern i Frankrike – nämligen den franske journalisten och författaren *Henri Barbusse*[2].

Henri Barbusse var precis som de flesta socialdemokrater en övertygad kommunist och antimilitarist. Han hade deltagit på Frankrikes sida i första världskriget och blev känd efter att ha publicerat en bok om detta fruktansvärda krig. Sanningen är att han var en usel soldat och blev skadad vid flera tillfällen, så många, att den franska armén valde att plocka bort honom från fronten. Hans syfte med boken var redan då antimilitaristiskt och kommunistiskt. Strax efter hans deltagande i kriget flyttade han till Moskva, gifte sig med en ryska, och blev medlem i det ryska Bolsjevikpartiet.

När han återvände till Frankrike blev han medlem i franska kommunistpartiet. Den blodiga ryska revolutionen beskrev Barbusse som ”*Det vackraste fenomenet i världshistorien*”. Barbusse förespråkade en kultur för proletariatet – en ”prolekult” som Lenin kallade det. Barbusse var mer eller mindre en Sovjetisk agent i Frankrike.

Barbusse skrev också **en bok med namnet Clarté**. Boken handlar om en kontorsarbetare som jobbar åt försvarsmakten i Frankrike. Kontorsarbetaren upptäcker att kriget i själva verket är ett

[2] https://en.wikipedia.org/wiki/Henri_Barbusse

bedrägeri mot mänskligheten – utfört av de imperialistiska och ”onda kapitalisterna”. Inspirerad av boken Clarté bildade man förbund i länder som Frankrike, Tyskland, England, Sverige och USA.

Barbusse skulle leda den franska avdelningen. I den engelska avdelningen skulle vi finna: Bertrand Russell, H G Wells, Bernard Shaw och en massa fackföreningsledare. Så där finner vi ytterliggare en koppling till *The Fabian Society*[3] och övriga intellektuella eliter som var underordnade *City of London Corporation*[4] (se vidare appendix Stadsstaterna).

Mot slutet av sitt liv skulle Barbusse skriva hyllningar av de Sovjetiska ledarna:

Först Trotskij, innan han förlorade maktkampen mot Stalin. Men när Stalin vann maktkampen uttryckte Barbusse endast förakt mot Trotskij som han kallade för ”förrädare”.

Sedan skrev Barbusse boken *Stalin* om Stalin. I denna bok hyllar han diktatorn Stalin och han går även till hårt angrepp mot sina kamrater inom presskåren som på något sätt vågade ifrågasätta skönmålningarna av Stalin.

Detta var alltså den stabile grundaren av föreningen Clarté. Det har hävdats att han var frimurare med starka band till Grand Orient de France, GODF-logen. Detta har dock inte bevisats, däremot har GODF en ungdomsförening med samma namn, nämligen Clarté.

Clarté-föreningarna skulle så småningom upplösas. I Tyskland försvann föreningen strax innan andra världskriget. I England, Frankrike och USA skulle föreningarna uppgå i andra grupperingar, omvandlas till nya föreningar eller upplösas. I USA blev föreningen till exempel en del av The Liberator (magazine), en socialistisk tidning i USA. Även i Sverige skulle föreningen upplösas men återuppstå strax innan andra världskrigets slut.

[3] http://spartacus-educational.com/Pfabian.htm

[4] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2013/03/har-ber-drottningen-om-tillatelse-for.html

Det Svenska Clartéförbundet som de kallar sig har sedan sitt grundande 1921 haft Barbusses upprop som utgångspunkt. De kräver en **International** för världsfred och en hushållsomdaning i socialistisk anda.

Den svenska Clarté-föreningen var den enda som fanns kvar 1944. De skulle fortsätta med samma verksamhet som tidigare. Den moderna kampen mot ”fascism”, militarism, "imperialism" och kapitalism. På 20- och 30-talet, och sedan på 40- och 50-talet, var det ett starkt fäste för radikala unga kommunister och socialister på universiteten. Märkligt nog finner vi en ung Jarl Hjalmarsson bland dessa. Han skulle bli Högerpartiets partiledare under 50-talet. Så redan på 50-talet kan vi tala om en socialistisk infiltration av ”Högerpartiet”. Ty endast i Sverige kommer en ”högerledare” undan med en socialistisk agenda.

Men det var på 60- och 70-talet som Clarté-föreningen skulle vara som mest aktiv och spela en stor och betydelsefull roll för de sociala och kulturella förändringarna som skedde under denna tidsperiod.

På 60- och 70-talet gjorde de gemensam sak med KFML (en utbrytargrupp ur VPK). Många i dess ledning befann sig också i ledningen för de förenade FNL-grupperna som var en enhetsfront för stöd till Vietnams frihet. Enstaka medlemmar i KFML bröt sig ur för att bilda ”*Rebellrörelsen*[5]” – en extremt kommunistisk studentrörelse.

Clarté[6] var faktiskt knutpunkten för alla dessa vänsterrörelser som idag betecknas ”68-rörelsen”. Det var Clarté som, bakom kulisserna, i stort sett skapade och ledde den svenska varianten av den internationella kommunistiska progressiva agendan: fredsrörelsen, hippierörelsen, den sexuella revolutionen, HBTQ-rörelsen, abortförespråkarna, kollektivisterna, miljörörelsen, värdeliberalism, värderelativism, kulturrelativism, kristofobi, militant sekularism, radikalfeminism och inte minst mångkulturalism, politisk korrekthet och internationalism. Det här blev startskottet för den Nya Världsor-

[5] https://sv.wikipedia.org/wiki/Rebellr%C3%B6relsen
[6] https://sv.wikipedia.org/wiki/Clart%C3%A9

dningens revolutionära omvandling av samhället via sociala- och kulturella frågor. Något som ofta kallas för ”kulturell marxism”.

Clarté var ett vänsterintellektuell förbund med starkast förankring bland just intellektuella och studenter på universitetsnivå. Kulturmarxism baserar sig på Frankfurtskolans idéer om kritisk teori, den går ut på att kritisera och attackera allt vad västerländsk kultur och värdekonservatism är. På så sett försvagas existerande naturliga institutionerna som familjen, nationen och kulturen. **Med de naturliga institutionerna försvagade blir individen mer ensam och sårbar**. Här blir så staten ”räddaren i nöden”.

Många kritiker till kulturmarxism missar tyvärr hela poängen med kulturmarxismen. Kulturmarxismen strävar inte enbart efter värdeliberalism och värderelativism. Dess slutliga mål är de facto att införa kommunismen, även i ekonomiska termer. Så här förklarade Willi Munzenburg, en av Frankfurtskolans grundare, vad den kulturmarxistiska agendan gick ut på.

> *Organize the intellectuals and use them to make Western civilisation stink. Only then, after they have corrupted all its values and made life impossible, can we impose the dictatorship of the proletariat.*[7]

Målet är alltså att förinta kapitalismen på lång sikt, men värdekonservatismen på kort sikt. Clarté kan även ha varit en subversiv organisation kontrollerad från Sovjetunionen. Med tanke på att förbundets grundare var en agent åt Sovjet så är tanken inte särskilt långsökt. Lägg även till att de mest vänsterextrema kommunisterna och försvararna av Sovjet var aktiva inom Clarté. Dock var KFML starkt emot Sovjet men starkt för Kina. Aktivism-modellen som Clarté använde sig av passar även in i det som den före detta KGB-agenten Yuri Bezmenov beskriver som psykologisk och dold krigföring.

[7] Organisera de intellektuella och använd dem för att få västvärlden att stinka. Bara då, när de korrumperat alla västs värden och gjort tillvaron omöjlig, kan vi införa proletariets diktatur

Video 1 *Pat Buchanan*[8] om Politisk korrekthet och kulturmarxism[9].

Video 2 *Yuri Bezmenov*[10] om Psykologisk krigföring[11] *i det fördolda och kontroll över de västerländska samhällena*

Fackföreningar, studentrörelser, akademiker, aktivistgrupper, intellektuella, journalister, läkare, alla gick ut och demonstrerade, alla var revolutionärer, alla skulle vifta med de röda fanorna. Även studenternas klädsel förändrades under tiden. En student 1950 klädde sig på ett sätt som vi idag skulle uppfatta som fint med kostym, inklusive kavajen. 1980 hade omvandlingen redan skett. Studenterna skulle alla vara ”arbetare” och klä sig i jeans, en Ché Guevara T-tröja och det som uppfattas som vardagskläder idag. Tro det eller ej men modet spelar en viktig roll för att omkonstruera ländernas värderingar då som nu.

Den sexuella revolutionen var också relevant. Den kom nu vid rätt tillfälle. Eliten hade lanserat den redan på 20-talet men det var då katastrofalt för dem ty befolkningen ökade. Lanserandet av p-pillret år 1960 var det klartecken de behövde för att återlansera den sexuella revolutionen. Så den här gången skulle befolkningen kunna programmeras till att bli mer dekadenta, samtidigt som man reducerade världens befolkning. Här spelade globalisten Margaret Sanger återigen en viktig roll.

Förutom de tidigare nämnda medlemmarna i Clarté-föreningen finner vi även följande medlemmar:

- **Jan Myrdal**. Kommunist och eugenist. Son till socialisterna tillika eugenisterna Alva och Gunnar Myrdal. En dåre som tror på 6 miljoner gasade judar i Tyskland men inte ser de 666 miljoner vita vars död orkestrerats av judar.
- **Hans Isaksson**. Läkare och filmskribent. En maoist som på fritiden sågat diverse olika filmer i sina krönikor främst för tid-

[8] https://en.wikipedia.org/wiki/Pat_Buchanan
[9] https://www.youtube.com/watch?v=q7ESrNqXxkI&feature=youtu.be
[10] https://en.wikipedia.org/wiki/Yuri_Bezmenov
[11] https://www.youtube.com/watch?v=SZnkULuWFDg&feature=youtu.be

ningen Folket i Bild/Kulturfront. Han är annars mest känd som en kritiker till all form av alternativmedicin. Han föredrar att du förslavas av läkemedelsmonopolen och därför attackerar han alternativa behandlingsmetoder. Idag skriver han för Clartés tidsskrift, där han spyr ut sitt hat mot Sverigedemokraterna.

- **Ture Nerman**. En kommunist och journalist, som tidigt hyllade Lenin. Kamrat med kommunisten Zeth Höglund och terroristen Anton Nilson (ansvarig för bombattentatet: *Almathea*dådet[12]). Han åkte ofta till Moskva för att träffa bolsjevikerna. Under andra världskriget var han emot Nazi-Tyskland. Han rekryterades av en svensk MI6-agent för att sabotera Sveriges järnmalmsutskeppningar till Tyskland. Efter kriget var han öppet för ett NATO-medlemskap.
- **Olof Aschberg**. Kommunistisk bankir, som hjälpte till att finansiera den ryska revolutionen. Farfar till journalisten Richard Aschberg och den kommunistiska TV-stjärnan Robert Aschberg. Han hade nära samarbete inom bankväsendet med socialdemokraten George Branting, son till den tidigare partiledaren Hjalmar Branting.
- **Paret Matthis**. Sköld Peter Matthis och Iréne Matthis. Han är läkare och son till den kommunistiska författaren från Djursholm, Henry Peter Matthis. Sköld Peter Matthis skulle själva starta hela ”68-rörelsen” i och med Hötorgsdemonstrationen i juni 1965. Han var även med och grundade FNL-rörelsen.
- **Iréne Matthis**. Radikalfeminist och psykoanalytiker. Hon skulle vara med och grunda den radikalfeministiska Grupp 8 som också hade starka band till RFSU. Här kan ni studera *feministernas*[13] sjuka människosyn.
- **Stellan Arvidson**. Se kapitel 4.
- **Nils Bejerot**. Psykiater, forskare och kommunist. Fadern till Sveriges narkotikapolitik. En intressant figur att studera, för de

[12] https://sv.wikipedia.org/wiki/Amalthead%C3%A5det

[13] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2013/07/abortforesprakarnas-bruna-rotter-och.html

som är intresserade av den svenska varianten av ”the war on drugs”. Fick stipendium från WHO, och har haft nära band till Carnegieinstitutet fram till sin död.

- **CH. Hermansson**. Kommunist och partiledare för VPK.
- **Stig-Björn Ljunggren**. Statsvetare, krönikör och socialdemokrat inom högerfalangen.
- **Marita Ulvskog**. Socialdemokrat. Tidigare aktiv inom FNL-rörelsen och även KFML (Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna). Hon är idag EU-parlamentariker. Har drivit en ”EU-kritisk” profil, men samtidigt röstat för Lissabonfördraget.

Dessa är blott några exempel. Kriget kring värdefrågorna hade börjat på allvar. Men under Palme, vågade vänstern sig på, inte bara de sociala och kulturella frågorna, utan även de ekonomiska och direkt politiska frågorna.

6.2 Olof Palme

Låt mig börja med ett utdrag ur boken I händerna på en blodsofferkult[14] av George de Culpa (den fullständiga texten finns *här*).

Utdraget visar

> *extremt ovanliga kopplingar avseende Olof Palmes familj, både på faderns och moderns sida. Frågan som läsaren bör ställa sig, är om det är tillfälligheter som gör att en enda kryptojudisk familjs medlemmar, dels utbildar Hitlers främsta rasideolog och andra toppnazister, dels tillhandahåller chefsjurist för det mäktigaste industrikonglomeratet bakom nazisterna, dels bildar kommunistpartiet i England och medverkar till samma sak i Indien, dels förestår den klubb i England ur vilken de fyra ökända KGB-spionerna* hade sitt ursprung, dels placerar en av sina kvinnor som den kanske mäktigaste individen inom det finska kommunistpartiet och slutligen, lyckas landa en av sina medlemmar på statsministerposten i Sverige? Eftersom det är*

[14]http://syntes.be/kaos/SAP/Pdf/PalmeOlofSlakt.pdf

> *väl känt inom bl.a. frimureriet, spionvärlden och även från politiken, att dess utövare gärna låter sitt värv gå i arv till barnen (nepotism), bör vi också fråga oss om Olof Palme av egen kraft tog sig fram till toppositionen i svensk politik, eller om han sedan decennier, eller kanske t.o.m. långt före sin födsel, var destinerad att inta statsministerposten, för att där utföra sitt samhällsdestruktiva värv?*

Olof Palme föddes, 1927, och var sonsons son till Christian Adolf Palme som var landssekreterare i Kalmar. Hans farfar var Sven Palme som var mest känd för att göra Finlands sak till en personlig sak. Han var en vänsterliberal politiker och verkställande direktör i försäkringsbolaget Lifförsäkrings AB Thule som han tog över och gjorde till det största i Norden. Sven Palme var även löjtnant och gifte sig med den finska adelsfamiljens dotter Hanna von Born.

På grund av von Borns starka familjeband till Finland blev Finlands sak även Sven Palmes. För sina insatser skulle han få det finska Frihetskorset. En som även skulle få samma pris var hans son Gunnar Palme, far till Olof. Han skulle även ärva Lifförsäkring AB Thule från sin far. Gunnar Palme skulle i sin tur gifta sig med den lettiska adelsfamiljens dotter Elisabeth von Knieriem. Från von Knieriem sidan hade Olof Palme även starka släktband till det Ryska Imperiets elit. Som barn spenderade han mycket av sin tid i Lettland hos släktingar. Olof Palme själv skulle gifta sig med dottern till den danskättade svenska adelssläkten Beck-Friis, genom Lisbet. Så ett tydligt mönster av giftermål inom adelssläkter finner vi här. Hans far, Gunnar Palme, dog när han bara var 6 år gammal.

Redan som barn talade Olof Palme franska, tyska och svenska. Han var oftast sjuk och fick hjälp med läxorna hemifrån och gick på privata skolor. Han gick på Beskowska skolan, precis som Hjalmar Branting och andra svenska elitfamiljers barn. Han gick senare på Sigtuna Humanistisk Läroverk, ytterliggare en elitskola, där han gick ut med väldigt höga betyg. Efter skolan gick Palme över till att skriva för Svenska Dagbladet. Olof Palme skulle 1944 rycka in i lumpen inom kavalleriet och utbilda sig ända upp till fänrik, fram

till 1948. På slutet av 40-talet skulle han åka utomlands till USA för att studera vid Kenyon College i USA.

Det är viktigt att förstå att Palmes familj var en vänsterelitistisk judisk familj. Redan som barn ärvde han sina socialistiska idéer från sina förmögna föräldrar. Och som jag så många gånger förklarat vill eliter gärna ha socialism för att hindra konkurrens från en växande medelklass. Palmes farfar är ett typiskt exempel på en ganska känd vänsterpolitiker. Så Palme hade redan sina vänsteridéer som barn. Men i USA skulle dessa idéer förstärkas än mer.

Vid Kenyon College deltog han i radikala debatter och skrev en uppmärksammad essä där han kraftfullt kritiserade Friedrich Hayeks libertarianska bok *The Road to Serfdom*. Palme skrev även sin kandidatuppsats som, i stort sett, var en hyllning av *The United Automobile Workers Union* (UAW). Efter utexamineringen från Kenyon College skulle han resa runt i Nordamerika. På sina resor träffade han sin största inspirationskälla – UAWs ledare Walter P. Reuther. **Både Palme och Reuther skulle senare bli två ledande figurer inom Bilderberggruppen**.

Även här är det viktigt att förstå bakgrunden: UWA är bland de starkaste fackföreningarna i USA. Baserad i Detriot och man kan nu med *facit i hand*[15] se hur UWA förstört stadens ekonomi. UWA grundades som en avdelning under American Federation of Labour (AFL). Minns ni vem som grundade AFL? Ingen mindre än frimuraren Samuel Gompers. (Han ligger bakom den *luciferianska 1 Maj*[16]-demonstrationen och inspirerades i sin tur av Europas invandrade socialister till USA).

Walter P. Reuther var själv son till en tysk socialist som invandrat till USA. Han blev mycket aktiv inom fackföreningsrörelsen redan på 30-talet i Detroit och 1946 blev han UWAs ledare. Det var vid den här tiden som han blev Olof Palmes främsta inspirationskälla.

[15] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2013/07/peter-schiff-pobelstyret-forstorde.html

[16] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2012/05/den-luciferianska-hogtiden-forsta-maj.html

Till slut skulle Palme få träffa sin idol i Detriot och han fick intervjua honom i flera timmar.

De som studerat Bilderberggruppen vet att fackpampar varit en lika dominerande grupp, som multinationella storföretagare, bankirer och mediemoguler. LO:s ordförande Arne Geijer var ett återkommande toppnamn inom Bilderberg på 60-talet. Walter P. Reuther var också en framstående figur inom Bilderberg på 60-talet.

På 60-talet skulle Olof Palme, Arne Geijer, Walter P. Reuther med flera, vara de som på Bilderberg formulerade att *nationalismen*[17] var det största hotet mot deras socialistiska mål av internationell globalism. Men det skulle dröja några år innan de kom så långt i sin agenda. Efter mötet med Reuther fortsatte Palme med sin resa genom Nordamerika. Han såg de sociala klyftorna och även klyftorna mellan raserna som något dåligt i USA. Hans koncentration på de aspekter som **han betraktade som ”dåliga”** gjorde honom än mer övertygad om sin socialistiska ideologis överlägsenhet över kapitalismen, libertarianismen och det amerikanska frihetsprojektet.

Redan här vill Palme bekämpa det han betraktar som kapitalism och ”rasism”. Efter en resa till Asien lade han till ”imperialism”. En debatt mellan socialdemokraternas Ernst Wigforss (DYG), Högerpartiets Jarl Hjalmarsson (Clarté) och folkpartisten Elon Andersson, om skattepolitik, påverkade honom mycket. Palme hade redan på 40-talet varit medlem i Socialdemokraterna, men det var först på 50-talet som han skulle bli mer aktiv inom partiet. Under den här tiden reste han i Europa och skapade kontakter.

När Palme återvände till Sverige från USA så studerade han juridik vid Stockholms universitet. Utöver en kompletterande stridskurs inom militären, där han blev befordrad till löjtnant, började Palme på allvar att engagera sig politiskt. Såväl via studentkåren som via försvarsstaben. Det var just på 50-talet som Palme ganska snabbt klättrade inom SAP, via SSU, regeringskansliet, statsrådsberedning-

[17] https://www.infowars.com/leaked-bilderberg-documents-nationalism-is-dangerous/

en, ABF med flera organisationer.

1958 blev Olof Palme riksdagsledamot. I riksdagen var han redan som nybörjare statsminister Tage Erlanders favorit. Palme blev hans skyddsling. **Palme** skulle på 60-talet utnyttja sina internationella kontakter. Förmodligen blev han **medlem i Committee of 300** under en av sina utländska resor. Detta skulle leda till 1962 års Bilderbergmöte som för första gången hölls i Sverige.

Efter mötet skulle Palme tillsammans med sin socialdemokratiska kollega i riksdagen Ulla Lindström bilda myndigheten NIB (Nämnden för Internationellt Bistånd), det som senare skulle bli SIDA. Ulla Lindström var förutom socialdemokratisk politiker mycket aktiv inom FN. NIB hade redan då i stort sett samma uppgift som SIDA har idag, bistånd. Sedan 60-talet har biståndspolitiken fungerat utmärkt för att stödja diktaturer, olika rebelliska terroristgrupper, eller rent av för att hjälpa till att reducera världens befolkning främst: via vacciner, homopropaganda och aborter. Ett mycket praktiskt sätt för FN, Bilderberg och WHO att destabilisera Tredje Världen. Ulla Lindström skulle senare gå vidare till att bli ordförande för Rädda Barnen, som också sysslar med snarlikt verksamhet.

På 60-talet gick Palme från myndighet till myndighet, och från ministerpost till ministerpost. Förutom sin aktiva roll inom biståndspolitiken blev han senare även aktiv inom kommunikationspolitiken. 1965 blev han kommunikationsminister med uppgift att expandera Public Services roll inom radio och TV. Statens budskap måste ju komma fram till så många som möjligt. Han ville ogärna se alternativa kanaler dyka upp och arbetade för att motverka ”kommersialiseringen”. Ett sätt var att skapa en journalistutbildning som på sikt skapade journlister av en och samma sort. Det är så skapandet av journalisthögskolan ur den gamla Journalistinstitutet skall ses. Det blev *två stycken* – en i Göteborg och en i Stockholm.

1967 blev Palme ecklesiastikminister och då fick han möta de mer extrema falangerna av 68-rörelsen. Men efter att ha

demonstrerat med FNL-rörelsen – sida vid sida med Sovjets nord-

vietnamesiske ambassadör Nguyen Tho Chan,

visat sitt starka engagemang för radikalfeminismens sak,

kraftfullt insisterat att den dekadenta filmen *Dom kallar oss mods* (1968) inte skulle censureras,

blev han ganska snabbt 68-rörelsens och den mer extrema vänsterns favorit. Palme lyckades utnyttja 68-rörelsen och blev mycket populär inom partiet och de mer extrema vänsterkretsarna. Valet 1968 skulle bli en stor succé för socialdemokraterna. Med sina 50.1% fick partiet mandat att regera på egen hand.

Tage Erlander skulle själv se till att Palme fick ta över posten som partiledare för socialdemokraterna år 1969. Ytterligare ett paradexempel på socialdemokraternas inställning till demokrati.

6.3 Palme, Bilderberg och Romklubben

Som brev på posten inleddes en rad strejker. De startade med LKAB-konflikten 1969 och skulle fortsätta med en rad andra massstrejker genom Sverige på 70-talet. Detta skedde på samma manér som Walter Reuther förordade för sina demonstrationer i Detriot – med oerhört höga krav. Eftersom företagen som anställde arbetarna till stor del var ägda av staten riktades kritiken i första hand mot regeringen. Men kritik riktades även mot LO och fackföreningarna ty dessa var och är styrda av socialdemokraterna. Även om detta synes ha skadat socialdemokraterna och LO så fick de betydligt större manöverutrymme för de reformer som de sedan länge velat genomföra. Man får osökt tanken att **källan till dessa protester var socialdemokraterna själva**.

Valet 1970 skulle bli Palmes första prövning. Efter 68-rörelsen hade Högerpartiet tvingats byta namn till Moderaterna då allt som kunde uppfattas som ”höger” var negativt. Strejkerna slog ytligt sett mot Palmes regering men i praktiken blev de en murbräcka för socialismen. Kramforsmanifestet skulle ge en försmak av det som Palme lovat väljarna. Utbyggda socialförsäkringar (ökade statliga

utgifter och kontroll), sänkt pensionsålder (ökade statliga utgifter och kontroll) och jämlikhet (ökade statliga utgifter och kontroll), mer feminism och genustrams (ökade statliga utgifter och kontroll). I praktiken blev det bara en *tandvårdsförsäkring*[18]. Med andra ord var manifestet endats ett spel för gallerierna. Detta är precis enligt socialdemokratins plan – **de små stegens tyranni**.

Socialdemokraterna skulle tappa sin egen majoritet, men med stöd av VPK, som gick framåt, kunde Palme fortsätta regera. Moderaterna backade, medan Centerpartiet och Folkpartiet båda gick framåt.

Efter valet bildade M, C och FP för första gången en allians. Initiativtagare var Centerns nya partiledare Thorbjörn Fälldin. Palme tog initiativ i debatterna för att med stöd av protesterna införa nya regleringar på arbetsmarknaden. Naturligtvis föll socialdemokraterna i opinionsmätningarna ty ännu var inte folket totalt fördummat. Socialdemokraterna hade länge härskat genom att splittra de borgerliga partierna. Det fick de svårt med framöver. Strejkerna och de enorma kraven som fackföreningarna med LO och Palme i spetsen krävde skulle få en motreaktion under 70-talet.

1971 års skattereform innebar att Sverige blev landet med det absolut högsta skattetrycket en demokrati någonsin upplevt – ett skattetryck på över 80%. Palmes skattereform innebar förutom ytterliggare kraftigt höjda inkomstskatter, en extrem progressiv skattepolitik, höjd arbetsgivaravgift, fler punktskatter och höjd moms. Den rikaste tredjedelen av befolkningen fick ta den största smällen, då mer än hälften av deras pengar (60%) försvann direkt via skatt. För medelklassen blev det nästan hälften (49%) som försvann. Även arbetarklassen drabbades då deras fackpampar krävde rejäla löneförhöjningar. I takt med inflationen och fackpamparnas ökade krav skulle även stora arbetarskaror drabbas av de progressiva skatterna. Arbetarna hade tillslut **gått back,** om man räknade efter skatt, trots att de lyckats få till rejäla löneförhöjningar. Detta var också avsikten.

[18] https://www.marxists.org/svenska/tidskrifter/bolsjevik/bolsjevik2.html

Internationellt kritiserades Palmes skattepolitik då man såg på Sverige och förundrades över experimentet som pågick. Fenomenet kallades för ”fiscal drag”. Detta bemötte Palme retoriskt med att benämna kritiken ”fiskardraget”.

Palme var dock inte klar med sina vansinniga skattehöjningar. Starkt påhejad av fackpampar, LO, Bilderberg och Romklubben genomförde Palme ytterligare höjda arbetsgivaravgifter 1972. Från 11.9% skulle arbetsgivaravgifterna höjas till 28.3%. Nu skulle Palme klämma åt dessa ”onda kapitalister”. Det var viktigt att straffa och konfiskera från dem som anställde arbetarna vilka "tvingades" ut i strejk. Arbetarna och vänstern hejade på men till slut började polletten trilla ner hos vissa.

MHV *När jag pratar med äldre berättar de ofta om hur det fanns jobb för alla när de växte upp. De vet inte riktigt vad det var som hände. Hur kunde det gå så fel. Oftast fortsätter de att gnälla på ”de onda kapitalisterna” som vill anställa folk billigare någon annanstans. Oftast pekar de på åren 1971, 1972, 1973, som åren då fabriken stängde ner, industrin gick i konkurs, företaget la ner. Detta påverkade ytterligare områden ty senare fick man stänga den lokala butiken, tågen kom inte längre upp till byn och sjukhuset fick också ge sig av.*

Sanningen är att Sverige har faktiskt fortfarande inte klarat av att återhämta sig från **1971 års skattereform**. En av de som låg bakom den skattepolitiken, förutom Palme själv och finansministern Gunnar Sträng, var Alva Myrdal. Med den intellektuella vänsterns framgångar i opinionen på 60- och 70-talet, via 68-rörelsen, kunde regeringen nu våga sig föra en politik för ”ökad jämlikhet”. Det var inget annat än idékamp på parlamentarisk nivå.

1971 års skattereform skulle bara bli början till industriflykten från Sverige. En trend som skulle börja bli internationell vid den här tiden på 70- och 80-talen. På 70-talet skulle Olof Palme, förutom sina deltaganden vid Bilderbergmöten, också delta i Romklubbens möten.

Romklubbens mål är att helt avindustrialisera världen – främst

västvärlden. Men också att skapa nya miljöregleringar så att Tredje Världen inte skall få någon egen industri. Samtidigt skall de lägga grunden till den moderna nymaltheusianska[19] miljörörelsen. Romklubbens uppdrag är att skapa och överdriva helt fiktiva miljökatastrofer för att på så sätt tvinga fram en Ny Världsordning via miljörörelsen. Allt skall utnyttjas och överdrivas: klimatbluffen, skogsavverkning, vattenbrist, köttkonsumtion, ”peak oil” och så vidare. De allra flesta av dagens stora miljökriser är i själva verket helt fiktiva och har specifika syften för Romklubben. **I slutändan handlar det om att reducera världens befolkning.** Det är det som eliten är besatt av.

På 70-talet skulle bland annat ledare som Nixon åka till Kina. Nu hade industrijobben någonstans att fly. Indien och Kina tilläts industrialiseras. Å sin sida inledde Kina sin ett-barnspolitik och Indien införde en tvåbarnspolitik. I övriga Tredje Världen skulle fortfarande biståndspolitiken gälla som tidigare. Men nu skulle industrijobben börja fly öst samtidigt som fackpamparna spelade sin roll för nedläggningen av industrin i väst. Helt i enlighet med Romklubbens uppdrag vars officielle grundare var frimuraren Aurelio Peccei. Denne och Olof Palme var båda medlemmar i **Committee of 300** och Palme bjöds in till Romklubbens möten.

I följande video avslöjar den före detta MI6-agenten Dr. John Coleman Romklubbens verkliga maktposition och vad dess agenda verkligen är: *Club Of Rome and The Committee of 300*[20] (videon är 8 minuter. Den fullständiga 1 tim 43 minuter och finns *här*[21])

Palme profilerade sig gärna som en miljövän. Men Palmes skattepolitik påverkade landet negativt. LO kom 1972 med ytterliggare ett vansinnesförslag: Allan Larsson och Per-Olof Edin författade *Larsson-Edinmodellen*. Efter ha övertygat Gunnar Sträng

[19] Tesen att: *befolkningen växer exponentiell men mängden föda aritmetiskt.* Vilket är en omöjlig kombination.

[20] http://syntes.be/kaos/SAP/Vid/ClubOfRome-and-TheCommitteeOf300.mp4

[21] http://syntes.be/kaos/SAP/Vid/ClubOfRome-and-TheCommitteeOf300Full.mp4

och medlemmarna i de så kallade Haga-förhandlingarna fick LO igenom sitt förslag. Denna vansinnespolitik skulle leda till ytterliggare nedläggningar, arbetslöshet och devalveringar.

1973 blev det Olof Palmes tur att återigen bjuda in alla internationella maffior till ett Bilderbergmöte. Bland svenskarna finns:

Anders Björgerd en toppingenjör mest känd för sitt arbete inom ASEA, som senare skulle köpas upp av ABB,

Gunnar Sträng finansministern Gunnar Sträng,

Marcus Wallenberg från Wallenberg-klanen,

Krister Wickman riksbankschef under 70-talet och ansvarig för den massiva inflationen och devalveringen av den svenska kronan,

Nils Svensson ytterliggare en toppingenjör,

Hugo Lindgren detta är ett namn som skapat en del spekulationer bland svenska NWO-forskare. Det verkar inte finnas särskilt mycket information om honom och hans bakgrund.

6.4 De öppna och dolda skandalerna

Inför valet 1973 behövde Palme hjälp. Vilken lyckosam händelse att *Janne Olsson*[22] släpptes ut på permission och valde att starta ett gisslandrama på Kreditbanken på Norrmalmstorg, Stockholm. Bara veckor **innan valet** fick Palme en möjlighet att agera väldigt statsmannaaktigt när nationen befann sig i kris. När allting var klart var det inga skadade och Palme var hjälten.

Socialdemokraterna tappade i valet 1973, men fick ändå behålla makten. VPK gick framåt. Även Moderaterna och Centern gjorde bra val. Folkpartiet backade. Trots att Palmes mandat hade försvagats var det kraftigt nog för att fortsätta regera. Reformeringen mot en mer extrem socialistisk riktning kunde därmed fortgå.

Den katastrof som Palmes skattepolitik ledde till försvarades med det internationella läget – skapat av oljekrisen år 1973. Palme vägrade till varje pris erkänna sina fel. Han fortsatte sin regering med

[22] https://sv.wikipedia.org/wiki/Norrmalmstorgsdramat

att ytterligare öka utgifterna – denna gång med lagen om allmän föräldraförsäkring.

1973 skulle Palme även se till att kronan anslöt sig till *valutaormen*[23]. På grund av Palmes ekonomiska politik begärde Sverige dock att få devalvera kronan till 10% mot den tyska D-Marken men endast 6% accepterades. Palme försökte alltså inte bara ruinera Sveriges ekonomi utan **skänkte även bort dess suveränitet**.

Palmes regering fortsatte mandatperioden med fler massregleringar på arbetsmarknaden. Exempel härpå är olika arbetsmarknadsreformer som medbestämmandelagen (MBL). Den ledande figuren att driva MBL-frågan var ytterliggare en socialdemokratisk Bilderbergare, Ingemund Bengtsson. Nu skulle debatten om löntagarfonderna ta fart sedan LO kommit fram med ytterliggare ett vansinnesförslag. LO förklarade:

> *Vi vill beröva kapitalägarna deras makt, som de utövar just i kraft av sitt ägande. All erfarenhet visar att det inte räcker med inflytande och kontroll. Ägandet spelar en avgörande roll. Jag vill hänvisa till Marx och Wigforss: vi kan i grunden inte förändra samhället utan att också ändra på ägandet.*

Detta skrev alltså Rudolf Meidner i LOs tidning när han förklarade förslaget om löntagarfonder. Klarare kan den kommunistiska strategin inte uttryckas. Debatten skulle blåsas upp men socialdemokraterna skulle inte hinna genomföra reformen innan valet 1976. Palme och LO hade under 70-talet omvandlat Sverige till ett mer polariserat land. För många blev det nu än viktigare att få bort förrädaren Palme från regeringen samtidigt åtnjöt Palme kulturvänsterns fulla stöd. Sic!

Samtidigt avlöste skandalerna varandra. IB-affären blev ett erkänt faktum 1974 och ledde till protester mot regeringen. Så småningom kom bordellhärvan upp på bordet. Justitieminister, Lennart Geijer, offrades för att **Palmes pedofila gunst** inte skulle komma fram.

[23] Valutaormen var ett tidigt försök att starta euron genom att knyta ihop de olika europeiska valutorna.

Värt att nämna var att socialdemokraterna faktiskt tryckte på för att legalisera pedofili.[24] Lennart Geijer var återigen en framstående figur.

Även fler dolda skandaler skedde bakom kulisserna under denna period. Palme såg tillsammans med Alva Myrdaltill att expandera verksamheten med *MK-Ultra*[25][26] och ge myndigheterna befogenheter att utföra **personliga ingrepp på medborgare utan deras vetskap**. NATO utförde 1975 en operation Gladio insats, på svensk mark, via den vänsterextrema terroristgruppen Baader-Meinhof när den västtyska ambassaden i Stockholm ockuperades.

Detta var ytterliggare en dold skandal ty politiskt profilerade Palme sig som USA och NATO-fientlig. Förutom att ha visat sitt öppna stöd för kommunisterna i Vietnam 1968 visade han sin avsky mot USAs attacker i Vietnam 1972. Han jämförde dessa med historiens stora folkmord. Palme var på många sätt dualistisk och en hycklare. Ty samtidigt som han verbalt gick till attack mot USA och NATO samarbetade han ganska intensivt med samma krafter bakom kulisserna. *Bilderberg*, *Committee of 300* och *Romklubben* är några exempel på detta.

Palme var så besatt av sin ”antirasism”, ”antiimperialism” och feminism att han blev politiskt dysfunktionell. 1975 besökte han Fidel Castro på Kuba. De massmord och förtryck som el Ché och Castro utsatte sin befolkning för fällde Palme inga tårar över. Det förtryck som utfördes av Ho-Chi-Minh i Vietnam och det folkmord som utfördes av kommunister i Kambodja var tydligen inte lika hemska som USAs bombningar. Förvisso kritiserade han Sovjet och Husák, så det var inte bara ”höger”-diktaturer som Pinochet och Franco han kritiserade. Palme gav även sitt fulla stöd till de blodstörstande sandinistas i Nicaragua med flera liknande terrororganisationer (El

[24] Regeringen har rätt nyligen försökt införa en lag, den 22 mars 2018, som tillåter pedofili. En normal människa kräks på socialdemokratin.

[25] http://syntes.be/kaos/SAP/Vid/MKULTRA-CIA-Mind-Control-Research.mp4

[26] Se DSM 4/2017 alternativt det särtryck av detta nummer som skickats ut.

Salvador, PLO, och så vidare).

Samtidigt som Palme tog emot fredshyllningar och hyllades internationellt för sitt arbete för fred producerade Bofors för fullt och sålde vapen till Tredje Världen. Det är detta hyckleri och dualism som är så svårt för en normal människa med samvete att förstå sig på. **Godhet kan man förstå, ondska kan man också förstå, men när ondskan klär sig ut till godhet**. Det är där många inte längre hänger med. Och det är just därför de mäktigare eliterna utnyttjar just detta. Det är inte vem som helst som får vara med i *Committee of 300*. Ska man vara med där måste man veta hur man blåser folk.

68-vänstern nådde stora framgångar tack vare Palmes regering. Betydelsefulla lagar och bestämmelser som rörde sociala frågor som till exempel: 1) kravet för fri abort och 2) för att Sverige skulle bli mångkulturellt infördes. Idag ser vi konsekvenserna av dessa beslut. Förändringarna som kom 1975 skulle göra den socialistiska omvandlingen av Sverige mycket mer synlig.

Bostadspolitiken, vars grund påbörjades under Erlanders tid, skulle nu utvecklas till det så kallade miljonprogrammet. Idag har denna politik givit upphov till mångkulturella kriminella ghetton. Redan i ett radioanförande 1965 påvisade Palme hur viktigt det var, för honom, att genomföra denna omvandling av Sverige. Redan då jagade han ”rasister” under varenda sten. Denna programmering av svenskarna ledde Olof Palme själv. Att 68-vänstern idag jagar efter ”rasister” och alla dem som på något sätt kan uppfattas som ”fördomsfulla” mot invandrare kan vi tacka Palme för.

Palme ansåg precis som dagens etablissemang att det var/är svenskarnas ansvar att se till att invandrarna passar in och således inte invandrarnas ansvar att anpassa sig. Palme hade själv sitt eget ”antirasistisk” korståg mot alla som tyckte ”fel”. Han skulle rikta sig mot svenskars vardagsliv, arbetsplatser och boplatser. Det var där han skulle finna ”fördomarna” och det var där han ville bekämpa dem. När media och övriga etablissemanget tog åt sig av Palmes budskap skulle åsiktsfascismen bli ett faktum. Där är vi idag!

Palme ansåg, att det var etablissemangets sak att läxa upp de medborgare som var ”fördomsfulla”. I princip tala om för människor vad som var rätt och fel.

> *Fördomen har alltid sin rot i vardagslivet. Den gror på arbetsplatsen och grannkvarteret.*

Lyssna på talet själv: *Radioanförande om invandrarna (1965)*[27]

De självförvållade ekonomiska skadorna som Sverige utsatte sig för under 70-talet skulle fortsätta. Kronan devalverades ytterliggare kraftigt mot den tyska D-Marken, med 3%, år 1976.

Skandalerna skulle till slut hinna ikapp Palme och i valet 1976 förlorade socialdemokraterna makten . För första gången på många decennier skulle en mandatperiod regeras utan Socialdemokraterna. Valdeltagandet blev 91.76% vilket än idag är den högsta siffran för ett demokratiskt land. Både kommunisterna inom VPK liksom socialisterna inom SAP backade. Centern backade också medan Folkpartiet och Moderaterna gick framåt.

6.5 Icke-regerande socialdemokrater

När Thorbjörn Fälldin (C) tog över posten som Statsminister 1976, efter att Olof Palme och socialdemokraterna våldfört sig på Sveriges ekonomi, hävdade Palme att den borgerliga regeringen hade kommit till ”ett dukat bord”. Så bra menade han att han och hans stab hade skött Sveriges ekonomi. Dessvärre skulle regeringsskiftet inte innebära några större förändringar.

Den nya regeringen lyckades endast sänka vissa skatter marginellt. De tog kronan ur den Europeiska valutaormen. Men i övrigt skulle politiken inte innebära några större förändringar. Utgifterna fortsatte att öka, förvisso i mindre takt, urbaniseringen och alla övriga agendor som Palme tidigare drev fortsatte likaså. Urbaniseringen och de svåra villkoren för företagen fortsatte under de båda borg-

[27] http://syntes.be/kaos/SAP/Vid/OlofPalme-RadioanforandeOmInvandrarna(1965).mp4

erliga mandatperioderna – i slutet på 70-talet och början av 80-talet. I den praktiska politiken skedde egentligen ingen större förändring och det är inget konstigt med det ty alla andra partier var redan då derivat av socialdemokratin.

Det som svenska folket fick var en mjukare form av socialism. Den borgerliga regeringen var mycket splittrad och svag och detta kunde socialdemokraterna lätt utnyttja. De judiskt ägda och kontrollerade tidningar, inklusive den statsägda radion och televisionen, hejade på sina socialdemokrater. Mediaklimatet var så vänster att det skapades en motreaktion: Timbro bildades 1978 för att försöka lyfta fram en mer företagarvänlig opinionsbildning. Detta skulle även ge den bräckliga borgerliga regeringen lite eldunderstöd.

Under sin tid som oppositionsledare engagerade sig Palme mer inom FN. Under Iran-Irakkriget agerade han som medlare åt FN. I gisslankrisen i Iran 1979 (en diplomatisk kris mellan Iran och USA) arbetade Olof Palme aktivt för att underminera USAs suveränitet och låsa amerikanerna under Hagdomstolens och därmed även **Committee of 300**s regleringar.

Efter en omtumlande mandatperiod, blev det dags för val 1979. Det blev en lam valrörelse med väldigt få riktiga stridsfrågor. Så väl kommunisterna som socialisterna skulle gå framåt men de tre borgerliga partierna skulle ändå dra det längsta strået. Detta trots att såväl FP som C hade backat. Moderaterna hade gjort stor succé i valet. För första gången sedan 1932 lyckades de ta sig över 20%. Det skulle räcka för att Thorbjörn Fälldin från Centerpartiet återigen skulle få bilda en ny regering.

Denna gång försökte Fälldin reparera socialdemokraternas tidigare förstörelse av Sveriges ekonomi via några tuffa sparpaket. Detta gjorde regeringen mycket impopulär vilket socialdemokraterna utnyttjade för att vässa sina alternativ. På grund av inre splittring inom regeringen var det mycket svårt att få igenom en politik som kunde reparera de skador som orsakats av Palmes tidigare regeringar. Inför valet 1982 skulle socialdemokraterna flytta fram sina positionerna ty de hade antagit LOs kontroversiella förslag om

löntagarfonderna. Detta skapade stor debatt. Socialdemokraterna lyfte även fram LAS (lagen om anställningsskydd). Valet 1982 blev på många sätt avgörande. Besvikelsen över Fälldins misslyckanden skapade en otålighet som till sist skulle straffa sig.

6.6 Maktkåta socialdemokrater

Socialdemokraterna vann valet 1982. SAP och Moderaterna gick framåt, VPK stod still, C och FP tappade båda. Svenska folket fick stå sitt kast och kronan devalverades kraftigt för att Palmes dyra paket skulle gå igenom. Palme ville till varje pris försvara keynesianismen och inflationismen. Trots alla problem som en svag krona skapade. Allt blev direkt dyrare då kronans förtroende ständigt sattes på spel.

Med rekommendation från juden Erik Åsbrink genomfördes en devalveringen av den svenska kronan **på hela 16%**. Erik Åsbrink är idag gift med kommunisten Ylva Johansson och har på senare tid rekryterats av Goldman Sachs.

Palmes valseger 1982 innebar även införandet av löntagarfonderna vilket i praktiken innebar en konfiskering av egendom – av privatägda företag. Utöver en massa regleringar för aktier innehöll paketet så väl ”vinstskatt” som ”vinstdelningsskatt”. Detta slog hårdast mot små- och medelstora företag som var familjeägda eller entreprenörsdrivna. **De flesta medelstora företag tvingades att säga upp sina anställda och flytta sin verksamhet till utlandet**. **Småföretagen fick lägga ner**. Även större företag drabbades som till exempel H&M, Tetra Pak och IKEA. 1983 blev det massiva demonstrationer mot löntagarfonderna.

Även LAS med dess turordningsregler förstörde mänskligt kapital ty reglerna stängde effektivt ut ungdomar. Stor arbetslöshet skapades och även individer med mindre *socialt kapital*[28] drabbades.

[28]En definition är: *Socialt kapital är summan av de resurser, aktuella eller potentiella, som finns tillgängliga för en individ eller grupp genom att ha tillgång till ett bestående nätverk av mer eller mindre institution-*

De problem som redan fanns på arbetsmarknaden 1982 förvärrades ytterligare med alla nya skatter och regleringar som infördes av Palmes nya regeringen.

För att täppa till de enorma förlusterna som socialdemokraternas kostsamma politik innebar, öppnade finansministern Kjell-Olof Feldt, upp Sverige för att ta massvis med lån. Efter att ha skattat sönder folket och tryckt sedlar i rasande takt så fanns bara ett alternativ kvar för att behålla den förstörande politiken: ta massvis med lån. Alltså att leva på lånade pengar. Sedan 80-talet, då Kjell-Olof Feldt inledde sina lånepolitik, har den ständigt ökande statsskulden blivit en ond spiral: En spiral som ingen regering kunnat räta ut. Man kan nog säga att sanningen är: inte viljat räta ut.

Med socialdemokratin tillbaka vid makten skickade Palme iväg finansministern Kjell-Olof Feldt och FN-ambassadören Anders Ferm (S) till Bilderbergmötet år 1983. Nästa år, 1984, skulle dock Sverige ställa upp med ett rejält entourage. Bland dem finner vi: Peter Wallenberg, från Wallenberg-klanen, Olof Palme, statsminister. Sten Gustafsson & Kai Hammerich, SAAB och Scania, Lennart Johansson, SKF, Assar Lindbeck, nationalekonom, Curt Nicolin, SAF, Clas-Erik Odhner, LO, Stig Synnergren, konungens stab, Hans Whertén, Electrolux, Anders Thunborg, försvarsminister.

Det är speciellt intressant att försvarsministern deltog då Sverige, strax efter mötet inledde ett långsiktigt *militärt samarbete*[29] med Saudiarabien. Här var Olof Palme initiativtagare och det är då relevant att känna till att den saudiska kungafamiljen är judisk. Även rent utrikespolitiskt är Anders Thunborg intressant. Han skulle även bli en aktiv figur under ubåtskrisen där socialdemokraterna och inte minst **Olof Palme själv** skulle anklagas för att ha **varit Sovjetiska medhjälpare**. Något som vi numera kan konstatera var **sant**. Anledningen till att så många toppingenjörer från Sverige deltog på dessa möten under åren berodde på Palmes uppdrag åt

aliserade relationer av ömsesidigt erkännande eller igenkännande. från https://sv.wikipedia.org/wiki/Socialt_kapital

[29] https://www.svd.se/sverige-gav-saudierna-hemlig-hjalp-i-25-ar

Committee of 300 och *Romklubben:* **överföra teknologisk kunskap från väst till Sovjet**. Sovjet var på den tiden styrd av juden (bolsjevikerna) och är så än idag.

Kom ihåg att Sovjet-ledaren Mikhail Gorbatjev var (och är) med i såväl *Romklubben* som i *Committee of 300*. Precis som Olof Palme. Både Gorbatjev och Palme prioriterade miljöfrågan som framtidens stora fråga. Miljöpartiet framstår som nyttiga idioter när pusslet väl börjar läggas. Bilderberg må ha en dominans av eliter från väst. Men när man förstår att Romklubben är mycket mäktigare, de har även haft östblocket på sina möten, så inser man att hela *Kalla Kriget* var en bluff. Detta bekräftas av Mikhail Gorbachev i *Mikhail Gorbachev Exposed*[30]

Många blev besvikna på socialdemokraternas vansinniga politik. I opinionsmätningarna inför valet 1985 hade SAP tappat **mycket** stöd. Socialdemokraterna med Olof Palme i spetsen och Moderaterna med Ulf Adelssohn i spetsen skulle skapa en intressant ideologisk debatt. Adelssohn hade förflyttat Moderaterna tillbaka mot höger efter påtryckningar från libertarianska MUF (moderaternas ungdomsförbund). Men det uppskruvade ideologiska tonläget mellan högern och vänstern skrämde många väljare. Detta lyckades Bengt Westerberg från Folkpartiet utnyttja som ”det rimliga mittenalternativet” mellan högern och vänstern. Detta resulterade i att, i valet 1985, gick samtliga partier bakåt utom **Folkpartiet** som **gick kraftigt** framåt.

Trots att socialdemokraterna och Palme tappat var de tillräckligt stora, 44.68%, för att behålla makten. Palme såg valet 1985 som sin viktigaste valseger ty trots en usel politik lyckades de behålla makten.

6.7 Sammanfattning

Sverige var redan extremt socialistiskt under Tage Erlander. Dock de flesta av oss minns Olof Palme som den mer extrema formen av

[30]http://syntes.be/kaos/SAP/Vid/MikhailGorbachevExposed.mp4

socialism, snudd på kommunism. **Så väl socialt och ekonomiskt förde Palme Sverige till ruinens brant**. Något som vi egentligen fortfarande inte återhämtat oss från. Tvärtom fortsätter vi i samma riktning ty vår statsskuld fortsätter att växa i rekordtakt. Skatterna är förvisso lägre nu än vad de var då men vi toppar fortfarande ligorna när det gäller världens högsta skatter.

Det är viktigt att förstå att denna smärtsamma omvandling av Sverige kom uppifrån. För att förstå vad Palme egentligen sysslade med måste man först förstå vad det är som *Bilderberg*, *Romklubben* och *Committee of 300* i själva verket vill åstadkomma. Först då förstår man varför alla industrier läggs ner, varför miljörörelser skapades, varför de socialt omvandlade väst till ett dekadent soptipp under 60- och 70-talet.

Så devalveringarna, inflationen, massregleringar, avindustrialiseringen, 68-rörelsen, åsiktsfascismen, och all denna krypto-kommunism har sitt sammanhang. Palmes dualism var i sig en ypperlig teater för att få med sig de lättlurade fåren. Och han lyckades utmärkt. Än idag har vi svenskar som längtar tillbaka till Palmes elände. Man har lyckats få till en kult kring honom.

Olof Palme var inte bara ytterliggare en Bilderbergare. Han var med i Committee of 300! Det är inte vem som helst som får vara med där. Inte ens Carl Bildt är med där – ty Bildt är bara en springpojke. **Palme däremot var ingen springpojke. Han var en av de riktiga eliterna.** De som drev sin agenda betydligt mer öppet.

Redan 1981 avslöjade före detta MI6-agenten Dr. John Coleman att Olof Palme skulle vinna valet 1982 ty det hade eliten bestämt. Palme hade ett viktigt uppdrag åt den globala eliten och inget skulle hindra honom. Ifall valet 1982 gick riktigt till, vet jag inte, men det är uppenbart att eliten hade ett finger med i spelet för att Palme skulle komma tillbaka till makten.

> *On 30th April 1981, I wrote a monograph disclosing the existence of the Club of Rome identifying it as a Committee of 300 subversive body. This was the first mention of both of these*

> *organizations in the United States. I warned readers not to be fooled by the feeling that the article was far-fetched and I drew a parallel between my article and the warning issued by the Bavarian government when the secret plans of the Illuminati fell into its hands. We shall return to the Club of Rome and the role of the Committee of 300 in U.S. affairs later herein.*
>
> *Many of the predictions made in that 1981 article have since come to pass, such as the unknown Felipe Gonzalez becoming prime minister of Spain, and Mitterand being returned to power in France; the downfall of Giscard d'Estaing and Helmut Schmidt, the return to power of Swedish nobleman and Committee of 300 member Olaf Palme, the nullifying of Reagan's presidency and the destruction of our steel, auto and housing industries in terms of the post-industrial zero-growth order handed down by the Committee of 300.*
>
> *The importance of Palme lies in the use made of him by the Club of Rome to deliver technology to the Soviet Union on the forbidden list of the U.S. Customs, and Palme's world-wide communications network employed to train the spotlight on the phony Iran hostage crisis, while he shuttled back and forth between Washington and Teheran in an effort to undermine the sovereign integrity of the U.S. and place the phony crisis in the realm of a Committee of 300 institution, viz, the World Court at The Hague, Holland.*
>
> Dr. John Coleman[31]

Nu kanske läsaren börjar förstå vidden av det hela. Palme var inte en av oss utan en av dem. Precis som tidigare socialdemokratiska partiledare hade han släktband till adeln och överklassen. Varför socialister ständigt vill representeras av eliter borde få någon klocka att ringa hos Svensson och Andersson.

Men, nej ännu rings det inte! Svenskar lät/låter sig blåsas av eliter, myndigheter och framför allt av sosseadeln. De lurades in i klasskampen som nyttiga soldater för att slå mot företagarna, som

[31] Dr. John Coleman, *The Story of the Committee of 300*.

anställde dem, för att de tjänade mer pengar och inte lurades av de kommunistiska lockropen. I slutändan fick dessa arbetare stå sitt kast ty även de drabbades av skattehöjningar och inflation – det tog bara lite längre tid. De drabbades även när företagarna tvingades lägga ner industrier, fabriker och flytta arbetena till fjärran länder. Trots allt detta svek, som socialdemokrater och fackföreningar ställt till med, var 40+% av svenskar beredda att fortsätta rösta på SAP. De valde att fortsätta som medlemmar i fackföreningarna trots att dessa såg till att jobben försvann. Det viktiga för svensken var att klämma åt dessa "onda företagare" ty de tjänade för mycket. Och om en skall vara mindre produktiv så skall alla vara mindre produktiva. Hellre att fabriken tvingas lägga ner än att ägaren kan få tjäna så bra. Är det kanske "den svenska avundsjukan"? **Nej det är ren skär dumhet!**

Detta bekräftas även av att många svenskar är beredda att förlåta sin elit och dessutom kräva att samma elit skall ha mer makt och befogenheter. När Englands Kung George III höjde skattetrycket till 20% i kolonierna ledde det till den amerikanska revolutionen. När skattetrycket låg över 80% i 70-talets Sverige var hälften av befolkningen beredda att gå med på ytterliggare skattehöjningar. **Svensken vill uppenbarligen vara en slav och detta har accentuerats ytterligare med massinvasionen av parasiter.**

Denna jämförelse får mig att tänka på ett citat från Niccolo Machiavilli:

> ***It is just as difficult and dangerous to try to free a people that wants to remain serviel as it is to enslave a people that wants to remain free.***
>
> Niccolo Machiavelli

Referenser

[1] Wes Penre, *The Swedish Model*.

[2] Danne Nordling, *Palme kostade många miljarder*.

[3] Danne Nordling, *Varför krisade välfärdsstaten* efter 1970?

[4] Dr. John Coleman, *The Story of the Committee of 300*.

Kapitel 7

Konsolideringen av Landsförräderiet

[1]I detta kapitel skall vi diskutera hur socialdemokratin konsoliderade sin makt. I föregående kapitel redogjordes för de sociala förändringar som Sverige genomgick under Olof Palmes regeringar. Palmes extrema socialistiska ekonomiska politik skulle till slut drabba Sveriges ekonomi på allvar. Men i det längsta skjöts problemen upp med diverse politiska och ekonomiska åtgärder. Trots dessa problem drog socialdemokraterna inga lärdomar av dem. Trogna ofärdsstaten blev de blinda mot all vettig kritik. Istället vände de sig istället mot varandra och beskyllde den andre parten för att inte ha varit tillräckligt trogen ofärdsstaten och socialismen.

Efter Olof Palme (1927-1986) skulle socialdemokraterna, och därmed även Sverige, ärva den vansinniga ekonomiska politiken. En politik som kulminerade med 90-talskrisen. Men år 1986 skulle det ännu inte vara dags. Sympatierna för SAP ökade kraftigt efter det så kallade Palme-mordet (det var inget mord. Det var en pensionering samt döljande av dödskallerummet hos frimurarna. Se all den litteratur som skrivits i ämnet till exempel DSM nr 1, 2018).

[1] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2014/01/socialdemokraternas-ruttna-historia-del.html

Turligt inträffade denna händelse efter ett val och inte strax före. Men den svenska staten, under Kjell-Olof Feldt, skulle fortsätta leva på lånade pengar och riksbankens sedelpress utan att befolkningen skulle känna av någonting. Palmes ekonomiska politik och LOs vansinniga regleringar skulle snart slå hårt. Det var ett kaos som Ingvar Carlsson, SAPs nye ledare, och Sveriges nye statsminister fick ärva.

Perioden efter Palme skulle innebära en turbulent tid för socialdemokraterna. Alla skyllde på alla och den socialistiska välfärdsstaten (läs ofärdsstaten), baserad på skuld och lånade pengar, skulle åtminstone temporärt få ta konsekvenserna av sitt handlande. Detta skulle innebära en motvillig tillnyktring från socialdemokraternas sida. Kjell-Olof Feldt, Ingvar Carlsson, och diverse LO-pampar skulle alla anklaga varandra för "avregleringarna" och de ekonomiska problemen. Ingen tog något ansvar och ingen pekade ut boven – Olof Palme – som numer var helgonförklarad. Hans arbeten för så väl Romklubben som Bilderberggruppen sopades under mattan. Det var politiskt omöjligt att lägga skulden där den hörde hemma, hos Olof Palme. Samtidigt kunde ingen inom den socialistiska rörelsen erkänna ofärdsstatens totala misslyckande. Denna tanke fanns helt enkelt inte på kartan. Istället skyller de olika socialisterna på varandra och gör så än idag. De insisterar alla på att det socialistiska bygget i Sverige hade inga fel. Istället var problemet antingen finansministerns eller statsministerns eller någon annan enskild socialdemokrat som enligt doktrinen inte varit en tillräckligt duktig socialdemokrat.

Men först tar vi oss igenom en händelseutveckling som började innan Ingvar Carlsson fick ta över posten som statsminister.

7.1 Novemberrevolutionen

Detta avsnitt börjar vi med att citera wikipedia 2018-01-10

> *Novemberrevolutionen är det informella namnet på Riksbankens beslut att avreglera den svenska kreditmarknaden den*

> *21 november 1985.* ***Beslutet innebar bland annat att bankerna fick låna ut obegränsat med pengar utan att Sveriges riksbank lade hinder i vägen.***
>
> *Nationalekonomen Lars Jonung har skrivit om novemberrevolutionen: "Detta är den sk novemberrevolutionen som markerar den mest genomgripande omläggningen av Riksbankens penningpolitiska strategi under hela efterkrigstiden".*
>
> *Beslutet att avreglera kreditmarknaden fattades formellt av Riksbanksfullmäktige och kunde därför enligt reglerna ske utan inblandning av Sveriges riksdag eller regeringen. Finansminister Kjell-Olof Feldt var dock i förväg informerad om Riksbankens planer.*

Det är viktigt att påpeka att debatten i Sverige, som nästan helt har förts av vänstern, hela tiden har lagt skulden för 90-talskrisen på "kapitalismen", "avregleringar" och "den fria marknaden". Samtidigt har man vägrat se de verkliga bakomliggande orsakerna: Riksbankens och den socialdemokratiska expansiva penning- och finanspolitik. En vänsterdebattör som fått ett oerhört stort utrymme, hos så väl Public Service (SVT) som på Aftonbladets kultursida är Dan Josefsson. Han *hyllade*[2] globalisten, pedofilen, tillika ekonomen John Manyard Keynes. Keynes är mest känd för att vara den vars idéer orsakat de moderna ekonomiska kriser. Ja, Dan Josefsson är en varm vän av ofärdsstaten och även Keynesianismen. Det finns alltid en anledning till att vissa får mycket utrymme för att vinkla frågor inom ekonomi och bank. Som tidigare redogjorts är Keynes ideer närmast identiska med Stockholmsskolans ideer. Josefsson är med andra ord en megafon för **City of London,** det vill säga Rothschilds önskningar gällande ekonomisk policy. En som vet hur man lurar folk genom att använda sig av en blandning av sanningar, halvsanningar och lögner är Josefsson.

De ledande svenska socialisterna för Keynes ideer var finansminister Kjell-Olof Feldt, Erik Åsbrink och riksbankschefen Bengt Dennis. Bilderbergaren Feldt och de övriga tog vi upp tidigare (se

[2] http://josefsson.net/artikelarkiv/139-valkommen-tillbaka-keynes.html

kapitel 5 sid 73). Åsbrink är och har alltid varit en judisk skurk som på senare tider klättrat upp i rankinglistan och nu är en tydlig del av Goldman Sachs-maffian. Dennis tillsattes, 1982, som riksbankschef av Bilderbergaren Olof Palme, efter att socialdemokraterna återtagit makten. Dennis bör därmed ses som en S-märkt riksbankschef, inte bara på grund av den penningpolitik han bedrev, men också för att han handplockades av socialisterna själva. Inte ett spår av marknadsliberalism kommer du att finna bland dessa. Däremot förmågan att utnyttja folk för att vinna val.

Det gick inte bra för Sverige på 80-talet. Även om folket ännu inte kände av det så fattade nog socialdemokraterna det. Det man kom överens om vid Novemberrevolution var att släppa loss bankernas möjligheter att låna ut pengar år 1985. Detta kallades att "avreglera" kreditmarknaden. Med de ekonomiska problemen som socialdemokraterna lagt grunden till redan på 70-talet var det bara en tidsfråga innan den bubblan skulle spricka. Efter all inflation, alla devalveringar, alla ökade utgifter, alla kraftigt höjda skatter köpte sig socialisterna mer tid med en ökande skuldsättning.

Det som egentligen borde ha varit svåra tider upplevde det svenska folket som goda tider. **Svenskarna lånade för att kunna behålla en viss levnadsstandard!** Men varför var de tvungna att låna så mycket? Varför skuldsatte sig svenska folket? Förklaringen finns återigen i de föregående årens ekonomiska policy: De höga skatterna, de kraftiga regleringarna, devalveringar som kraftigt försvagade den svenska kronan och därmed även svenskens köpkraft. Denna boll som sattes i rullning redan på 70-talet borde ha stoppats redan på 80-talet. Men socialdemokraterna såg istället till att medborgarna själva kunde få delta i den stora skuldfesten. **Det är manipulation det**.

Om man hade genomfört de nödvändiga strukturella förändringarna, och avregleringar på andra områden, kunde man helt enkelt ha släppt kreditmarknaden loss. Då hade skuldfesten bland medborgarna stoppats och därmed de flesta privata kraschererna. Ej heller hade vi fått en bostads- och bankkrasch. Men syftena var up-

penbarligen inte goda. Åsbrinks vän, juden George Soros, fick så småningom också vara med och leka som spekulant på den svenska kronan under 90-talskrisen.

Ingvar Carlsson hävdar än idag att han inte kände till Novemberrevolutionen och insisterar på att Olof Palme inte gjorde det heller. Hur Carlsson kan veta vad Palme visste eller ej visste låter märkligt. Man kan nog med fog ifrågasätta att Carlsson inte visste. Men det är så klart lägligt av honom att få ur sig dessa båda påståenden.

1987 skulle Boforsaffären befläcka etablissemangets helgonförklaring av Olof Palme. Den sovjetiske spionen Stig Bergling rymde från fängelset. Och året därpå skulle socialdemokraterna även drabbas av Ebbe Karlsson. Men trots alla skandaler, kunde S ändå se till att det var högkonjunktur, låg arbetslöshet och att statsfinanserna (än så länge) var i schack, mycket på grund av skuldfesten. Detta skulle räcka för en valseger för socialdemokraterna, och Ingvar Carlsson skulle få fortsätta som Sveriges statsminister efter valet 1988.

Moderaterna tappade efter att en ideologiskt illojal och kompromissande Carl Bildt tagit över partiet. På många sätt passade han in i partiet men på många sätt gjorde han det inte. Den positiva utvecklingen som hade skett inom Moderaterna under Ulf Adelsohn, då det libertarianska MUF påverkade moderpartiet ideologiskt, fick ett plötsligt och abrupt slut med Carl Bildt. Bildts värsta rivaler fanns inom just MUF. Moderaternas omvandling skulle även märkas 1988 då de tog initiativ till att införa de på klimatbluffen baserade CO2-skatterna.

I och med att marxisten, Olof Johansson, tagit över posten som partiledare för Centerpartiet, hade samtliga borgerliga partier tagits över av medelmåttor och ideologiskt opålitliga individer. Carl Bildt hos M, Olof Johansson hos C och Bengt Westerberg hos FP. Lars Werner och hans kommunister bet sig fast vid lite drygt 5% som vanligt.

Men för första gången på mycket länge fick svensk politik en nykomling i riksdagen. Miljöpartiet fick sitt första genombrott och lyckades ta sig in i riksdagen. Tjernobylkatastrofen och den så kallade

”säldöden” i Kattegatt ses som de två stora orsakerna till att Miljöpartiet (MP) valdes in i Riksdagen. De fick drygt 5% i 1988 års valet.

7.1.1 Ingvar Carlsson

År 1934 föddes Ingvar Carlsson i Borås. Till skillnad från tidigare svenska ledare är det ganska tunt om Carlssons bakgrund. Fadern, Olof Karlsson, var lagerarbetare så man kan förmoda att det handlade om en familj som röstade på socialdemokraterna. Modern, Ida, var tydligen hemmafru. I ung ålder var dock Carlsson mest intresserad av fotboll. Än idag är han anhängare av den lokala fotbollsklubben IF Elfsborg. Efter en knäskada fick han lägga fotbollen på hyllan. Då väcktes hans intresse för politik. Redan vid 18-års åldern (1952) blev han medlem i SAP och skulle så småningom bli ledare för SSU.

På 50-talet studerade han vid Lunds Universitet. Efter examen klättrade han snabbt inom den socialdemokratiska hierarkin. Han gifte sig med bibliotekarien Ingrid 1957 och år 1958 blev han sekreterare i Tage Erlanders statsrådsberedning. År 1960 åkte Carlsson, precis som tidigare ledande socialdemokrater, iväg till USA. Han studerade då vid Northwestern University i Evanston Illinois, ett grannuniversitet till Chicagos jesuitiska Loyola University Chicago (LUC).

Efter sin studietid i USA återvände han till Sverige för att fortsätta klättra uppåt inom SAP. Valet 1964 valdes Carlsson in i riksdagen för första gången. Precis som Palme blev Carlsson en av Erlanders pojkar. Så det blev naturligt att Carlsson följde med Palme ända upp till partitoppen.

1969 blev Palme statsminister och i hans första regering blev Carlsson direkt utbildningsminister – precis som Palme under Erlander. Efter valet 1973 tillhörde han, som biträdande inrikesminister, regeringens konsultativa statsråd. På 70-talet blev Carlsson även Bostadsminister och i den rollen fick han ansvara för den snabba urbaniseringen av Sverige. Efter socialdemokraternas valseger 1982

blev Carlsson Sveriges vice statsminister och under 80-talet även miljöminister. Han har också under Palmes tid arbetat med ”framtidsfrågor”. Carlsson blev statsminister 1986. Hans regeringstid innebar inga större förändringar.

Under 80-talet skulle den Sovjetiska spionen tillika socialdemokratiske utrikesministern, Sten Andersson, aktivt odla kontakter med palestinska terrorister. Andersson bjöd in Yassir Arafat till Sverige och såg till att han välkomnades med öppna armar av socialdemokraterna. Före detta SÄPO-chefen Olof Frånstedt har skrivit om Sten Andersson (S) och bekräftat att han anser denne vara spion åt Sovjet.

I just utrikespolitiken, skulle Carlssons regering visa sig vara av klassiskt socialdemokratiskt snitt. **Socialdemokraterna tryckte på för en bojkott av Sydafrika samtidigt som de aktivt stödde terroristerna inom ANC.** Även Namibia lades till bojkotten efter påtryckningar från den socialdemokratiska internationalisten Bernt Carlsson. Denna arbetade stenhårt under 70- och 80-talet inom så väl FN som Socialistinternationalen för att sprida socialismen över hela världen. I modern tid **sponsrade Sverige ANC** med minst en sisådär 1-1.5 miljarder kronor **av våra skattepengar**. Sverige (läs socialdemokraterna) ryckte in när judarna i baltstaterna efter Sovjetunionens fall ej lägre kunde fortsätta med sitt bistånd till ANCs terrorverksamhet i Sydafrika.

Som valutasmugglare fungerade en kvinna vid namn Birgitta Karlström Dorph. Trots att vi nu har facit om vilka vidrigheter som begås/begåtts i Sydafrika, av den svarta befolkningen mot den vita, har denna kvinna mage att intervjuas i TV och där skryta om sina bedrifter. Skillnaden på *5 IQ-poäng*[3] mellan mäns och kvinnors medelvärden på detta mått kan knappast manifesteras tydligare. Programmet har SVT tagit bort.

Palmes hemliga agent

SVT1 Tisdag den 16:e Augusti 05:00 - 06:00

[3] http://www.syntes.be/attack/pdf/4-2017.pdf

Kanske till och med SVT kan skämmas - fast fan trot. Magasinet Neo hade en *intervju*[4] med henne. Jag föreslår att ni studerar Sydafrika på alternativa media till exempel i tidningen Nya Tider som haft många inträngande reportage.

Precis som under Palme, skulle socialdemokraterna under Carlsson skicka bistånd till brutala diktaturer och extremistiska terrororganisationer vilka Public Service, å sin sida, kunde presenterade som ”frihetskämpar”. (Detta sker än idag via den kriminella statliga biståndsmyndigheten SIDA).

Säga vad man vill om Carl Bildt (M) men han visade i varje fall sitt stöd för det estniska folket i deras kamp mot kommunismen genom att åka till Estland. Däremot Ingvar Carlsson skålade med DDRs Erich Honecker. Utrikesminister, Sten Andersson, odlar samtidigt kontakterna med den kommunistiska regimen i Polen. Statsminister Carlsson skulle strax efter också åka till Polen för att hälsa på sina kommunistiska vänner.

Vår sovjetiska spion, utrikesminister Andersson, åkte till Estland för att tydligt visa sitt stöd till Sovjet. **På plats hävdade utrikesminister Andersson att Estland inte var ett ockuperat land**! Han kompletterade sin frihetsfientliga tour med att förklara för lituaerna att de som ville se ett självständigt Litauen var i kraftig minoritet!

Socialdemokraternas vurm för brutala regimer nådde inga gränser. Detta har gått som en röd tråd genom socialdemokratins historia. Om det inte är någon brutal diktatur så är det åtminstone några brutala ”rebellgrupper” (läs terrorister) som hyllas och/eller försvaras.

1989 sammanfattas en historia av vansinne med en enkel bild (nästa sida). En bild där där två socialister, en från Sverige och en från Zimbabwe, går hand i hand som i en mångkulturell Pride-parad genom flygplatsen i Harare. Det var Ingvar Carlssons första besök i ett afrikanskt land. Socialdemokratin ville tydligt markera sin so-

[4] http://magasinetneo.se/artiklar/nar-sverige-stortade-en-regering/



lidaritet och brödraskap med Robert Mugabe som nu äntligen har avsatts. Alltså det räckte inte med bistånd utan socialdemokraterna ville även på plats se hur väl diktaturbygget genomförts med svenskarnas pengar.

Medan Ingvar Carlsson gick hand i hand med Robert Mugabe, stod den 5:e brigaden som hedersvakt. För de som inte vet så specialtränades 5:e brigaden av kommunisterna i Nordkorea. Denna brigad var Robert Mugabes brutala militära arm som slaktat uppemot 30 000 människor. Brigaden riktade sig främst mot politiska dissidenter och misstänkta dissidenter. Oftast räckte det med familjeband till oppositionella för att bli slaktad.

SIDA, Socialdemokraterna, de svenska myndigheterna ja i stort sett alla kände, redan år 1983, till att Robert Mugabe var en brutal diktator. När Rhodesia förpassades till historieböckerna år 1980 kom Robert Mugabe fram som president för Zimbabwe. Mugabe beskrev sig själv som marxist-leninist och hyllades kraftigt av det socialistiska Sverige. Biståndspengarna regnade över diktauren Mugabe. **I praktiken har Sverige finansierat ett folkmord i Zimbabwe**. Författaren och Afrika-kännaren Bengt Nilsson, som driver bloggen *Ethno Press*[5], tar i sin utmärkta bok upp *Sveriges Afrikanska Krig*.

[5] http://www.ethnopress.se/

Jan Cedergren från SIDA, tidigare chef för biståndskontoret i Zimbabwe skriver år 1983 i SIDAs tidning Rapport något som borde ha fått folk att nypa sig i armen. Cedergren visar öppet SIDAs diaboliska uppdrag:

> *I jakten på så kallade Dissidenter har regeringsstyrkor gått hårt fram i de södra delarna av landet. Som vanligt har civilbefolkningen kommit i kläm. I bakgrunden skymtar traditionell misstro mellan Mugabetrogna shonagruppen och Nkomotrogna ndebeles.*

Nilsson ställer sig frågande inför Cedergrens resonemang.

> *Kommit i kläm? Traditionell misstro? Det var frågan om systematiska massmord, terror mot en hel landsända, mot en hel folkgrupp.*

Cedergren fortsätter att avslöja hur man tänker inom SIDA. Där är det uppenbart att bistånd till massmord är helt i sin ordning bara en bråkdel av pengarna går till skolor och sjukvård. Ett par häpnadsväckande citat från 1983:

> *Det har aldrig varit tal om att avbryta biståndet. Ett så dramatiskt beslut vore en regeringsfråga. Svenska regeringar har hittills varit obenägna att använda bistånd som politiskt påtryckningsmedel.*
>
> *Det är Sidas styrelse och regeringens sak att bedöma vilken inrikespolitisk situation som skulle motivera att biståndet helt avbröts och vilka intressen som skulle gagnas av detta. Den senaste utvecklingen tyder inte på att den situationen är aktuell.*

SIDA, socialdemokraterna, Olof Palme och Ingvar Carlsson var nog mycket väl informerade om vad som pågick i Zimbabwe. Det är uppenbart att det viktiga för dem var att stödja socialismen runt om i hela världen. Med tanke på att Olof Palme även tillhörde Romklubben spelade även dess malthuseanska planer, för en kraftig befolkningsreduktion, en viktig roll i det hela.

I sin analys av Cedergrens texter gör Nilsson följande uttalande

som är värt att citera:

> *Jag tror att man kan läsa Jan Cedergrens beskrivning av läget i Zimbabwe och hans syn på hur Sverige ska förhålla sig som ett slags programförklaring från det svenska biståndsorganet. Så tolkar Sida världen. En regering i Afrika begår grova övergrepp mot sitt eget folk. Människor mördas i tiotusental. Landet får 125 miljoner kronor i bistånd från Sverige. Men denna gåva skall inte beröras av situationen eftersom det svenska biståndet ju bara är till för ädla ändamål. Att svenska pengar kanske fanns med i den totala bilden där en repressiv regering både erbjöd skolgång och hälsovård och mördade sina egna medborgare, den tanken hade uppenbarligen aldrig slagit biståndsadministratörerna.*

När Ingvar Carlsson gick hand i hand med Robert Mugabe i Harare, så visste han mycket väl vad som pågick. Men detta är inte bara en enda episod från socialdemokratin under 80-talet. Så sent som 2007 publicerade det socialdemokratiska *Palmecentret* boken *Uppdrag Solidaritet*. Boken var finansierad av SIDA och skrevs av *Palmecentrets* biståndschef Birgitta Silén.

Nilsson påpekar hur denna bok så uppenbart försöker skönmåla Sveriges (läs socialdemokratins) biståndsarbete på den Afrikanska kontinentens södra del. Man hade medvetet retuscherat bort det viktigaste landet av dem alla – Zimbabwe. Landet nämns endast lite kort. Den som läst boken skulle inte ens känna till att Mugabe fanns med bland alla biståndstagare.

Så här skriver Nilsson om socialisternas skönmålning av historien:

> *Biståndsbranschen själv gör nämligen sitt bästa för att radera ut minnet av hur Sverige deltog i skapandet av det politiska monstret Robert Mugabe.*
>
> *När det nu är dags att göra bokslut över Sveriges roll i byggandet av självständiga afrikanska stater så är det intressant att se hur Zimbabwe behandlas i de nyskrivna historieböckerna. 2007 kom boken ”Uppdrag Solidaritet” ut. Den ingår i serien Folkrörelsernas solidaritetsarbete med södra Afrika. Författare*

> *är Birgitta Silén, biståndschef på Palmecentret i Stockholm, Sida har finansierat utgivningen.*
>
> *Den handlar om det svenska engagemanget i kampen mot apartheid i Sydafrika, och i det sammanhanget var ju stödet till de så kallade frontstaterna – de länderna som gränsade till Sydafrika – en mycket stor och viktig del. Angola behandlades vederbörligen i boken, det finns 20 referenser till landet i registret. Botswana har sex träffar i index, Mocambique 26, Namibia 41 och Zambia elva.*
>
> *Men Zimbabwe, då? Den viktigaste frontstaten av alla? Den finns inte med i index. I Birgitta Siléns bok om Sveriges kamp och solidaritet i södra Afrika är Robert Mugabe bortretuscherad, som en oönskad politruk på ett gammalt sovjetisk förstamajfotografi från Röda torget. Han finns inte. Zimbabwe nämns helt kort i boken under rubriken "Solidaritet efter 1994 – Skåne och Zimbabwe". Det är allt. Den som i framtiden bläddrar i denna bok skriven av Palmecentrets biståndschef kommer inte att ha en aning om att Zimbabwe och Robert Mugabe över huvud taget fanns med i bilden då det begav sig.*

Uppenbarligen försöker socialdemokratin lägga locket på. Man ger en desinformativ historieskrivningen genom att "glömma bort" just denna bit. Detta gäller så väl inrikes som utrikes. Hur som helst, rekommenderas läsarna att läsa Bengt Nilssons bok **Sveriges Afrikanska Krig**[6].

En annan individ som också arbetat inom SIDA var socialdemokraten Birgitta Dahl. Under Carlssons regering fick hon posten som Miljöminister. Hennes främsta merit var att envist förneka folkmordet i Kambodja. Ett folkmord som utfördes av de kommunistiska Röda Khmererna på order av diktatorn Pol Pot. På 70-talet uttalade sig Birgitta Dahl vid flera tillfällen ifrågasättande om folkmordet i Kambodja, så väl i tidningar som i radio. Hon var då aktiv inom den vänsterextrema FNL-gruppen och ordförande för Svenska Kommittén för Vietnam. Följande sa hon i en debatt i

[6] https://www.bokus.com/bok/9789175669717/sveriges-afrikanska-krig/

programmet OBS-Kulturkvarten (Public Service radio):

> *Alla vet vi ju mycket, ja kanske det mesta, av det som nu sägs och skrivs om Kambodja är lögn och spekulation. Det var helt nödvändigt att evakuera Phnom Penh. Det var nödvändigt att snabbt få igång livsmedelsproduktionen och det skulle komma att kräva stora offer av befolkningen. Men det är ju inte det som nu är vårt problem. Problemet är att vi faktiskt inte har kunskaper, direkta vittnesbörd, för att kunna avvisa alla lögner som sprids av Kambodjas fiender.*

Hon kunde alltså inte fråga sig varför Pol Pot skulle avvisa varenda människa från huvudstaden. Hon kunde inte misstänka att det kunde pågå **något annat** än ondsint propaganda mot hennes socialistiska fränder i Kambodja. **När det väl blev klart att Pol Pot hade rensat ut 25% av Kambodjas befolkning, i ett blodigt folkmord, blev det tyst från Birgitta Dahls sida.** Hon fick bli minister på 80-talet. På 90-talet blev hon Sveriges Riksdags talman!

När hennes tidigare uttalanden senare kom tillbaka, och bet henne, ursäktade hon sig med att hon var kritisk mot mediernas bevakning av en socialistisk regering. Dessutom hade hon aldrig uttryckt sitt stöd för Pol Pot. Förvisso kanske hon inte uttryckligen hyllat Pol Pot. Men det är uppenbart att hon försökt försvara honom och hans politik. Att slingra sig undan med att hon varit ”kritisk” mot mediebevakningen är synnerligen ynkligt. Idag arbetar Birgitta Dahl, föga förvånande, inom den kriminella organisationen UNICEF – en SIDA-liknande organisation med mycket mer pengar.

7.2 Rosornas Krig

Mot slutet av 80-talet skulle marknaden börja reagera mot socialdemokraternas vansinniga politik och riksbankens lika tokiga penningpolitik. Varslen ökade, arbetare sparkades från sina jobb, och fackföreningarna inledde en lång rad med strejkaktioner. Bakom kulisserna pågick *Rosornas Krig* mellan diverse falanger inom LO

och inom socialdemokraterna. De borgerliga pekade på *löntagarfonderna* som en bidragande orsak till de ekonomiska problemen. Regeringen agerade allt mer desperat. De genomförde bland annat ett nytt skattesystem som i praktiken innebar **höjd moms**, **höjda arbetsgivaravgifter** och **höjda skatter på andra områden**. Även konfiskeringar av löntagarnas pensioner, ca 260 miljarder, pengar som regeringen lovade att de skulle betala tillbaka några år senare. Regeringen såg sig även tvungen att få med sig en bred överenskommelse i riksdagen och gick med på att föreslå vissa nedskärningar vad gäller främst subventioner. I vissa delar av den extremt impopulära budgeten skulle de få med sig Bengt Westerberg (FP). Detta gällde främst skattehöjningarna och det nya skattesystemet. Den stora konfiskeringen/stölden fick de igenom med hjälp av marxisten Olof Johansson (C).

LO med Stig Malm i spetsen kritiserade många delar av budgeten och hotade med att rikta sitt första majtal mot regeringen. Finansminister Kjell-Olof Feldt hamnade i bråk med LO och fackföreningarna men inom partiet var det Feldt och Carlsson som var mest osams.

Den vansinniga budgeten skulle gå igenom men problemen skulle inte ta slut. Istället förvärrades de ekonomiska problemen och *Rosornas Krig* fortsatte i oförminskad takt. 1990 tvingades regeringen att bjuda in SAF och fackföreningarna till samtal.

Det blev ett samtal där regeringen lyckades göra alla osams med alla. Regeringen Carlsson ville nämligen införa så väl investeringsavgifter som fredsplikt. Något som varken SAF eller facken gillade. Efter att först gått med på kraven visade opinionen ett kraftigt motstånd mot förslaget. Detta ledde till att LO bytte fot och protesterade än högre. *Rosornas Krig* mellan LO och socialdemokraterna blommade fullt ut. Missnöjet mot socialdemokraternas desperata förslag attackerades från både höger och vänster. Carlsson gjorde dock klart för riksdagen att han hade för avsikt att avgå om den inte röstade för förslaget vid voteringen. Inte ens hotet om parlamentarisk kaos hjälpte Carlsson. Förslaget röstades ner och

Carlsson lämnade in sin avskedsansökan till riksdagens talman.

Rosornas Krig skulle ta slut i och med Carlssons avgång i februari 1990. Men diskussionerna, med alla de verklighetsfrånvända kraven, finns än idag hos så väl socialdemokrater som LO. Stridigheter fanns även mellan fackpampar, Stig Malm gick senare till attack mot Allan Larsson.

Larsson var en av författarna till löntagarfonderna och en av de två männen bakom den ekonomiskt katastrofala Larsson-Edinmodellen. Konflikten var lika djup mellan Ingvar Carlsson och Kjell-Olof Feldt inom SAP. I och med regeringens avgång meddelade Feldt att han lämnade politiken helt.

Efter regeringens avgång, gav talmannen Carl Bildt i uppdrag att bilda en ny regering. Det visade sig dock att det parlamentariska läget inte skulle tillåta detta. De tre borgerliga partierna var för små, även tillsammans och de kunde inte finna något stöd hos de tre rödgröna partierna. Bildt ville gärna se ett nyval. Men så skedde inte. Talmannen gav istället Ingvar Carlsson åter uppdraget att bilda en ny regering. M protesterade men fick inget gehör. FP tyckte också att det var ett skådespeleri att Carlsson först avgick som statsminister för att bara dagar senare åter bli statsminister. Både C och MP beklagade sig över det parlamentariska läget och lade ner sina röster. Svansen VPK skulle dock troget stödja socialdemokraternas nya regering med samma statsminister. Det räckte för att Ingvar Carlsson åter skulle få bilda ytterliggare en socialdemokratisk regering.

I Ingvar Carlssons nya regering blev finansministern ingen mindre än fackpampen Allan Larsson. Krisen skulle dock fortsätta även under resten av år 1990. Kriget mellan fackpampar och socialdemokrater fortsatte, alla mot alla, i **arvet efter Olof Palmes vansinniga ekonomiska politik**. Socialisterna var dock ideologiskt låsta och klarade inte av att låta marknaden vara i fred vilket bara förvärrade allt.

Men om 1990 var ett jobbigt år för Ingvar Carlsson och socialdemokraterna så skulle 1991 bli än värre. Förvisso hade Allan Larsson

fått igenom en ny budget med hjälp av Folkpartiet. En budget som innebar priskontroller, fler regleringar och skattehöjningar. Men läget skulle bli riktigt illa då Kjell-Olof Feldt publicerat sin bok Alla Dessa Dagar...I regeringen 1982-1990 där han i stort sett erkände att socialdemokraterna hade bluffat sig igenom valet 1988. Carlsson såg det som högst illojalt av Feldt att publicera boken bara månader innan valet 1991.

Fastighetsbolaget Nyckelns inställning av betalningar blev startskottet till 90-talskrisen. Samtidigt mobiliserade de borgerliga partierna inför valet.

Efter valet 1991 skulle Carlsson äntligen tvingas avgå från regeringen. Miljöpartiet var ett annat parti som drabbades hårt av inre stridigheter. Detta resulterade i att de röstades ut ur riksdagen. Även kommunisterna hade tappat rejält. Centern och Folkpartiet gick också back, båda två. De stora vinnarna blev Moderaterna som tydligt markerat mot Carlssons regeringspolitik och Kristdemokratiska Samhällspartiet (KDS) som nu för första gången lyckades ta sig in i riksdagen på egen hand. Även de mer nybildade, högerorienterade, konservativa Ny Demokrati (NyD) tog sig in i riksdagen.

M skulle bilda regering tillsammans med FP, C och KDS. Sveriges nye statsminister skulle numera heta Carl Bildt (M). Så väl VPK som SAP röstade emot den borgerliga regeringen men i och med att NyD valde att inte rösta blev det en borgerlig regering.

Den turbulenta perioden för socialdemokraterna sammanfattar Ingvar Carlsson i sin bok Så Tänkte Jag. Politik & dramatik. där han redogör för de ständiga fraktionsstrider som präglade socialdemokraterna och LO fram till valförlusten 1991. Carlsson beklagade sig främst över Feldts publicering strax innan valet som han menar kostade dem makten. Han uttryckte även besvikelse över bråken med LO. Feldt hade i sin bok uttryckt sitt innerliga avsky för de politiska förslag han själv hade tvingats till att lägga fram. Något som skulle leda till hans avgång.

LO skulle senare skriva sitt eget svar på Ingvar Carlssons bok. Fack-

pampen Per-Olof Edin, en av de ansvariga för Larsson-Edinmodellen, var med och skrev denna bok. Boken *Så Tänkte Vi På LO – Och Så Tänker Vi Idag...* attackerar både Carlsson och Feldt. En helt verklighetsfrånvänd bok som självklart hyllades på Aftonbladets kultursida. Trots Larsson-Edinmodellen och *löntagarfonderna* hade LO magen att skylla ifrån sig från all skuld för de stora ekonomiska svårigheter som Sverige genomgick under 80- och 90-talet. De hade istället gärna sett mer av den gamla socialdemokratiska politiken som lett till vansinniga devalveringarna och ekonomiska kriser, med hög inflation, fler regleringar och höjda skatter. Socialdemokraternas vansinniga politik var alltså inte tillräckligt vansinnig enligt LO.

Som vi tidigare skrivit rekryterades LO in i Bilderberggruppen redan på 60-talet via Arne Geijer. En annan LO-pamp, Claes-Erik Odhner, åkte regelbundet på Bilderbergmöten på 80-talet. **LO har aldrig varit intresserade av att företräda de svenska arbetarna.** De har gjort allt för att sabotera för arbetarna samt för hela den svenska ekonomin.

7.3 Sveriges anslutning till Europeiska Unionen

På 80-talet var socialdemokraterna redan ivriga anhängare av den marxistiska Europeiska Unionen (EU). Men viss lojalitet låg fortfarande till Sovjet. Därför var det inte aktuellt att ansluta Sverige till EU. Ingvar Carlsson åkte 1988 runt i Europa (Madrid, Bryssel, Bonn och London) för att förklara att socialdemokraterna gärna ville inleda samarbeten med EU men att ett medlemskap var, tyvärr, fortfarande inte aktuellt. Men år 1989 föll Berlinmuren och kollapsen av Östblocket började. Nu kunde socialdemokraterna inte längre hindras från att dra Sverige in i EU. De ekonomiska problem som Sverige upplevde år 1990 sporrade socialdemokraterna än mer i den här frågan. Ett annat argument som socialdemokraterna förde fram för ett EU-medlemskap var att man ville påverka Europa i

en mer socialistisk inriktning. Detta var den officiella anledningen till att Carlsson år 1990 inledde förhandlingar om ett svenskt EU-medlemskap.

Den 1 juli 1991 ansökte Ingvar Carlsson om medlemskap i EU, för Sveriges del, via ett brev till den Holländske premiärministern Ruud Lubbers i Haag. Lubbers var då EU:s tillförordnad president.

> *Mr. President,*
>
> *On behalf of the Government of the Kingdom of Sweden I have the honour to announce that Sweden hereby applies for membership of the European Economic Community in accordance with Article 237 of the Treaty establishing the European Economic Community*
>
> *Please accept, Mr. President, the assurances of my highest consideration.*
>
> *Ingvar Carlsson*

Självklart skulle EU godkänna Sveriges ansökan. Efter att alla detaljer utretts skulle det bli en folkomröstning den 13 november 1994. Till skillnad från Per Albin Hanssons anslutning av Sverige till FN så tilläts nu svenska folket säga sin mening ty den svenska eliten bedömde att de hade tillräckligt med muskler nu för att få sin vilja igenom. Med ett tungt propagandamaskineri kunde etablissemanget få väljarna att rösta JA, 52.3%, till EU om än *relativt knappt*.

Nu hade svenska folket självmant försatt sina barn och barnbarns öde till främmande härskare. Det som före valet skedde i skymundan skulle nu ske betydligt mer öppet. Sverige kanske fortfarande finns i någon form men dess självständighet kan idag verkligen ifrågasättas. Dessvärre var det den här gången svenska folket själva som gick med på detta.

Under förhandlingarna 1991, skulle även Riksbanken knyta kronan till den Europeiska Valutaenheten ECU. Meningen var att detta skulle öka förtroendet för den kraftigt försvagade svenska kronan. Detta visade sig vara ett fatalt beslut av riksbankschefen, Bengt Dennis.

7.4 Några få år i opposition för S

Vid valet 1991 hade VPK slutat kalla sig kommunister. Från och med nu skulle de bara heta Vänsterpartiet. Utöver detta hade inte mycket förändrats inom svensk politik. Carl Bildt (M) fick ta över ett land som fortfarande blödde under 90-talskrisen. Denna kris var långt ifrån över när Bildt blev Sveriges statsminister och nådde sitt klimax först senare.

Det som började hända parallellt under 80- och 90-talet i Sverige var att Bilderberg började "kidnappa" den svenska borgerligheten. Den svenska vänstern hade de alltid dominerat ävenså i viss mån även den svenska mitten. Men nu erövrades även den svenska högern (den var i och för sig redan infiltrerad). Det hela kanske började 1984 då en bredare grupp av den svenska eliten bjöds in till Bilderberg. Nationalekonomen Assar Lindbäck bjöds in liksom även chefen för aktiebolaget SKF och chefen för SAF. Så det är inte bara LO och en massa socialdemokrater som kommer på Bilderberg numera. På 90-talet blev även tunga "borgerliga" opinionsbildare inbjudna som till exempel: Bertil Torekull (från SvD) och Hans Bergström (från DN). Om inte Carl Bildt hade förlorat sin "oskuld" innan han blev statsminister så förlorade han den verkligen vid sitt första Bilderbergmöte, år 1992, i franska Èvian-les-Bains. Calle Bildt skulle så småningom bli en bilderbergstammis, i snitt, med Olof Palme. År 1993 var Bildt den enda svensken som deltog.

90-talskrisen nådde med hjälp av den judiske oligarken George Soros sitt klimax år 1992. Den 20 september chockhöjde riksbanken räntan till 500%. Detta urbota idiotiska tilltag var Soros inte sen att utnyttja – vilket ökade på hans förmögenhet rejält. Men återigen tog man ett idiotiskt beslut. Kronan skulle släppas och få en rörlig växelkurs. Istället för att inleda en diskussion om en eventuell återgång till guldmyntfoten valde man att helt enkelt sluta försvara kronan och lämnade den till sitt öde. Vi kan tacka juden George Soros för det.

Det här med pengar är inte så självklart som man tror: Michael Thudén *Analys 1* och Henning Witte *Analys 2.1* med kommentar

av riksbanken *Analys 2.2.* I skrivande stund vet jag ej vilken som är närmast sanningen.

Bildts regering var egentligen helt handfallen. Vice Statsminister Bengt Westerberg (FP) vägrade samarbeta med NyD (Ny Demokrati). Därmed blev ett samarbete med socialdemokraterna ett måste. Bildt satt i knät på Ingvar Carlsson. Statsministern kunde inte få igenom någonting utan oppositionsledarens godkännande. Så det var knappast så att socialdemokraterna hade lämnat makten. När den *Svarta Måndagen* (måndagen den 19 oktober 1987 då världens börser föll dramatiskt.) väl kom var Bildt tillsammans med Finansminister Anne Wibble (FP), dotter till Bertil Ohlin, tvungen att vända sig till Ingvar Carlsson och socialdemokraterna.

1992 skulle regeringen tillsammans med socialdemokraterna genomföra höjda skatter på bensin (CO2-skatter) och tobak, och höjd moms på livsmedel och resor. Regeringen fick kompromissa i många frågor och socialdemokraterna hade, i praktiken, vetorätt på regeringens förslag till eventuella "privatiseringar". **Allt som allt försvann 160 miljarder kronor ut ur Sverige under denna 90-talskrisens klimax.** Mycket hamnade i juden Soros fickor. Kronan sjönk direkt med 10-15% mot den tyska D-marken och mot dollarn. Återigen försämrades svenskarnas köpkraft och detta späddes på av att riksbanken fortsatte med sin keynesiansk penningpolitik. **På ren svenska så stal moderaterna och socialdemokraterna från den etniske svensken**.

Trots att svensk exportindustri, skogsindustri och bilförsäljning gick som tåget på grund av den svaga kronan så blev svenskarna allt fattigare. Den tjuvaktiga riksbanken var inte nöjd så 1993 hittade man på att ha ett 2%igt inflationsmål, med en variation på 1%. Målet var därför att inflationen skulle ligga mellan 1% och 3%. På ren svenska: **Målet var att årligen stjäla 1 till 3 procent av svenskens inkomst.** Här har vi ytterligare ett exempel på de små stegens tyranni.

Först 1993 skulle Bildts regeringen lyckas genomföra skattesänkningar med hjälp av NyD. Bildts regering innebar även en lång lista

med flera nya myndigheter. M, FP och C var redan nu, alla, vänsterliberala partier. KDS var kanske den enda udda fågeln. Bengt Westerbergs och FPs vägran att samarbeta med NyD gjorde saken svårare för Bildt som blev beroende av socialdemokraterna. Allt som allt var Bildts regering en väldigt svag regering som under en svår kris var beroende av socialdemokraterna.

7.5 S åter vid makten.

Så väl **KDS som NyD** var två konservativa partier vilka **avskyddes något enormt av det vänsterextrema medieetablissemanget**. Åsiktsetablissemanget förde, med SAPs goda minne, en smutsig kampanj mot dessa två konservativa partierna. Inför valet 1994 benämndes Kristdemokraterna inte längre för KDS då de tagit bort ”Samling” från slutet av namnet. Numera kallas partiet endast Kristdemokraterna, alltså KD. De drabbades hårt av socialisternas förtalskampanj under valrörelsen 1994. Det var endast med nöd och näppe som KD klarade sig kvar i riksdagen efter alla intensiva attacker från etablissemanget (judemedia).

NyD fick det än svårare ty partiet utsattes för inre sabotage samtidigt som partiet led av inre splittringar. Det stora problemet med NyD var att det hade grundats av två personer med gemensamma mål i viktiga frågor men med helt olika visioner. Ian Wachtmeister som länge sett hur företagare drabbats hårt av statens regleringar, skatter och våld, ville återinföra ett positivt företagsklimat. Men Bert Karlsson var mest mer intresserad av gyckel och clowneri. De blev två stora figurer i ett litet men snabbt växande parti. Detta blev svårt att hantera och det var bara en tidsfråga innan splittringen skulle bli ett faktum. Wachtmeister ville nog inte slösa mer av sin tid på att leda ett parti som inte var intresserat av att försöka åstadkomma något på riktigt. Så hans avhopp som partiledare var väntat.

Bert Karlsson skulle då introducera Harriet Colliander som ny partiledare. En individ som endast skulle sabotera partiet. Om Karls-

son hade gjort detta medvetet eller ej är svårt att säga. Men Karlssons verkliga ambitioner och ideologiska hemvist inom NyD kan verkligen ifrågasättas. Vivianne Franzén skulle försöka rädda det som räddas kunde. Men hon fick det svårt. Colliander avsattes vid en extrainsatt partikongress – ett beslut som ogiltigförklarades. Franzén fick lägga stor energi på att reda ut detta vilket tog på krafterna från resten av NyD. Media var inte sena att utnyttja situationen och som gamar hackade de sönder resterna. Franzén skulle lyckas säkra partiledarposten men NyD skulle inte lyckas hålla sig kvar i riksdagen efter valet 1994.

Valrörelsens hetaste ögonblick kom dock kanske när **Gunnar Hökmark (M) avslöjade S planer på att höja skatterna med 80 miljarder kronor**. Hökmark hade fått tag på ett brev från socialdemokraterna som han ganska klokt valde att publicera. Socialdemokraterna blånekade och insisterade på att de endast skulle höja skatterna med 3.7 miljarder kronor (men höja skulle de). Förvisso skulle det visa sig att socialdemokraterna inte höjde med 80 miljarder kronor men väl med 70 miljarder kronor. 19 gånger mer än 3.7 miljarder kronor.

Video: *Skattebetalarna – Isberget* [7]

Men svenska folket, det mest hjärntvättade folket i världen, gick ånyo på socialdemokraternas bluff. Socialdemokraterna återtog regeringsmakten 1994. Moderaternas förtroende skadades svårt under regeringsperioden ty de var i praktiken knähund till socialdemokraterna. Socialdemokraterna kunde spela på myten om att de skulle kunna fixa ekonomin trots att det var deras finanspolitik som skapat 90-talskrisen.

NyD åkte ur, KD klarade sig med nöd och näppe. Både C och FP backar men M lyckas öka lite. De stora vinnarna blir det rödgröna patrasket. socialdemokraterna ökar sina siffror rejält. **V som nu bytt inriktning från brutal kommunism till brutal feminism ökar också.** MP återvänder till riksdagen (ironiskt nog, med en

[7] https://youtu.be/Q8Sfihd_BkA

kraftig EU-kritisk linje. Oj vad tiderna förändras).

Lika maktkåt som socialdemokraterna var Folkpartiets partiledare Bengt Westerberg som var beredd att sälja sin själ till djävulen för att sitta vid regeringsmakten. Efter valet inledde SAP och FP förhandlingar vilka inte resulterade i någon koalitionsregering. I sin frustration valde då FP att rösta emot socialdemokraternas nyvalda Carlsson regering. Samtliga andra partier la ner sina röster utom, socialdemokraternas trogna dörrmatta, V – som självklart röstade för den nya regeringen.

Dagar innan den nya socialdemokratiska regeringen tillträdde sänktes färjan Estonia. Sedan dess har socialdemokraterna själva varit effektiva med att lägga locket på vad det var som egentligen hände ute i Östersjön. **Speciellt Mona Sahlin har varit mycket aktiv i mörkläggningen.** Estonia fraktade känsligt, stulet, krigsmateriel från Sovjetunionen och sänktes därför. Den då sittande regeringen är därför skyldig till massmord.

1994 skulle den nya regeringen Carlsson, med sin nye finansminister Göran Persson, åter hamna i konflikt med facken. Även med de borgerliga skulle de få uppleva konflikter i riksdagen. Men tack vare samarbeten med främst Centerpartiet lyckades socialdemokraterna genomföra de skattehöjningar som regeringen Carlsson önskade.

Kommunikationsministern Ines Uusmann skickades år 1995 till Bürgenstock i Schweiz för att delta på Bilderbergmötet. Ett år senare år 1996, skulle hon göra sig känd för ett mycket märkligt uttalande:

> *om hur internet inte skulle bli någon succé och att det bara var en kort trend som just då hade blivit mycket populär.*

Frågan är om inte hon hade blivit lite vilse och missförstått vad hennes härskare försökte förklara för henne. Den 12 maj 1996 skrev hon i SvD:

> *"Jag vågar inte ha någon alldeles bestämd uppfattning men jag tror inte att folk i längden kommer att vilja ägna så mycket tid, som det faktiskt tar, åt att surfa på nätet. Att sitta och surfa på nätet tar en himla massa tid. Vad är det bra för?"*

> *"Det kanske är så att det är något som vuxit upp nu. Alla pratar om internet men kanske är det övergående och sedan blir inriktningen mer specificerad."*

7.5.1 EXPO

Stiftelsen EXPO grundas **1995.** Denna organisation har en del av sina rötter i *Riksförbundet Stoppa Rasismen (RSR)* som var en riksorganisation som grundades i Södertälje på 80-talet. Denna typ av rörelser drog som vanligt till sig människor som på något sätt hade en förankring till socialdemokraterna eller någon annan vänsterextrem rörelse och därmed lätt kunde utnyttjas av staten. De organisationer som stödde denna typ av rörelser var i första hand organisationer som fick bidrag av staten eller staten själv. I första hand handlade det på 80-talet mycket om opinionsbildning. När socialdemokraterna införde mångkulturen på 70-talet och borgerligheten inte uppfyllde sitt uppdrag som opposition, i sociala och kulturella frågor, så resulterade detta i reaktioner. Sverige hade aldrig någon motsvarighet till Enoch Powell i England. Med en början på 80-talet kom kraftiga reaktioner som kunde ledde till extremism. Detta blåstes upp av etablissemanget självt och nåde sin klimax i början av 90-talet.

I och med att RSR inte anordnade några gaturörelser, så som vänstern var vana vid, valde vissa att bilda en svensk gren av AFA, Anti-Fascistisk Aktion. Motsägelsefullt namnval ty om Sveriger har några fascister så är det just AFA. AFA i Sverige bildades enligt dem själva då RSR inte utförde några ”motdemonstrationer”. Man kunde inte tåla att patrioter hade hyllningsdemonstrationer för Kung Karl XII (den 30 november 1991).

Men RSR skulle så småningom flagna bort. På 90-talet skulle NMR (Nätverket Mot Rasism) ta över. Den här gruppen skulle inte göra någon hemlighet av sina kopplingar med vänsterextrema rörelser.

Parallellt med dem bildades även EXPO. EXPO var och är än idag mer av en underrättelseorganisation. Folk kopplar dem vanligtvis till kommunister och de mest vänsterextrema rörelserna. Detta

är dock fel ty de mer intressanta och mäktigare kopplingar finner man till socialdemokraterna – EXPO är mer av en ersättare till organisationen IB. Socialdemokraternas indoktrineringsskola ABF har sedan början upplåtit ett stort utrymma åt **EXPO**. Det **är** alltså inte bara **en underrättelsetjänst** för den så kallade "antirasistiska" rörelsen utan **i första hand för socialdemokraterna**.

EXPOs främsta figur när det bildades var den kommunistiske journalisten och författaren Stieg Larsson. Larsson som i sin tur spenderat mycket av sin tid, sedan 70-talet, i England och inte minst i City of London. Där samarbetade han väldigt nära med Scotland Yard. Så småningom skulle han bli bekant med Graeme Atkinson som koordinerar AFA-rörelsen över hela Europa. Kopplingarna mellan EXPO och AFA är inte heller någon hemlighet i övrigt. Larsson skrev artiklar åt den brittiska "antirasistiska" tidningen, *Searchlight*, en grupp som i sin tur grundades av den kommunistiske MI5-agenten Gerry Gable. EXPO är än idag noga med att hylla *Searchlight* som sin främsta inspirationskälla. **Larsson** skulle så småningom återvända till Sverige för att **grunda EXPO år 1995**.

Jan Guillo som varit en agent åt Sovjetiska KGB, och som vet en del om hur underrättelsetjänster arbetar, förklarade redan 1996 att EXPO arbetade som en *"klassisk underrättelsetjänst"*. Journalisten Per Landin kritiserade EXPO redan 1997 för att lättvindigt offentligt stämpla människor som *"högerextrema"*. *"Ibland tycks det räcka med att ha en förre detta arbetskamrat som varit kusin till en avhoppad nydemokrat för att hamna på EXPOs svarta lista"*.

Precis som alla andra vänsterextrema organisationer med starka kopplingar till så väl vänsterextrema rörelser och SAP så finansieras EXPO främst med statliga pengar.

Det finns diverse statliga organ, statligt finansierade grupper/institutioner, som stöttar EXPO ekonomiskt. Några exempel är: *Kulturrådet*, *Stiftelsen Hela Sverige* och *Allmänna Arvsfonden*. Utöver dessa pengar erhåller EXPO pengar från den bortgångne Stieg Larssons litterära verk.

EXPO har redan sin början haft en unik och privilegierad status bland de etablerade medierna i Sverige. Organisationen används ständigt som källa för "falska nyheter". Målet är att få tyst på regimkritiska röster som på ett eller ett annat sätt uppfattas som hot mot socialdemokraternas hegemoni. På samma sätt som *Searchlight* har en tyst allians med det engelska Labour i England. På samma sätt har EXPO en tyst allians med soacialdemokraterna och därmed effektivt kunnat manipulera en stor del av Sveriges befolkning.

Kommer ni håg socialdemokraternas ordertagning från City of London redan under Brantings tid i början av 1900?

7.5.2 Carlsson byter arbete

I augusti 1995 meddelade Ingvar Carlsson sin avsikt att lämna posten som partiledare för socialdemokraterna och därmed även lämna posten som Sveriges statsminister.

Efter Estoniakatastrofen försvann många tänkbara efterträdare till Ingvar Carlsson. Därför betraktades den relativt nya vice statsministern, Mona Sahlin, som det mest sannolika valet till ersättare. Men i oktober 1995 skulle *Tobleroneaffären* sätta stopp för dessa planer. Sedan dess har hon dessutom visat sig vara djävulen själv då hon la locket på på den undersökning som skulle visat att Estonia sänktes. Estonia fraktade på uppdrag av Sverige stulet krigsmateriell och var därmed ett tillåtet mål. Sannolikt för ryssarna/sovjet.

Det blev istället finansministern, Göran Persson, som tog över efter Ingvar Carlsson. I december 1995 blev det klart att Göran Persson skulle bli Carlssons efterträdare. Det hela drog ut på tiden men på socialdemokraternas partikongress valdes Göran Persson, i mars 1996, till partledare och fick därmed överta posten som statsminister. En turbulent 10 års period för socialdemokraterna var därmed över.

Efter sin tid som Statsminister skulle Ingvar Carlsson leda FNs Rwanda-kommission. Här skulle Carlsson alltså delta i FNs ursäk-

tande rapport om folkmordet i Rwanda – rapportens slutsats: *”FN kunde ha gjort mer och till och med hindrat folkmordet*”. Att FN varit upphov till detta folkmord kunde man inte se. Carlsson skulle senare även leda utredningen av Göteborgskravallerna.

Tillsammans med en globalist från Guyana, Shridath Ramphal, skulle Ingvar Carlsson leda *The Commission on Global Governance.* En internationell organisation vars uttalade mål var och är att skapa en centralstyrd världsregering (alltså NVO=NWO). Ramphal och Carlsson författade rapporten *Our Global Neighborhood* där de båda globalisterna slår fast nödvändigheten av att avväpna alla fria medborgare, i samtliga länder, för att kunna få en världsregering under FN. I rapporten var de mer måna om att avväpna fria medborgare än att avväpna stater:

> *Militarization*[8] *today not only involves governments spending more than necessary to build up their military arsenals. It has increasingly become a global societal phenomenon, as witnessed by the rampant acquisition and use of increasingly lethal weapons by civilians – whether individuals seeking a means of self-defense, street gangs, criminals, political opposition groups, or terrorist organisations.*
>
> The report is part of the contents at Vatican Treaties and Documents[9]

Rapporten kritiserades kraftigt av bland andra, den konservativa amerikanska tidningen *The New American* och det konservativa amerikanska sällskapet *John Birch Society.*

Olika högergrupper i USA använde rapporten, författad av bland andra Ingvar Carlsson, som bevis för att det fanns en plan hos de socialistiska globalisterna att upprätta en världsregering. Denna regerings huvudsyfte skulle vara att avväpna världens folk för att lättare kunna förtrycka dem under global marxism.

Så någon nytta har Ingvar Carlsson gjort.

[8] http://clclibrary-org.tripod.com/cgg2.html
[9] http://clclibrary-org.tripod.com/contents.html

7.6 Sammanfattning

Ingvar Carlsson ärvde Olof Palmes katastrof. Carlssons 10 år blev en tid där alla skyllde på alla. Inte kunde man kritisera Olof Palmes roll i ekonomins förfall. Per-Olof Edin, Allan Larsson, Kjell-Olof Feldt, Ingvar Carlsson, Stig Malm, Bengt Dennis, riksbanken, LO, socialdemokraterna, alla bråkade med alla. Inte vad man kallar regeringsduglighet. Men värst av allt samtliga av dessa socialister insisterade på att den enda lösningen var mer Keynesianism, fler statliga kontroller, fler regleringar, höjda skatter, fler marknadskontroller och så vidare.

Man skulle kunna kalla dem för totalt okunniga men det är inte sanningen. I bakgrunden fanns **den djupa svenska staten** och den var inte förberedd för förändringarna som kom slag i slag. Den körde samma race den alltid gjort och inte ens under den brinnande *90-talskrisen* ville man erkänna att den socialistiska medicinen inte hjälpte ekonomin utan skadade den ytterligare. Socialister betraktar marknaden/folket som något de måste tämja och tvinga ner på marken. Dessbättre så blir marknadens/folkens reaktioner bara starkare ju mer brutal medicineringen från staten och socialisterna blir.

Devalvering av den svenska kronan fortsatte även efter *90-talskrisen* och skuldsättningen av Sverige och svenskarna ökade. När det värsta ebbat ut skulle den svenska eliten bli lite mer ”försiktig” och långsiktig i sitt förgörande av Sveriges ekonomi. Det skulle nu inte vara riksbanken ensam som bestämde när värdet på kronan skulle devalveras och därmed svenskarnas köpkraft försämras. Efter *90-talskrisen*, skulle det istället bli en kombination av många ingrepp och detta startade efter Socialdemokraternas valseger år, 1994, med *Perssonplanen. Så var det, finansministern Göran Persson, hade en plan precis som Stickan i Jönssonligan och precis som Stickans planer gick det åt helvete.* Det är i första hand Perssons plan som är roten till dagens stora skuldsättning av svenska folket och de bubblor som blåses upp.

Ingvar Carlsson ledde SAP från 1986-1996, alltså i 10 år. Även om

han inte var Sveriges statsminister, mellan 1991-1994, så var det ändå socialdemokraterna som avgjorde ty nu har inte bara socialdemokraterna infiltrerats av frimurarna utan även de andra partierna. Bildt hade också blivit en Bilderbergare med flera andra politiker. Till detta kommer så barnsligheter som att vissa partier inte kan tänka sig att samarbeta med andra partier. Nu var det vice statsministern Bengt Westerberg (FP) som till varje pris ville undvika ett samarbete med NyD som han såg som ”högerextrema”. Inte för att Bert Karlsson var en pajas - det hade man kunnat förstå.

Så för de allra viktigaste frågorna var Bildt tvungen att vända sig till Carlssons socialdemokrater. De viktigaste reformer som skedde under Bildts regering skedde endast under socialdemokraternas villkor. Så socialdemokraterna hade inte lämnat regeringstaburetterna – som Bildt ville framställa det.

Även under Carlssons tid som ledare för SAP ser vi den obehagliga vurm för brutala diktaturer, som är socialdemokratins credo, liksom att de använder myndigheter för att se till att svenska skattebetalarnas pengar går till dessa diktaturer och blodtörstande rebeller. De beskrivs sedan i staliga mediakanaler som ”frihetshjältar”. De korta och turbulenta regeringsperioderna då Fälldin och Bildt fick sitta som statsministrar har inte rubbat detta socialdemokratiska maskineri. Socialdemokraterna har aldrig lämnat makten ifrån sig.

Valen är och har alltid varit ett spel för gallerierna.

Carlsson skulle även se till att Sverige blev medlem i det marxistiska EU. På 80-talet var socialdemokraterna försiktiga och ville inte stötta sig med Sovjet. Men i och med Berlinmurens fall fanns det inte längre några hinder. Socialdemokraterna vill vara med och påverka EU i en än mer socialistisk riktning. Det är därmed inte så konstigt att Sverige är favoritlandet för EU att plocka kommissionärer ifrån.

Den redan ideologiskt erövrade borgerligheten såg på EU som en eventuell väg ut ur socialismens Sverige. Denna bedömning var dock grovt felaktigt då vi direkt har fått fler regleringar på företagande efter det att vi gick med i EU – bland annat skall "gurkor

vara raka", alla banker och föräkringsbolag skall följa samma regleringsbrev, allt utsäde skall komma från Monsanto (numer ägt av Bayer) osv. Efter inträdet i EU har den svenska myndighetsstyrningen blivit än mer aggressiv. Det har blivit fler arbetsmarknadsregleringar, miljöregleringar och byråkratier efter att vi gick med i EU, inte färre.

När väl Ingvar Carlsson är klar med Sverige är landsförräderiet konsoliderat. Och makten lämnas nu över till en individ med diktatorskomplex.

Referenser

[1] Danne Nordling, Orsakerna till 90-talskrisen.

[2] Bengt Nilsson (Ethno Press), 20180121, Vem hjälpte *Robert Mugabe* till makten?

[3] Bengt Nilsson (Ethno Press), 20180121, Så ska vi glömma biståndet till *Zimbabwe*.

[4] DagensPS, 20180121, *Spionjägaren*: S-toppar i hemliga möten med Sovjet.

Kapitel 8

Diktatorns Sverige

[1]I föregående kapitel avhandlades all den kriminalitet och det landsförräderi som begicks under Ingvar Carlssons tid. Olof Palmes tidiga socialistiska experiment hade fått marknaden att reagera. Men lösningen som socialdemokraterna skulle erbjuda, under Persson, blev ett än värre bedrägeri. Ett bedrägeri som drabbar Sveriges befolkning långt in i framtiden. Diktatorn Persson drev igenom sin vilja – vare sig folket ville det eller inte.

Under valrörelsen 1994 lanserade finansminister Anne Wibble den borgerliga regeringens ekonomiska *Natalieplan*. Där föreslogs en del vettiga nedskärningar och besparingar inom den tunga offentliga sektorn. Socialdemokraternas svar till Natalieplanen blev *Perssonplanen*. Där infördes kraftiga skattehöjningar och de besparingar som gjordes hade som enda syfte att rädda statens fortsatta expansion. Perssonplanen ville inte rädda Sverige, svenska folkets ekonomi, utan socialisera mer.

Göran Persson skulle under sin tid som finansminister genomföra sin plan. Hans uttalade mål var att sanera Sveriges finanser. Men han lyckades bara att **balansera statens siffror på bekostnad av svenska folkets privata hushållsekonomi**. Det är efter so-

[1] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2014/09/socialdemokraternas-ruttna-historia-del.html

cialdemokraternas valseger 1994 som bubblorna, som idag härjar, har sin början och de kan härledas till just *Perssonplanen*.

Vid det här laget bör läsaren ha förstått att socialdemokrater alltid är mer intresserade av att

1 till varje pris rädda den socialistiska staten, via kortsiktiga besparingar,

2 fortsätta statens expansiva slöseri och

3 suga ut landets skattebetalare än mer.

Göran Perssons ledning blev inte annorlunda. Istället för att i grunden förändra Sveriges ekonomiska system, efter 90-talskrisen, sköts problemen upp till framtiden då dagens barn och ungdomar får ta över bördan. De kommande ekonomiska kriserna kommer bli än värre och grunden härför har Diktatorn Göran Persson lagt.

8.1 Perssonplanen

Efter valet 1994 kom socialdemokraterna åter till makten. Ingvar Carlsson blev återigen statsminister och den nye finansministern blev Göran Persson. I och med detta kunde *Perssonplanen* genomföras tack vare en komfortabel position för Carlssons regering – med lite drygt 45% av rösterna bakom sig. De kunde dessutom luta sig mot både Vänsterpartiet och Centerpartiet för att genomföra sin budget. **Men redan första fasen av Perssonplanen skulle bli ett totalt misslyckande!** *90-talskrisen* var över men Perssonplanen hindrade effektivt en naturlig återhämtning. **Istället förvärrades läget**.

En **massarbetslöshet på en bra bit över 10**% blev resultatet av höjda skatter. Samtidigt som facken beklagade sig över minimala och harmlösa nedskärningar vilka inte sänkte utgifterna nämnvärt. De regleringar som infördes skulle göra att Sverige hamnade, vad gäller företagsklimatet, på samma nivå som Honduras och Pakistan. I välståndsligan hamnade Sverige i botten bland alla jämförbara industriländer.

Men finansminister Persson var inte riktigt klar. Han skulle som statsminister återlansera *perssonplanen.* Statsminister Ingvar Carlsson varade inte länge, efter valet 1994, vilket han nog inte var ledsen över. Det var trots allt Persson som hade sabbat Sveriges återgång till en stabil ekonomi och statsminister Carlsson fick ta emot alla attacker som borde varit riktade mot finansministern I slutändan är alltid statsministern ansvarig.

Moderaten Lars Tobisson, en av få riktiga konservativa moderater, synade Perssons bluff. Under förra mandatperioden hade han skött kontakterna mellan Moderaterna och Ny Demokrati något som klart ogillades av Folkpartiets Bengt Westerberg. Tobisson hade noggrant studerat hur Persson, under Ingvar Carlssons regering, ställt till Sveriges ekonomi år 1995. Under det året fick den socialdemokratiska regeringen konstant ändra sina prognoser till allt dystrare siffror.

I januari 1996, skrädde Tobisson inte orden. Han ställde Ingvar Carlsson mot väggen i dennes sista partiledardebatt i riksdagen. I samma veva synade han finansminister Perssons kommande bluff.

> *I stället för att ta itu med de strukturfel som plågar svensk ekonomi överväger Socialdemokraterna t o m förslag som förvärrar problemen. Ett sådant är det återfall i fondsocialism som ligger i tanken att AP-fonden skall få köpa fler aktier. Den senaste Persson-planen innehåller flera andra exempel – höjda skatter på inkomster och energi, återställda ersättningsnivåer i socialförsäkringarna och mest anmärkningsvärt av allt:* ***fribrev till kommunerna att****, trots höstens tal om låneförbud och utgiftstak,* ***driva verksamhet på kredit****. Hur detta skall ge jobb i den enskilda sektorn är obegripligt.*[2]

Flera skattehöjningar på så väl inkomst som energi, härjningar i pensionsfonderna och ovanpå det skulle kommunerna få fribrev att slösa pengar på kredit.[3]

[2] Riksdagens snabbprotokoll http://data.riksdagen.se/dokument/GJ0944

[3] År 2018 visar det sig att allt flera kommuner är bankrupta. Hade de varit privata företag hade de fått göra konkurs.

Efter det att Göran Persson tagit över som statsminister skulle även han få sig en känga av Lars Tobisson.

> *I regeringsförklaringen anges det mål för saneringen av statsfinanserna men inte hur de skall nås i en tid av ekonomisk avmattning och ökad arbetslöshet. Det sägs inget om hur den tillväxt skall komma till stånd som krävs för fler företag och nya jobb.*[4]

Persson mörkade sin strategi och det enda man skulle få reda på var de vanliga **skattehöjningarna och massregleringarna** som skulle göra det ännu svårare – särskilt för de mindre företagen.

Även långt in på sommaren 1996 skulle debatten fortgå. Inte var **Lars Tobisson** perfekt men han **var i stort sett den enda riktiga oppositionen mot den socialdemokratiska katastrofala regeringen**. Och då menar jag Tobisson själv ty det var endast han som öppet gick till attack mot själva *Perssonplanen*.

Övriga borgerliga var ganska ljumma. Det barnsliga Folkpartiet var fortfarande irriterade över att de inte fick ingå i en socialdemokratiskt ledd regering. Medan Centerpartiet under "Åsa-Nisse-Marxisten" Olof Johansson gick med på en del krav från SAP.

> *När regeringen Carlsson tillträdde hösten 1994, förelåg ingen beslutsvånda. Tillsammans med Vänsterpartiet återreglerade den genast arbetsmarknaden. Skatterna höjdes i en takt som saknar motstycke. Till dags dato är skattehöjningarna 19 gånger större än vad Ingvar Carlsson ville tillstå i valrörelsen, närmare 80 miljarder kronor. Sedan tog det slut. När skatterna höjts och arbetsmarknaden återreglerats, började regeringen bygga på den långbänk som i dag täcker det mesta av rikspolitiken.*[5]

När man talar om 90-talet hör man oftast om Göran Perssons "nedskärningar" och "åtstramningar". Sanningen är den att när man

[4] https://data.riksdagen.se/fil/EBEAD7E5-6EED-4167-B5AF-CF4416322B1C

[5] http://www.riksdagen.se/sv/dokument-lagar/dokument/protokoll/riksdagens-snabbprotokoll-199596110-onsdagen_GJ09110/html

pratar om ekonomisk politik är det skillnad på åtstramning och ”åtstramning”.

Faktum är att under Göran Persson gjordes inga riktiga ”nedskärningar” och ej heller några verkliga effektiviseringar. Tvärtom expanderade staternas utgifter och skatterna höjdes som aldrig förr! Staten växte! Statens utgiftspost växte! De offentliga utgifterna växte under Göran Persson trots de så kallade ”nedskärningarna”.

Anledningen är att det finns två olika sätt att genomföra en ekonomisk politisk ”åtstramning”:

Den första åtstramningen är att förenkla för den privata sektorn. Man ser Staten och den offentliga sektorn som en börda för den produktiva privata sektorn.

Den andra ”åtstramningen” är att försöka bevara välfärdsstaten genom recessionen (lågkonjunktur). Det blir endast vissa temporära eller betydelselösa nedskärningar för att försöka bevara bördan på den produktiva privata sektorn.

Alltså den första sortens åtstramning har som mål att permanent minska bördan, av den offentliga sektorn, på den privata produktiva sektorn. Den andra sortens ”åtstramning” handlar om att endast temporärt reducera vissa av statens utgifter. På så sätt kan man på sikt fortsätta att expandera dessa utgifter och därmed även bördan på den produktiva privata sektorn. Gissa vilken Göran Persson valde? Ja, det senare, så klart!

Följande två videor, från ekonomen *Sven Larson*[6], förklarar det hela mycket väl:

Video 1 *Austerity: Theory and Practice. Part 1*[7]

Video 2 *Austerity: Theory and Practice. Part 2*[8]

De så kallade ”nedskärningarna” drabbade en del medborgare men detta kan inte jämföras med den kraftigt utökade skattebördan på alla medborgare under Perssons regering. Utan denna enorma

[6] https://papers.ssrn.com/sol3/cf_dev/AbsByAuth.cfm?per_id=1672186

[7] https://www.youtube.com/watch?v=p9IDAbFi9yg&feature=youtu.be

[8] https://www.youtube.com/watch?v=9gnc3j4IdPs&feature=youtu.be

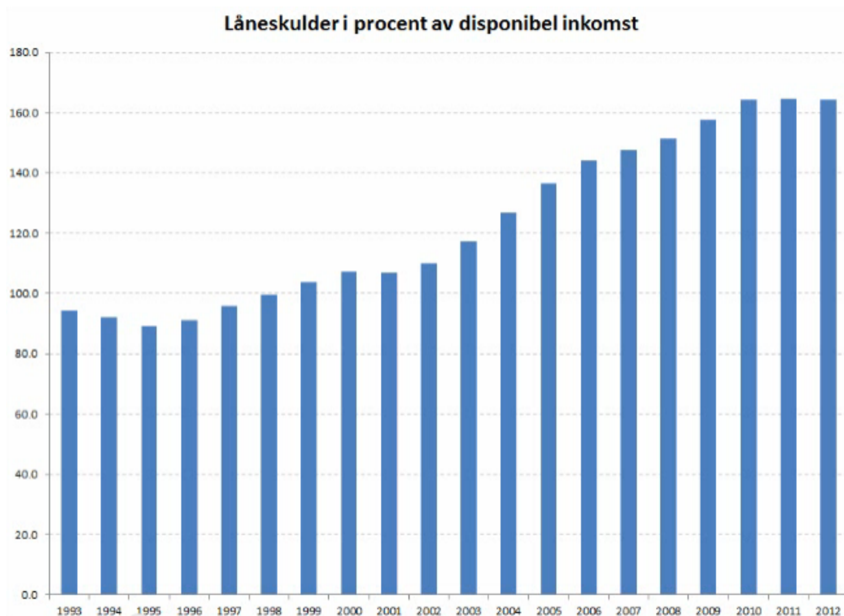
skattebörda skulle fler svenskar ha haft möjligheten att bli mindre beroende av staten. Till exempel hade pensionärer fått behålla sina inbetalda pensioner. Ännu bättre skulle de ha gått med skattelättnader. Men det hörde inte till Perssons plan. **Han ökade skattebördan på varenda svensk arbetare med hela 47%**! Något som i slutändan skulle innebära en försämrad levnadsstandard för varje arbetande svensk.

Hur än Persson gjorde så förblev siffrorna röda! Men Persson skulle till slut göra något som skulle försätta Sverige i sådana ekonomiska problem att Sverige blir omvandlat till ett u-land i praktiken. **Alltså ett fattigt land på riktigt**!

Statsminister Persson talade alltid om hur dåligt det var att hamna i skuld. Han berättade ofta om sitt besök i USA. Amerikanerna skrattade åt honom ty han hade försatt Sverige i skuld och den ena raden av röda siffror efter den andra skvallrade om Perssons och socialdemokraternas inkompetens som försvarare av Sverige och svenskarna. Persson författade (sannolikt en spökskrivare) boken med titeln "*Den som är satt i skuld är icke fri*". Bokens titel är så klart sann men Persson ser precis som alla andra socialister det hela ur statens perspektiv. För Persson gäller det att centralisera makten hos staten, det vill säga hos Persson! **De enskilda medborgarna och speciellt den etniske svensken struntade han fullständigt i**. För att rädda, statens och kollektivets ekonomi satte han gladeligen de svenska hushållen i skuld. Perssons bedrägliga förfarande har lett till en skuldsättning utan like för svensken. Den ena ekonomiska krisen efter den andra kommer som pärlor på ett radband. Aktuellt idag är inte minst bostadskrisen och det är bankerna som i stort sett äger de flesta privata bostäderna. Detta samtidigt som svenskarna i praktiken lever ur hand i mun med lånade pengar.

Göran Persson överförde statens ekonomiska problem, skapade av socialdemokraterna, på medborgarna. **Detta var ingen ny socialdemokratisk ide ty redan under Palme infördes hyperinflation.** Redan på 80-talet var det så illa att de svenska hushållen

skuldsattes till 100% av svenskarnas disponibla inkomst (se figur)!



Figur 8.1: Låneskulder i procent av disponibelt inkomst, 1993-2012.

Redan 1998, på Ingvar Carlssons tid, var de svenska medborgarna så pass skuldsatta att själva skulden motsvarade 100% av deras egen disponibla inkomst!

Denna ständiga ökning av de svenska hushållens skuldsättning fick faktiskt ett stopp under Carl Bildts regering, 1991-1994. Men den var kvar på omkring 100%. Vilket är mycket illa i sig! Men när socialdemokraterna återkom till makten 1994, skulle **Göran Persson** inleda processen för att utöka de svenska hushållens skuldsättning till **ÖVER 100%**!

Perssonplanens lösning skulle till slut innebära att de svenska hushållens skuldsättning skulle komma ända upp till **164% av disponibel inkomst år 2012**! Detta är kanske det främsta arvet som de svenska medborgarna har fått efter Göran Persson. Under Reinfeldt skulle, precis som under Bildt, hushållens skuldsättning

inte öka mer. Men hushållens skuldsättning ligger ändå fortfarande kvar på 164% av disponibel inkomst! Något som borde sätta skräck i varenda tänkande svensk! År 2017, under Löfven, är *skuldsättningen*[9] **185%**. I den angivna länken till ekonomifakta försöker man bortförklara detta skrämmande scenario med att tillgångarna har ökat och räntan är låg. Men det krävs inte något större mått av intelligens för att förstå att tillgångarnas värde kan ändras negativt vid nästa finansiella kris. Den villa du köpt för 3 miljoner kan helt plötsligt bara vara värd 1.5 miljoner. Då kräver bankerna att den skall säljas. Men du kommer avkrävas hela lånet med ränta för all framtid.

MHV Tänk på vad en eventuell SAP-regering under Löfven skulle kunna innebära? I synnerhet med tanke på de planerade skattehöjningar som socialdemokraterna alltid har. Ty det är precis så som socialdemokraterna tidigare gjort. Skattebördan på svenskarna har ständigt höjts, av socialdemokraterna, med effekten att svenskarna är tvungna att välja mellan att sänka sin levnadsstandard eller skuldsätta sig. Och det är det som lett till de kraftiga ökningarna av de svenska hushållens skuldsättning. (nu vet vi MMs anm.)

Med detta satt i perspektiv, så förstår man varför småföretagare har det så svårt. Man förstår även varför landsbygden dör och varför ingen vettig tillväxt sker. Det finns helt enkelt inget sparkapital! Utan sparkapital blir det inga investeringar och utan investeringar blir det inga jobb och utan jobb blir det ingen tillväxt. Ingenting blir gjort! **Den konsumtion som riksbanken uppmuntrar till, med sina artificiellt låga räntor, innebär att svenskarna uppmuntras till att konsumera** (vilket är socialismens grundide) och därmed skuldsätta sig än mer. Detta innebär att svenskarna redan har maxat ut sin konsumtion. Det finns alltså inget utrymme för ett sparande! Detta har lett till hushållens dramatiskt höga skuldsättningsnivåer. Folk lånar för att köpa bilar, för

[9] https://www.ekonomifakta.se/Fakta/Ekonomi/Hushallens-ekonomi/Hushallens-skulder/

att köpa bostäder och för att utbilda sig. Svenska folket är nu skuldsatta upp över öronen! Det kan vi tacka Göran Persson och hans socialdemokrater för!

Här diskuterar herr Larson på svenska:

Video 5*Larsons Valvaka 5: Hushållens skuldsättning*

Video 7*Larsons Valvaka 7: Fel och rätt om Sveriges exportberoende*

Det finns även fyra diskussioner till på Larsons hemsida *The Liberty Bullhorn*. Tyvärr underhålls inte sidan längre.

Inför valet 1998 hade Perssons regering inte hunnit vända statsfinansernas röda siffror mot svarta siffror. Kritiken mot honom var stor. Men Persson var beredd att dela ut rejält valfläsk lagom till valet. Efter en demonstration, i centrala Stockholm, 10 000 personer mot fastighetsskatten, lovade Perssons socialdemokrater att tillsammans med Centerpartiet sänka fastighetsskatten. Men detta skulle visa sig vara ett bedrägeri i sig då grunderna för beräkningen samtidigt ändrades så att **fastighetsskatten faktiskt ÖKADE!**

Ett annat sätt att locka väljare var att dela ut mer i barnbidrag till familjehushållen. **Efter att kraftigt ha beskattat Sveriges alla barnfamiljer skulle de alltså få en bråkdel tillbaka.** Samtidigt som invällande parasiter med stora barnkullar fick, bara via barnen, mer än de någonsin haft. Detta skulle bli ytterligare ett sätt för socialdemokraterna att erövra mer makt över familjen. Trots allt detta valfläsk och övrigt lurendrejeri så kollapsade socialdemokraterna i valet.

De tappade nästan 9% av väljarstödet! De sjönk från 45,3% (1994) till 36,4% (1998). Ett annat parti som också drabbades hårt var Centerpartiet och detta berodde naturligtvis på deras usla samarbete med socialdemokraterna. Olof ”Åsa-Nisse-marxisten” Johansson skulle fly det sjunkande skeppet och lämna över ansvaret till Lennart Dalèus. Vilken dessvärre var var av samma skrot och korn som Olof Johansson.

Folkpartiet som varit ljumma i sin kritik av socialdemokraterna tappade också något. Partiledaren Bengt Westerberg som hade

ambitionen att regera tillsammans med socialdemokraterna hade nu ersatts av Lars Leijonborg. Moderaterna gick framåt men bara något.

De stora vinnarna blev istället Vänsterpartiet och Kristdemokraterna. Under mandatperioden hade vänsterns partiledare Gudrun Schyman fått utstå en del ”skrönor” från vittnen som hade sett denne i flera pinsamma situationer, bland annat i en biografsalong. Medierna som annars brukar vara snabba med att publicera alla detaljerna kring pinsamma politikers fylleskandaler valde dock att lägga locket på. Istället fick Schyman ta *time out* och komma ut med sina problem med alkoholen. På det sättet kunde media lyfta upp vänstern till rejäla siffror på över 11%. (Man frågar sig om folk är riktigt kloka.) Kristdemokraterna kunde å sin sida fylla ett tomrum som fanns inom svensk politik och lyckades samtidigt få med sig missnöjet mot regeringen. De nådde också över 11%.

Miljöpartiet fick det desto svårare med sitt budskap och backade något men höll sig ändock kvar i riksdagen om än med nöd och näppe. Ny Demokrati å sin sida gjorde ett sista försök att åter ta sig in i riksdagen men misslyckades – strax efter valet lades partiet ner.

Men trots **Göran Perssons stora misslyckande** i 1998 års val fick han fortsätta regera. Socialdemokraterna kunde dock inte längre luta sig mot de små vänsterliberala mittpartierna. Istället skulle det bli MP och V som skulle ge Persson stöd för den socialistiska politiken.

8.2 Göran Persson

Sionisten Göran Persson föddes år 1949 och var den yngste av fem barn (Karin Persson (född Jonson) och Thomas Persson). Informationen om Göran Perssons släkt är mycket knapp men vi vet dock att hans kusin Mikael Sjöberg också har varit högt uppsatt inom den socialdemokratiska hierarkin. Idag arbetar kusinen som generaldirektör för Arbetsförmedlingen. År 1969 gick Pers-

son ut Ebersteinska gymnasiet (som då hette Teknis i Norrköping). Lumpen gjorde han sedan på P10 som handräckningsman. Ifall detta berodde på Perssons brister i intelligens och fysik eller det berodde på medvetet försök att få en frisedel vid mönstringen är oklart.

Vidare skulle Persson studera sociologi vid Örebro universitetet. Han skulle dock inte hinna avsluta sina studier ty han blev ombudsman för SSU, år 1971. Strax därefter blir han studiesekreterare åt ABF och mot slutet av 70-talet är han engagerad i skolstyrelsen i Katrineholms kommun. Under denna tid träffade han sin första fru, Gunnel Persson (född Claesson).

Vid socialdemokraternas valförlust 1979 skulle han för första gången väljas in i riksdagen. Dock skulle han inte stanna där längre än en mandatperiod. Han engagerade sig återigen i kommunpolitiken på 80-talet. År 1985 blev han kommunalråd i Katrineholms kommun. Det är nu visar att han är en maktmänniska som tycker om att centralisera så mycket makt som möjligt till sig själv. Detta ledde till att han oftast fick igenom sin vilja även om det innebar att köra över folket. Detta lade man märke till i partiledningen och år 1989 skulle Ingvar Carlsson plocka in Persson i sin regering. Eftersom Persson hade mycket erfarenhet av skolsystemet i Katrineholms kommun fick han bli skolminister hos Ingvar Carlsson.

Vid valet 1991 blev han återigen invald i riksdagen men förlorade posten som skolminister – ty socialdemokraterna förlorade. Persson fortsatte dock att målmedvetet klättra inom socialdemokratin. Till slut dök han upp som finansministerkandidat inför valet 1994. Det var då Perssonplanen såg dagens ljus. De skattehöjningar som utlovades innan valet blev än högre efter valet.

Under sin tid som finansminister lämnade han sin första fru, Gunnel och gifte om sig med den socialdemokratiskt engagerade **radikalfeministen Annika Barthine.**

Det var planerat att Ingvar Carlsson efter valet skulle ersättas som ledare för socialdemokraterna. En kvinna vid namn Mona Sahlin sågs som kronprinsessan. Men det alternativet skulle försvinna i och

med *Tobleroneaffären* (mer om detta i nästa kapitel). Chabadjuden Jan Nygren och Ingela Thalén tackade också nej till att ersätta Ingvar Carlsson som partiledare och därmed som statsminister. Många av de andra möjliga kandidaterna hade redan dött i *Estoniakatastrofen*. Därmed blev Göran Persson det självklara valet.

År 1996 utsågs Göran Persson till partiledare för socialdemokraterna och 5 dagar senare tog han även över posten som statsminister. Till finansminister skulle Persson utse juden Erik Åsbrink – den socialistiska skurken som numera arbetar åt Goldman Sachs. Det är således inte så konstigt att maffiagubben Åsbrink hjälpte bankmaffiorna att ta över ägandet av den privata bostadsmarknaden. Detta gjordes via den växande bostadsbubblan och de svenska hushållens därmed ständigt ökande skuldsättning.

Persson och Åsbrink skulle med hjälp av den dåvarande riksbankschefen (och Bilderbergaren), Urban Bäckström, år 1999 göra riksbanken mer ”självständig” från riksdagen.

Ambitionen kan tyckas ha varit nödvändig med tanke på hur hårt socialdemokraternas påverkan av ekonomin drabbat den svenska kronan. Men även om man tagit bort den öppet politiska påverkan, över riksbanken, har man inte tagit bort den ekonomiska politiken som Stockholmsskolan och Keynesianismen står för. I praktiken har inget förändrats med en ”självständig” riksbank. Precis som The Federal Reserve i USA är riksbanken en kvasi-statlig verksamhet.[10] Det enda som har förändrats, är att den har blivit mer hemlig. Vi vet inte vilka som väljer riksbanksledamöterna eller hur riksbankschefen utses. Dessutom tillverkar vi ej våra pengar själv utan det görs numer i USA av bolaget *Crane Currency* (sedlar) samt i Nederländerna av bolaget *Koninklijke Nederlandse Munt* (mynt) vilket framgår av nedanstående förfrågan:

> Hej,
> Riksbanken har för närvarande avtal med det holländska myntverket. De nya mynten tillverkas i Nederländerna av Konin-

[10] Federal reserve är privatägd men framstår för gemene man som en del av staten. I praktiken fungerar riksbanken på samma sätt.

klijke Nederlandse Munt. Sedlarna tillverkas för närvarande av Crane AB.

Mvh

Information Riksbanken

——Ursprungligt meddelande——

Från: Mikael [mailto:mikael@syntes.be]

Skickat: den 13 mars 2018 11:43

Till: Registratorn <Registratorn@riksbank.se>

Ämne: Produktion av mynt och sedlar

Hej,

jag undrar vilket företag som trycker våra sedlar respektive mynt?

Med vänlig hälsning

Mikael Möller

Till detta kommer att sedelhanteringen numer sköts i Malta. Detta innebär de facto att Sverige ej längre är ett självständigt land utan vi styrs av bankmaffian.[11]

[11] I 263 år har de svenska sedlarna tillverkats på Tumba pappersbruk. Men nu ser det ut att vara slut med det, sedeltryckningen ska nämligen flyttas till Malta. Det skriver Aftonbladet.

Det amerikanska finpappersbolaget Crane Currency köpte Tumba pappersbruk av Riksbanken vid årskiftet 2001/2002 för 154 miljoner kronor.. I tisdags meddelade man sina arbetare, Riksbanken och Botkyrka kommun att verksamheten flyttas till Malta.

Totalt har 170 personer varslats och fackliga förhandlingar har inletts. Däremot kommer pappersbruket, designteamet och supportfunktionerna att bli kvar i Tumba, uppger Crane Currency i ett uttalande som Aftonbadet tagit del av.

Riksbanken ska ha fått beskedet att tillverkningen kommer fortsätta i Tumba fram till årsskiftet, och kanske är det sista ordet inte sagt.

”Sedan vi sålde tryckeriet till Crane har vi gjort upphandlingar, och då har det blivit Crane som tillverkat våra sedlar. Men det här är någonting som vi måste titta på, hur vi ska agera”, säger Tomas Lundberg, presschef på Riksbanken till Aftonbladet.

”Det är lite av en sedelhistoria som går i graven här”, säger han.

Till näringsminister skulle Göran Persson utse sin gode kollega och fackpamp, Björn Rosengren, som år 1999 skulle delta i Bilderbergmötet i Portugal. Rosengren gjorde sig även mycket känd som en stark kritiker av nationalism. Året därpå skulle Perssons utrikesminister chabadjuden Leif Pagrotsky också delta vid Bilderberg – den gången i Belgien.

8.2.1 Pensionerna: Hur röda siffror blir svarta

De röda siffrorna och det dåliga opinionsstödet skulle förfölja Persson en bra bit in på 90-talet. Men det fanns ytterligare en sak som Göran Persson kunde göra. **Ett bottenlöst svek mot landets pensionärer**. Inte nog med att de svenska hushållens skuldsättning skulle höjas rejält till följd av artificiellt låga räntor och vansinniga skattehöjningar. För att täppa till luckorna i ekonomin och omvandla de röda siffrorna till svarta genomförde Persson det som bör betraktas som en **öppen stöld av Sveriges pensionärers pengar!** Den så kallade **pensionsbromsen och konfiskationen**.

Redan efter 90-talskrisen uppstod diskussion om hur man skulle gå till väga för att förändra pensionssystemet. Denna diskussion, i kombination med den ekonomiska krisen, utnyttjade Persson för att genomföra sitt monumentala svek mot de svenska pensionärerna.

Efter valet 1998 skulle Persson inleda en process för att genomföra den så kallade ***pensionsbromsen***. År 2000 konfiskerade Göran Persson **260 miljarder kronor av pensionerna!**

Här följer ett citat från Sveriges Pensionärers Riksförbund (SPRF) om **pensionsbromsen**:

> *Omkring år 2000 överfördes totalt ca 260 miljarder kronor från AP-fonden (buffertfonden) till statskassan. Bakgrunden var ett riksdagsbeslut baserat på princippropositionen 1994 om det nya pensionssystemet. Sådana överföringar motiverades med att det nya pensionssystemets konstruktion ställde mindre*

https://www.di.se/nyheter/sveriges-sedeltryckeri-flyttar-till-malta/

krav på buffertfond, bl a genom den restriktion för pensionsuppräkningarna som följsamhetsindexeringen kunde medföra. Ytterligare motiv var viss omfördelning av betalningsansvaret mellan fonden och statskassan, något som statskassan dock kompenserats för genom införande och höjning av andra arbetsgivaravgifter. Ett uttalat villkor för framtida överföring var dock att den inte skulle få äventyra en betryggande fondstyrka.

År 1998 fattade riksdagen ett mera definitivt beslut om det nya pensionssystemet bl.a. om införande av ytterligare en restriktion för pensionsuppräkningen, nämligen den automatiska balanseringen (bromsen). Det beslutet ställde helt nya och större krav på buffertfondens storlek. Märkligt nog fattade man samtidigt beslut om att försvaga fonden genom att fullfölja tidigare intentioner att överföra medel till statskassan. Man började med 45 miljarder kronor för vartdera året 1999 och 2000 och ökade sedan på så att totalbeloppet blev ca 260 miljarder kronor.

Sen ett innehållscitat från ett seminarium över pensionsbromsen på matematisk statistik, KTH. Föreläsare var Ole Settergren, huvudansvarig för utredningen:

Det var inget svårt att sälja in förslaget. Varenda riksdagsman insåg direkt att de skulle slippa ta ansvar och istället kunna skylla på en matematisk algoritm.

Sanningen är dock att dessa pensionärer var med, under Erlanders *tid.*[12], och röstade för detta system Staten hade beslagtagit pensionärernas pengar redan då. Det enda Göran Persson egentligen gjorde var att bekräfta stölden via en bokföringsmanöver. Ty det var under Erlanders tid som APF-systemet startades. Det var även då arbetsgivaravgiften infördes.

Det är det ironiska i det hela. Dessa unga arbetande killar och tjejer köpte socialdemokraternas löften om ”trygghet” på 50- och 60-talet. De förlitade sig på ett kollektivt system där några få socialister skulle fördela pengarna ”rättvist”. Vi vet vid det här laget att socialister är skurkar och helt följdriktigt sjunker våra pensioner.

[12] http://www.pro.se/PageFiles/137010/Pensionens%20historia.pdf

Vi vet också att de ges till invällande parasiter som transporteras hit av juden Soros med hjälp av juden Bonnier och Hjörne (gift med en judinna). Tillsammans **kontrollerar** de två sistnämda all media i Sverige – direkt eller indirekt. Jag känner personligen endast till två små tidningar som försöker hålla sig utanför: Nya Tider och DSM. Det lyckas inte 100%-igt ty Nya Tider uppbär presstöd vilket begränsar deras bevakning. Det gör inte DSM (Debatt Sanningssökande Mediakritik) och sitter du på pengar stöd DSM så att tidningen kan växa.

Men faktum är att makt korrumperar och ju mer pengar och makt du ger till en politiker, eller en maktmänniska, så kommer denne till slut att utnyttja denna makt.

Dagens pensionärer måste faktiskt våga inse att de har blivit blåsta – allt sedan de var unga och röstade på socialdemokraterna. De måste svälja sin stolthet, och inse hur mycket skada deras dumdristiga tillit till staten och ett gäng socialister har kostat dem.

Deras barn är nu bland de mest skuldsatta i världen – även detta ett socialdemokratiskt svek. **Vilken framtid lämnar föräldraran sina barn? Vilken framtid lämnar pensionärerna sina barnbarn? Ingen!**

Har det då varit dödstyst i pensionsfrågan? Nej själv deltog jag i bakgrunden i debatten men min största insats gjorde jag på min tid som redaktör för Statistikersamfundets tidning Qvartilen. Jag tog in en serie artiklar om pensionerna och pensionsbromsen av KG Scherman, fd generaldirektör på Riksförsäkringsverket. Dessa artiklar satte jag sedan ihop till ett *särtryck av Qvartilen*[13]. Många gnölade över detta mitt tilltag. KG sågade socialdemokraternas pensionsförslag jäms med fotknölarna. Det fanns/finns gott om socialdemokrater bland statistiker. Ni känner vid det här laget till att socialdemokratins måtto är "**ta från folket för att göra det beroende av staten**".

Observera att det KG skriver skrev han 2007. Han kände redan då

[13] http://syntes.be/kaos/SAP/Qvartilen-PensionssystemetUtan.pdf

till att det nya pensionssystemet inte var till för de svenska pensionärerna. Vad han då inte kände till var den massiva invällningen av parasiter som skulle förekomma.

Med de skulder som den vuxna svenska befolkningen, tack vare socialdemokraternas judiska/sionistiska historia, bär med sig finns det inte någon större chans att Sverige klarar av att förbli ett modernt välfungerande land.

8.3 Maktmänniskan

Göran Persson hade den snabbaste omsättning av ministrar som Sverige någonsin haft. Han tvekade ej heller att tillsätta ministrar utan kunskap. På så sätt lyckades han koncentrera makten åt sig själv. Ett flagrant exempel på detta var när Persson utsåg Bosse Ringholm till posten som finansminister år 1999.

Ringholm hade underkänt i skolan, både i matematik och i engelska, men blev Sveriges finansminister. Denne Ringholm var även en rabiat socialist och en före detta SSU-ordförande som öppet gav sitt stöd till de kommunistiska regimerna i Vietnam och Kambodja.

Perssons ledarstil var också ganska brutal och han utnyttjade gärna alla tillfällen som gavs till att utöva sin härskarteknik över andra.

Han slog ihop alla departement till regeringskansliet och därmed fick ministrarna mindre att säga till om och makten centraliserades hos statsministern Göran Persson. Konsekvensen blev att Persson själv kunde kontrollera och påverka tillsättningen av tjänstemän inom de olika departementen samt hur budgeten fördelades inom departementens olika enheter.

Göran Persson, socialisten och landsförrädaren, var en varm anhängare av EU och skulle tidigt deklarera att Sverige skulle ansluta sig till Euron. År 2001 blev Sverige EUs ordförandeland när Persson tog över posten som EUs ordförande. I samband med detta skulle han representera EU i Nordkorea. Men detta kunde knappast ses som någon tillfällighet ty Sverige var det första landet i väst att erkänna Nordkorea. Sverige är det enda landet i väst som tidigt

(på illuminatis order?) upprättade en ambassad i denna kommunistiska diktatur.

Perssons möte med diktatorn Kim Jong Ill är ett kapitel för sig. Det är då en hård diktator (Persson) får möta en mjuk diktator (Jong) med socialismen som gemensam nämnare.

Video: *Ordförande Persson - På besök i Nordkorea*[14]

Strax efter sin återkomst från Nordkorea var det för Göran Persson dags att bjuda in till ett Bilderbergmöte. Platsen som gällde var Stenungsund strax norr om Göteborg. Besökarna för Sveriges del blev utöver Göran Persson själv, Percy Barnevik (ABB), kusinerna Wallenberg (både Jacob och Marcus), Tom Hedelius (Handelsbanken), Leif Johansson (Volvo), Lars Ramqvist (Ericsson), Michael Treschcow (Electrolux) och socialdemokraternas Leif Pagrotsky (utrikesminister).

Svenska media rapporterade inte och de få demonstranter som fanns på plats stämplades som "högerextremister".

Jämför detta med EU-toppmötet bara några dagar senare i Göteborg där media gav maximal uppmärksamhet. Här fanns den vidriga svenska slask- och stenkastarvänstern som visade sig från sin allra sämsta sida – **för hela världen**! Helt plötsligt fanns stora massor av yrkesdemonstranter på plats och media följde hela spektaklet när *vänsterextremisterna* fullständigt krossade centrala Göteborg.

År 2001 fanns mycket på dagordningen hos den globala eliten. Man var intresserad av att ta del av den lukrativa opiummarknaden i Afghanistan. Göran Persson ville gärna få in fler intäkter och uppenbarligen hade han inte heller något emot att delta i ett knarkkrig för att få in en del av knarkpengarna. Detta är den egentliga anledningen till att svenska soldater finns i Afghanistan. Även Euron fanns på agendan och där hade Persson varit mycket tydlig redan från början. Vad gäller vapenhandeln gällde samma process som under Olof Palmes tid.

Efter judarnas terrorattack den 11 september följde Sverige med in

[14] https://www.youtube.com/watch?v=U73M3mVujH8&feature=youtu.be

i opiumkriget i Afghanistan, man utökade samarbetet med NATO, och medverkade i diverse utrikespolitiska illdåd.

Med alla dessa kriminella handlingar och bedrägerier kunde statsminister Göran Persson till slut vända de ekonomiska siffrorna – från rött till svart. Han skulle även få råd att dölja arbetslösheten med subventionerade jobb lagom till valet 2002. Det hade inte varit lätt efter att IT-bubblan sprack och Ericsson tvingades varsla många. Persson fick hjälp av Public Service för att, under mandatperioden stärka sitt eget varumärke. Med hjälp av lite PR och de nya svarta siffrorna fick Persson upp stödet för socialdemokraterna inför valet.

I valet 2002 pågick en het debatt mellan Göran Persson och Moderaternas Bo Lundgren om skatter och arbetslöshet. Lundgren utmanade Persson på många punkter. Men **Public Service hade förberett en smäll** mot Moderaterna som skulle skaka om hela partiet.

Det så kallade Valstugereportaget[15] sänkte Moderaterna i ett Sverige där ”antirasismen” var den nya statsreligionen. Detta skulle slå hårt mot Moderaterna men det var inte alla moderater som blev ledsna. Många inom partiet såg detta som en möjlighet att en gång för alla rensa ut de sista spåren av konservatism ur partiets ledning. Och så skedde också och vi fick Fredrik Rheinfeldt – en annan ras- och landsförrädare (om han nu inte är *neger*[16] som Aftonbladet hävdar).

Desto slugare var Lars Leijonborg och hans Folkparti. De kom med krav på språktest för invandrare. Efter valet skulle detta så klart vara bortglömt. Men det viktiga för dem var att de fick många röster i valet.

Naturligtvis tappade M stort. Väljare gick till FP ty de ökade ungefär lika mycket som M sjönk. Persson lyckades bra med sin kampanj för att än en gång lura svenska folket. Socialdemokraterna ham-

[15] https://www.youtube.com/watch?v=_GVm3oW-SXE
[16] https://www.aftonbladet.se/nyheter/article10963815.ab

nade tillslut på 39.85%. På valnatten förklarade Göran Persson att Socialdemokraterna var och skulle förbli den dominanta politiska kraften i Sverige de låg redan då på 40%.

I övrigt blev det inte några större förändringar. KD och V tappade något (efter *talibantalet*[17]). Centern ökade något samtidigt som MP ökade några decimaler.

Efter valet var dock läget fortfarande oklart. Det fanns en möjlighet för en mittenregering men förhandlingarna kollapsade. Persson och hans socialdemokrater fortsatte att regera och förstöra Sverige.

Ytterligare **en Bilderbergare** inom Perssons regering var **Anna Lindh**. En personlig favorit hos eliten ty hon var en varm anhängare av globalismen och inte minst EU. Men främst för att hon var aktiv med att dra fram globalisternas kronjuvel – Agenda 21.

Hon var även en hycklare av rang! Idag är det nämligen känt att Sverige även deltog i kriget i Irak med resultat *500 000* dödade barn – plus alla vuxna. Samtidigt som Sverige hjälpte USA med att bomba Irak, efter lögnen om ”massförstörelsevapen”, så kritiserade hon USA för deras påbörjade krig mot Irak. Ett krig som hennes egen regering deltog i. **Denna kvinna, medhjälpare till mord, ville man hedra med både staty och parknamn.**

2003 var det dags för folkomröstning om euron i Sverige. Här ställde sig landsförrädaren Anna Lindh i spetsen för propagandan om anslutning till euron och därmed hörande globalism. Sverige skulle till varje pris ha euron om socialdemokraterna fick bestämma. Men valet blev ett stort misslyckande för dem och Persson i synnerhet med tanke på att Anna Lindh mördades mitt under valrörelsen. Trots att socialdemokraterna mjölkade ur varenda tår, under de få dagar som var kvar till själva omröstningen, ville det sig inte. För första gången vågade svenskarna säga ifrån. Diktatorn Göran Persson fick inte som han ville.

2003 skulle även Persson göra slut med radikalfeministen Annika

[17] https://www.youtube.com/watch?v=et3vYQBMYbI

Barthine och istället gifta sig med sionisten *Anitra Steen*[18], också hon socialdemokrat och vid giftermålet VD för Systembolaget.

Året därpå kom ytterligare ett bakslag i och med *Tsunamikatastrofen*. 2004 skulle även de fyra borgerliga partierna inleda en valallians. Sakta men säkert började folk tröttna på diktatorn Persson.

2005 återvaldes han dock till partiledare av kongressen och var socialdemokraternas självklara statsministerkandidat.

I valet 2006 skulle FP drabbas av en dataintrångsskandal och de backade en hel del. Desto bättre skulle det gå för M som nu hade rensat ut alla konservativa kvarlevor (tänkande människor). KD hade svårt att profilera sig med sin nye partiledare Göran Hägglund och tappade en del röster. Centern skulle gå framåt något. Efter skattefiffel skulle Schyman avgå som ledare för vänstern. Hon ersattes av kommunisten Lars Ohly som såg till att VPK tappade. MP skulle å sin sida öka några decimaler.

Men allt som allt skulle den borgerliga Alliansen samla tillräckligt med stöd för att kunna tvinga bort diktatorn Persson och hans socialdemokrater.

Direkt efter valet förklarade Persson att han tänkte avgå som partiordförande och gav partiet i uppdrag att söka en ny partiledare. Socialdemokraterna hade åter tappat stöd och hamnat på omkring 35%. Alliansen gick segrande ur valet och den nye statsministern blev Moderaternas Fredrik Reinfeldt.

Efter sin avgång, 2007, som partiledare för socialdemokraterna blev Persson konsult åt *JKL*[19] (om man läser på deras hemsida får man intrycket av ett företag som sysslar med rådgivning). Där samarbetar han främst med *BAE-systems* och har fortfarande många kontakter inom vapenindustrin. Med den dolda information som han har är det inte så konstigt att han nu jobbar som rådgivande konsult. Persson skulle 2008 även ta över posten som styrelseord-

[18] https://www.nordfront.se/goran-persson-erkanner-sitt-forhallande-med-anitra-steen.smr

[19] http://jkl.se/

förande för Statliga Sveaskog. Sedan dess har Persson även engagerat sig i kampen mot så kallad ”rasism” för att befläcka sin politiska motståndare. Dessa är främst motståndare till globalism och socialism. Han engagerar sig även för klimatlögnen.

8.4 Sammanfattning

Göran Persson kan ha varit den mest brutala och hänsynslösa ledare som Sverige någonsin valt till statsministerposten. Detta var också anledningen till att han fick ta över. Ingen annan ledare skulle ha kommit undan med de lögner, svek och förkrossande överkörningar av det svenska folket. Än idag finns det många hjärntvättade svenskar som ser honom som en ledare. Jämför med alla de kommunister som hyllar Lenin. Men dessvärre är de flesta helt okunniga över sveken och stölderna som Persson begick under sin tid som statsminister. Med öppna armar välkomnade Persson år 2004 EUs expansion och därmed den organiserade kriminaliteten, från öst統statsligor, som följde med.

Göran Persson hade jobbat stenhårt för Bilderbergarnas önskemål och mot svenskarnas intressen. Stölden från pensionärerna saknar motstycke i modern tid. För att inte nämna den kraftiga höjningen av de svenska hushållens skuldsättning.

Efter *90-talskrisen* hade Sverige en möjlighet att starta om. *90-talskrisen* var marknadens reaktion på den av socialdemokraterna förda ekonomiska politiken. Men istället för att befria svenskarna såg Persson till att fortsätta i samma socialistiska spår med skattehöjningar, nya bubblor och en befolkning satt i skuld. Förmodligen kommer svensken aldrig mer kunna ta sig ur denna skuldsättning. **Persson har försatt svenskarna i evig skuld.** I slutändan, när bubblorna spricker och marknaden reagerar, så kan Sverige mycket väl omvandlas till den bananmonarki som många redan deklarerat att den är.

Persson var talangfull när det gällde att få igenom sin vilja – även när han hade folket mot sig. Det var hans starka sida. Hans för-

måga att kunna köra över folket och, nästan oberörd, ändå klara sig undan kritik. Han var i praktiken en diktator vald av intet ont anande svenskar. Vilka svalde varenda lögn som socialdemokraterna förde fram.

NEJ-sidans seger i Euro-valet år 2003 var egentligen Perssons första stora nederlag och detta kan ses som början till slutet för Persson. 2006 hade folk tröttnat på diktatorn. Då valde man en annan socialistisk allians under Fredrik Reinfeldt. Reinfeldt kopierade socialdemokraternas politik men satte ett nytt ansikte framför den. Inget av de hot som Persson skrämde folket med infriades efter valet 2006. Tvärtom behölls status quo och inga förändringar skedde utom kosmetiska. Sverige är än idag ett av länderna med högst skattetryck på hela planeten.

Efter Göran Perssons tid som Statsminister, skulle socialdemokraterna inleda en ökenvandring. Ledarskapet för partiet skulle dock hamna hos ytterligare en landsförrädande Bilderbergare – som vanligt.

Referenser

[1] Riksdagens *protokoll 1995/96:44*.

[2] Riksdagens *protokoll 1995/96:76*.

[3] Riksdagens *protokoll 1995/96:110*.

[4] Sveriges Pensionärers Riksförbund: *Återbetala pengarna till AP-Fonden*!

Kapitel 9

Det Futuristiska Partiet

[1]I föreående kapitel avhandlades hur den socialdemokratiske diktatorn Göran Persson styrde Sverige med järnhand. Där beskrevs också hur socialdemokraterna löste 90-talskrisen genom att skapa en ny bubbla som än idag växer. Efter diktatorn Persson skulle socialdemokraterna befinna sig utanför den direkta makten i 8 år.

När socialdemokraterna, 2006, hade den direkta makten tillsattes Stefan Ingves som ny riksbankschef. Stefan Ingves är en ekonom som tillhör Stockholmsskolan och därmed hotades inte konsumismen och nykeynesanismen vid en valförlust. Han var/är även medlem i Europeiska Centralbankens generalförsamling, sitter i styrelsen för Bank for International Settlements i Basel (BIS) och är ordförande för Basel-kommittén för banktillsyn.

Efter socialdemokraternas valförlust 2006 återkom Moderaterna till makten. Med sig hade de Fredrik Reinfeldt och Anders Borg som innebar mer av detsamma. Enda skillnaden blev att svenskar **inte tvingades till att konsumera mer** än tidigare. Men ändå lika mycket (2010-2012). En konsumtion utan tillväxt. Detta trots att det blev en stor internationell ekonomisk kris 2008-2009. Stefan Ingves märkliga reaktion blev att införa negativa låneräntor år

[1] https://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2015/02/socialdemokraternas-ruttna-historia-del.html

2009. Allt för att upprätthålla konsumtionen. Mantrat handlade även i fortsättninge om att sprida myten om Sverige som ett litet exportberoende land. Med Moderaterna kom en möjlighet till förändring – **den uteblev**.

Göran Persson kämpade desperat för att behålla makten. Här några av recepten för att dölja den ekonomiska krisen:

- tidiga sjukskrivningar,
- statligt subventioner för tillfälliga jobb,
- bidrag utan motkompensation.

Men en klyfta hade börjat synas. En klyfta mellan folk som levde på bidrag från den expanderade staten och folk som faktiskt arbetade och var produktiva. Resultatet blev att 5% av valmanskåren gick direkt från socialdemokraterna till Moderaterna. Inte ens LO kunde hindra detta. Moderaterna var inte sena att visa upp denna konfliktlinje och att utnyttja den i egen sak. Därmed försvann, eller åtminstone minimerades, alla funktionssocialister från SAP. Å andra sidan blev Reinfeldts regering ett näste för just dessa funktionssocialister.

På valnatten sa Göran Persson upp sig som ledare för SAP. Partiet hade nu i uppdrag att hitta en ny partiledare som skulle kunna leda partiet inför valet 2010. I januari 2007 kom valberedningen fram till att Mona Sahlin skulle föreslås som kandidat till ordförandeposten.

Egentligen var Mona ohotad. Det fanns ingen som kunde eller ville ta posten efter Persson. Detta var konsekvensen av Perssons centralisering av makten till sig själv. Så därför blev Mona Sahlin till slut utvald till att bli socialdemokraternas nya partiledare i mars 2007.

9.1 Mona Sahlin

Mona Ingeborg Sahlin, född Andersson, den 9:e mars 1957 i Sollefteå i Västernorrland. Dotter till Hans Georg Andersson och Siv Ingeborg Rentorp, båda från Halmstad. Siv Ingeborg Rentorp blev

föreståndare för Folkets Hus i Beckomberga, Stockholm. Hans Georg Andersson var ordförande för Nackas arbetarekommun. Han var en aktiv socialdemokratisk politiker och sakkunning i Ingvar Carlssons stab, främst som ”bostadsexpert”. Brodern var musiker och den yngre syster hette, Eva-Maria. Den andra systern blev så småningom stabschef för den SAP-anknutna Hyresgästföreningen. Så man kan enkelt konstatera att Mona Sahlin föddes in i socialdemokratin.

Under Monas barndom flyttade familjen mycket ty pappan Hans Georg Andersson jobbade vid olika ungdomsvårdsskolor. Men på 60-talet skulle familjen till slut hamna i Järla i Nacka och bli kvar där. Föga förvånande blev hon tidigt på 70-talet aktiv inom FNL-rörelsen och även inom SSU. I mitten av 70-talet blev hon ordförande för SSU i Nacka. Då skulle hon även träffa den chilenska och socialistiske invandraren, David Peña, som hon skulle få sitt första barn med, Ann-Sofie. Redan som ung kvinna ansåg socialdemokraternas finansminister, Gunnar Sträng, samt samordningsministern, Thage G. Peterson som var god vän till Hans Georg Andersson, att hon verkade lovande för partiet. Hon skulle ta ströjobb som diskare, kontorist och redaktör fram till slutet på 70-talet. Det sistnämnda var på Brevskolan – starkt knuten till socialdemokraterna.

Mona blev ordförande för SSUs Stockholms distrikt 1980. Därmed skulle hennes politiska engagemang bara öka. I och med socialdemokraternas och Olof Palmes valseger 1982 blev hon, 25 år gammal, riksdagens yngste ledamot. Samma år gifte hon sig med Bo Sahlin och hon skulle få tre barn med honom. Bo Sahlin var även han en socialdemokratisk politiker.

Även som riksdagsledamot skulle hon fortsätta att vara aktiv inom olika socialistiska föreningar. I riksdagen gjorde hon inte så mycket väsen av sig. Det blev först under Ingvar Carlsson som hon gavs en mer framträdande roll inom riksdagsgruppen. Dels som ledamot i partiets verkställande utskott men främst som Carlssons arbetsmarknadsminister.

Valet 1991 skulle Mona Sahlin tillsammans med Ingvar Carlsson

bli socialdemokraternas affischnamn. Hon skulle även delta i TV-debatterna i lika hög grad som statsminister Carlsson. Dock så misslyckades hon totalt. Men trots misslyckandet fick hon en allt mer framskjuten roll inom partiet. Strax efter valförlusten blev hon partisekreterare. I och med att Carlsson var på väg bort från rampljuset började man bädda för Mona som socialdemokraternas partiledare.

Under valrörelsen, år 1994, skulle Mona Sahlin kläcka ur sig det första av många hårresande citat som definierar hennes politiska karaktär:

> *Om man är socialdemokrat, då tycker man att det är häftigt att betala skatt. För mig är skatt det finaste uttrycket för vad politik är.*

Efter socialdemokraternas valseger 1994 blev Mona Sahlin utsedd till vice statsminister i Carlssons nya regering. Strax efteråt lobbade Mona stenhårt för att Sverige skulle ge upp resterna av sin nationella suveränitet till EU. Så hon var en väldigt typisk socialdemokrat – en makthungrig, lågbegåvad landsförrädare.

Knappt ett år efter folkomröstningen om EU-medlemskap offentliggjorde Carlsson att han skulle lämna sin post som partiledare. Mona Sahlin var med all säkerhet på väg att bli den nya partiledaren och samtidigt Sveriges statsminister. Hon var den enda som kandiderade till posten.

Men under hösten 1995 kom avslöjanden om ekonomiska oegentligheter: Tobleroneaffären. Då avslöjades bland annat att under hennes tid som arbetsmarknadsminister hade hon **gjort sig skyldig till omfattande fiffel** och visat ett uruselt omdöme.

Under bara några månader skulle hon ha lyckats trolla bort 53 174 kronor av inbetalda skatter. Utöver detta "lånade" Mona 25 229 kronor från regeringskansliet – utan någons kännedom. Förutom Mona förstås ty hon hade inte bara tagit pengarn utan också administrerat fiffleriet. Totalt försvann 78 403 kronor på några månader mitt under brinnande *90-talskris*!

För pengarna hade Mona köpt varor, hyrt bilar och tagit ut tiotusentals kronor i kontanter. Bland varorna hon köpte fanns bland annat blöjor och Toblerone-choklad. Det sistnämnda gav namn till själva skandalen. (På 90-talet kom det även fram uppgifter om en rad skandaler som att hon hade anställt en svartbetald dagmamma, ej betalt TV-licens, ej betalt en cykel samt 98 obetalda parkeringsböter varav 32 hade gått till kronofogden, ej betalt dagisavgiften).

Det är inte så att hon stal från skattebetalarna för att betala av sina skulder. Hon stal till sin egen konsumtion (helt i enlighet med kommunismens och socialismens motto)! Hennes skulder borde dessutom ha täckts av hennes lön som statsråd! Det handlar alltså inte om någon uteliggare, låginkomsttagare, eller arbetslös medborgare med ekonomiska svårigheter. Nej, vi pratar om ett statsråd som inte ens med en bra lön kan sköta sin egen hushållning! Och på detta, verkar hon alltså anse att det är ”*häftigt att betala skatt*”. Detta visar upp hela hennes inställning till Tobleroneaffären.

Hon hade så klart många ursäkter bland annat denna:

> *... oklara rutiner vid statsrådsberedningen.*

Det fanns dock regler för hur man skulle använde regeringens kontokort och till och med dokument som noggrant och specifikt gick igenom hur den här typen av utlägg skulle hanteras. Bortförklaringarna från Mona skulle dock fortsätta:

> *Jag tog ut ett förskott på lönen, och det kan väl de flesta göra.*

Nej, så kan de flesta inte göra! Vilken socialdemokratisk arrogans denna vidriga feminist uppvisar. Detta under en tid då många svenskar led av de dåliga tider som socialdemokraterna skapat. **Allt under det socialistiska mottot – jag konsumerar du betalar**.

Vice statsminister, Mona Sahlin, valde då att ta ”time out”, det vill säga semester och åkte med familj, livvakter och assistent till lyxön, Mauritius. Återigen skulle skattebetalarna stå för hela kalaset! Innan hon reste fick hon ur sig ytterligare en rejäl groda:

> *Felfria politiker ropar ni nu efter, och fläckfria förflutna, finns*

dom, vill vi ha sådana, ja det får andra svara på.

Mona var alltså så obegåvad att hon inte själv kunde inse det. Om man vet att *medel-IQ* för kvinnor är 5 poäng lägre än för män blir man inte speciellt förvånad. Ty ungefär hälften av kvinnorna har ett lägre IQ än kvinnans medel-IQ.

Den *10:e november 1995*[2] höll Sahlin en presskonferens där hon skulle förklara sig eller snarare skylla ifrån sig. Hon meddelade där att: 1) hon skulle avgå som vice statsminister, 2) hon skulle avgå som riksdagsledamot, 3) hon ställer inte längre upp som statsministerkandidat, 4) hon kandiderar inte längre till posten som partiledare. Snacka om fall!

Det blev Göran Persson som tog över posten som partiledare istället. Mona skulle dock behålla sin plats som ledamot i partiets verkställande utskott.

Eliten behandlad henne, trots sina kriminella förehavanden, med silkesvantar. En förundersökning om bland annat bedrägeri och fiffel hade inletts men ganska kort därefter lades den ner. **Är du förvånad**? Ett beslut som blev mycket kritiserad.

Under sin frånvaro från partpolitiken (ja inte helt ty hon var kvar i VU) blev hon inte helt bortkopplad. Marcus Wallenberg bjöd in henne till Bilderbergmötet år 1996, Kanada. Närmare bestämt två månader efter att hon formellt avgått som riksdagsledamot åkte hon tillsammans med Wallenberg till CIBC Leadership Center i Toronto, Kanada. Så redan här kunde vi se varför hon skulle behandlas av eliten med silkesvantar och alltid få hjälp från eliten framöver. Man ställer sig inte ivägen för Wallenberg/Rothschild.

Väl tillbaka till Sverige satsade hon på att bli egen företagare. Det gick så klart inte så bra. Under första året, 1996, hade bolaget med 1 anställd en omsättning på 1 494 672 kronor. Hon tog ut 1 160 793 kronor i lön och därutöver hade hon 334 692 kronor i externa kostnader. Resultat: bolaget gick med förlust redan första

[2] https://sv.wikisource.org/wiki/Mona_Sahlin_tillk%C3%A4nnager_sin_avg%C3%A5ng_som_statsr%C3%A5d_1995

året. Uppenbart på grund av hur mycket hon själv cashade ut. Hon hade förbrukat en större del av kapitalet i egen lön. Hon begärde då likvidation, för att inte bolaget skulle gå i konkurs, och orsaka henne större kostnader. Om detta har *Göran Skytte*[3] skrivit.

Efter den här mycket korta och pinsamma sejouren, som egen företagare, blev hon återigen partipolitiskt aktiv år 1997. Det hon brann för var numer ”antirasism”. Hon blev även mer aktiv tillsammans med SSU. Socialdemokraterna hade alltså redan nu upptäckt ett nytt hot mot partiets maktställning och Mona var tidigt med för att ta upp den här annalkande konflikten.

Efter socialdemokraternas valseger 1998, under Göran Persson, fick Mona Sahlin återigen komma in i regeringen. Alltså var hon bara borta i 3 år innan hon plötsligt fick återvända tillbaka till rampljuset. Göran Persson utsåg henne till arbetsmarknadsminister precis som sin föregångare, Ingvar Carlsson.

Skandalerna skulle dock inte upphöra. Hennes problem med parkeringsböter och felparkeringar blev så omfattande att regeringskansliet valde att ordna en alldeles egen parkeringsplats, bara för henne!

Samma år skulle hennes bolag ändå gå i konkurs. **Göran Persson utsåg henne till tillförordnad näringsminister trots detta!!**

År 2000 var det dags igen. Hon skulle trots en god lön som statsråd låtit ett ärende på 30 000 kronor hamna hos kronofogden igen. Men hennes politiska karriär skulle inte rubbas ett dugg. Hon skulle fortsätta som Integrationsminister och Idrottsminister.

Året därefter hamnar två obetalda räkningar hos kronofogden. Även 2002 får Mona problem med sin bil ty den har fått körförbud på grund av utebliven besiktning och obetald fordonsskatt.

Vid: *Mona Sahlin fifflar*[4]

Kan man tänka sig en vidrigare arrogans än den som denne socialdemokratiske politiker visar!

[3] https://www.svd.se/nar-mona-sahlin-s-blev-smaforetagare

[4] https://www.youtube.com/watch?v=HE6VXnScmC4&feature=youtu.be

Hon visade som integrationsminister upp socialdemokraternas bisarra agenda, **vurma för islamister**, genom att träffa Mahmoud Aldebe i Muslimska Brödraskapets moské på Söder i Stockholm. Hon visade sig då iklädd slöja. Ett sätt för henne att som Integrationsminister tydligt visa upp socialdemokraternas mångkulturella integrationsprojekt. Ett projekt där det skall vara det svenska samhället som skall visa respekt för och anpassa sig till nyanländas kulturer.

Hon skulle under sin tid som Integrationsminister faktist vara väldigt tydlig i dessa frågor och visa hur hon föraktade svenskar i allmänhet – men patrioter i synnerhet. År 2000 säger hon till Göteborgsposten följande gällande arbetsmarknad och integration:

> *Om två lika meriterade personer söker jobb på en arbetsplats med få invandrare ska den som heter Mohammed få jobbet.*

Mona diskriminerar svenskar till förmån för icke-svenskar. Men hennes målmedvetna svenskfientlighet blev allt klarare med tiden. Gällande syftet med mångkulturen var hon än mer tydlig med syftet med socialdemokraternas projekt. Följande sa hon till P1 Morgon år 2001.

> *Svenskarna måste integreras i det nya Sverige, det gamla Sverige kommer inte tillbaka.*

Under 2002 fortsatte hon att mala på med sin svenskfientlighet. Till den turkiska ungdomsförbundet sa hon följande:

> *Jag tror att det är det som gör många svenskar så avundsjuka på invandrargrupper. Ni har en kultur, en identitet, en historia, och vad har vi? Vi har midsommarafton och sådana töntiga saker.*

Till Expressen skulle hon samma år säga följande:

> *Jag hatar allt genuint typiskt svenskt.*

Monas förakt mot svenskar och Sverige genomsyrade henne. Det är därför inte konstigt att hon alltid beskyddades av etablissemanget. **Detta etablissemang som pratar om anställda som nummerkarlar – det vill säga utbytbara enheter.** De betraktade

henne som ”modig”, inte som idiot, ty de har samma känslor för svenskarna som Mona. Men bara Mona var så öppen att hon visade upp detta svenskförakt tydligt.

2002 blev det återigen en valseger för socialdemokraterna och Göran Persson. Mona fick fortsätta med samma ansvarsområden inom integration och idrott och även få ministerposter som jämställdhetsminister och demokratiminister. Hon var även, tro det eller ej, tillförordnad energiminister under en kortare period.

Inför EMU-omröstningen år 2003 engagerade sig återigen **landsförrädaren Mona Sahlin** mycket hårt för Euron.

Året därefter lämnade hon alla sina uppdrag för att istället bli ordinarie samhällsbyggnads- bostads- och energiminister. Där skulle hon stanna fram tills regeringen Perssons valförlust två år senare.

Mona Sahlin har under denna tidsperiod varit mycket aktiv i att förstöra Sverige. Men det var inte bara Mona. När hon lämnade sin plats som Integrationsminister ersattes hon av, en annan socialist, den homosexuelle Jens Orback. Även han skulle visa upp vad socialisternas syfte med massinvandring och mångkultur var. I en intervju i SVT, 2004, gör han följande uttalande om svenskarnas framtid:

Vid: Jens Orback: "*Nån gång kanske vi är i minoritet*", 2004[5]

Under den här perioden ökar även kriminaliteten kraftigt bland alla invällare – ytterligare ett bevis för socialdemokraternas misslyckande. Men till slut skulle deras och Göran Perssons grepp om makten knäckas. Socialdemokraterna gjorde som sagt ett dåligt val år 2006 och hamnade på 35%. Göran Persson framförde, redan på valnatten direkt efter valförlusten, att han skulle avgå som partiledare för socialdemokraterna. Vem skulle då ta över? Många tackade nej. Till slut blev det uppenbart att Mona skulle bli socialdemokraternas nye partiledare ty hon var den enda som var intresserad.

Innan hon blev officiellt utsedd till partiledare kom det fram att

[5] https://www.youtube.com/watch?v=vW_0gaO4G9o&feature=youtu.be

Mona hade hjälpt sin dotter, Ann-Sofie, att få en praktikplats på Sveriges ambassad i Washington DC. Självklart såg makthavarna till att betydelsefulla förbindelserna hölls inom makthavarnas egen sfär. Anställningen gavs informellt till Monas dotter, ingen annan gavs chansen, trots att detta var i strid med UD:s regler! Washingtonambassadens generalkonsul, Pontus Järborg, sa följande om fallet.

Det här var lite mer ad hoc, visst var det det ...

Trots alla dessa ständigt återkommande skandaler valdes Mona Sahlin till socialdemokraternas nya partiledare år 2007. Hon skulle nu leda detta parti, som det största oppositionspartiet, i riksdagen. Många hade visat sitt starka stöd för Mona Sahlin. Bland annat Nalin Pekgul från S-Kvinnor, SSU, Wanja Lundby-Wedin från LO, Broderskapsrörelsen med kopplingar till Muslimska Brödraskapet och Stefan Löfven från IF Metall.

Hennes skräck och förakt för svensk nationalism var så stor att det första hon gjorde som partiledare för socialdemokraterna var att ta en debatt i TV4 mot Sverigedemokraternas (SD) partiledare Jimmie Åkesson. En debatt som blev mycket uppmärksammad, och som Mona senare fick kritik för. Hon hade nämligen gjort bort sig totalt. Spydde ut sitt hat mot SD (SD är mycket lika S) samtidigt som hon spottade ur sig floskler.

Under 2008 skulle socialdemokraterna visa upp en tydlig och långsiktig strategi för att knyta Miljöpartiet (MP) till sig. För att kunna fortsätta dominera svensk politik behövde socialdemokraterna stöd. De antog därför en mer futuristisk politik samtidigt som de knöt MP till sig. Nu blev det en urban, grön, progressiva världssyn helt i enlighet med *Romklubbens*[6] Agenda 21.

Med andra ord: socialdemokraterna betraktar numer miljöpartiet som sitt framtida stödpartiet. Kommunisterna är ju bara en gammal kvarleva från 1900-talet som fortfarande håller sig kvar i riks-

[6] https://peterkrabbe.wordpress.com/2015/10/24/2030-agenda-och-den-nya-varldsordningen-nwo-en-sammanfattning/

dagen. Istället för att som tidigare luta sig tillbaka och få stöd från VPK skulle man nu luta sig tillbaka och få stöd från MP. MP var dock inte naturligt lojala till socialdemokraterna på samma sätt som kommunisterna. Därför var det dags att börja knyta banden långsiktigt samt förstärka dem.

Detta blev dock inte helt smärtfritt ty kommunisterna blev upprörda över att de inte bjöds in till samarbetet. Mona hade glömt bort att vissa människor fortfarande trodde på de gamla konfliktlinjerna. Mona skulle därför inkludera även de indignerade kommunisterna i samarbetet. Något som Mona senare skulle ångra.

Socialdemokraterna bjöd år 2008 in den amerikanske vänsterekonomen, juden Paul Krugman, för att lära socialdemokraterna ekonomisk politik. Dennes idéer skapade några månader senare en världsomspännande ekonomisk kris.

År 2009 blir socialdemokraternas futuristiska drag allt mer tydliga om än mer subtila. Här ser ni en reklamfilm från 2009 – *Framtidens valstuga*[7].

Samma år skulle socialdemokraterna fortsätta att ha kontakter med USA bland annat genom att Mona Sahlin medverkade vid Progressive Governance på ett möte i Viña del Mar. På detta möte diskuterades behovet av en progressiv stat och bland annat USAs vice *president Joe Biden*[8] talade.

EU-valet 2009 var för socialdemokraterna, och därmed Mona Sahlin, ett stort misslyckande. Missnöjet inom partiet var stort men nu var det för sent att byta ledare och dessutom fanns det ingen som var intresserad. Pressen på Mona att prestera hade dock ökat betydligt. Inte sedan 1979, under Palmes tid, hade socialdemokraterna förlorat två val i rad. De ville se till att det inte fick hända igen.

År 2009 var sannerligen inte Mona Sahlins år ty inte bara förlorade hon valet utan henne skandaler fortsatte. Återigen handlade det om hennes bil som ånyo fått körförbud.

---

[7] https://www.youtube.com/watch?v=HixAciTg40M
[8] https://www.youtube.com/watch?v=dqcV5LNMTxc

In i valrörelsen 2010 skulle hon satsa hårt på sin ”antirasism” och sitt infantila motstånd mot SD. Alternativa medier skulle dock avslöja epostkontakter mellan SSU och EXPO. Dessa visade hur socialdemokraterna mobiliserade för att bekämpa SDs framfart under valrörelsen. Deras mål var att hindra SD från att komma in i riksdagen.

Under Mona Sahlins ledning skulle socialdemokraterna göra ett uruselt val och de hamnade till slut på drygt 30%. Fredrik Reinfeldts moderater hade gjort så bra ifrån sig att de nu nästan nådde ikapp socialdemokraterna. De slutade bara några decimaler bakom också de med cirka 30% av rösterna.

Folkpartiet, Centerpartiet och Kristdemokraterna tappade alla något och hamnade på omkring 7, 6, respektive 5%. Vänsterpartiet gjorde också ett dåligt val och hamnade på drygt 5%. MP gjorde sitt bästa val någonsin och fick drygt 7%.

Men den stora nyheten efter valet 2010 var SDs inträde i riksdagen. Med drygt 5% lyckades de ta sig in klart över riksdagsspärren och trotsade därmed det socialdemokratiska maskineriet, dess institutioner, de korporativistiska medierna, den fackfascistiska arbetarrörelsen och övriga etablissemang med starka eller vaga band till socialdemokratin. Socialdemokraterna och deras maskineri la mer krut på att bekämpa SD än att bekämpa M.

Trots sina monumentala valförluster ville inte Mona släppa makten. Trots ständiga skandaler och trots ständiga misslyckanden och trots en **uppenbar inkompetens** ville hon bestämma.

Till slut satte man ner foten och såg till att hon avgick. I november 2010 meddelade hon att hon skulle avgå och hon gav partiet i uppdrag att hitta en ny partiledare till mars 2011. Håkan Juholt skulle till slut ta över efter Mona Sahlin.

Efter att Mona avgått som partiledare fortsatte hon att engagera sig politiskt. Nu som styrelsemedlem i **EXPO vars *styrelse 2011***[9]

[9] https://www.mynewsdesk.com/uk/expo/pressreleases/mona-sahlin-former-leader-of-the-social-democratic-party-is-a-new-board-member-

består av Charles Westin, Kerstin Brunnberg, Mona Sahlin, Robert Hårdh, Cecilia Stegö Chiló, Robert Aschberg, Peter Christensen och Daniel Poohl.

Hon behöll, sedan slutet på 90-talet, en mycket nära vänskap med Carl Bildt (M) som arbetade dag och natt för att hitta en ny sysselsättning åt henne. Här ser vi den stora skillnaden mellan socialdemokrater och moderater – ingen skillnad. År 2012 *lobbade han stenhårt*[10] för att Mona skulle bli generaldirektör i ILO (Internationella Arbetarorganisationen). Efter att ha misslyckats med detta skulle hon senare även få stöd för att söka sig till posten som *generalsekreterare*[11] för **socialistinternationalen.** Men även här misslyckades man.

Till slut så skapade Bildt ett jobb åt sin gode vän Mona. Det blev posten som *nationell samordnare mot våldsbejakande extremism* vid Justitiedepartementet. Ett uppdrag som varade till sommaren 2016. Alltså kunde **Mona fortsätta leva som en parasit på andra människors pengar**. Det svenska etablissemanget ger henne sitt fulla stöd (här skulle det passa med en svavelosande svordom).

På grund av de omfattande skatteskulder som den svenskfientliga före detta S-ledaren Mona Sahlin samlat på sig har *Kronofogden*[12] beslutat att hennes statsrådspension, 56 000 kronor per månad skall mätas ut. Totalt rör det sig om över 600 000 kronor, som alltså ska betalas av skattebetalarna.

Skatteskulden har sitt ursprung i **skattebrott som Sahlin** begick i samband med deklarationer år 2015 och 2016.

of-the-expo-foundation-594033

[10] https://www.aftonbladet.se/nyheter/article14891377.ab

[11] https://www.expressen.se/nyheter/mona-stred-for-toppjobbet-i-natt/

[12] https://www.aftonbladet.se/nyheter/samhalle/a/p64agV/kronofigdens-beslut-mater-ut-mona-sahlins-statsradspension

9.2 Håkan Juholt

Håkan Juholt föddes år 1962 i Oskarshamn i Kalmar. Hans far Willy Juholt var Socialdemokratisk kommunalråd i Oskarshamn. Mamman Suzanne (född Källström) var dotter till en konstnär. Båda verkar ursprungligen komma från Påskallavik. Med en socialdemokratisk far är Juholts partitillhörighet inte någon överraskning.

Han blev politiskt aktiv tidigt via elevrådet på gymnasiet. Efter skolan arbetade Juholt som journalist mellan 1980 till 1994 och då för den S-märkta tidningen Östran, samtidigt var han aktiv inom SSU. Som journalist reste han till Polen för att stödja fackföreningen Solidaritet på 80-talet.

Först 1994 i och med Ingvar Carlssons och socialdemokraternas valseger skulle han bli invald i Sveriges riksdag. Så det är inte så konstigt att hans erfarenhet från Polen skulle få honom att bli känd som en försvarspolitisk profil. Han skulle så småningom delta som delegat vid OSSE och NATO.

Om Juholt och hans bakgrund kan man läsa på bloggen *Det Opåverkade Sinnet* se artikeln Håkan Juholt, Vitryssland och nätverket[13].

I och med Mona Sahlins stora valmisslyckande 2010 inledde socialdemokraterna en jakt på en ny partiledare. Håkan Juholt blev deras val till partiledare för socialdemokraterna. Men från den dag han valdes, den 25 mars 2011, dröjde det inte länge innan han fick avgå.

Under sin tid som partiledare gjorde han ett stort nummer av att inte vilja stå bredvid Jimmie Åkesson, Sverigedemokraternas partiledare, vid den första direktsända TV-debatten. Han gjorde gemensam sak med kommunisten, Lars Ohly, och dök helt enkelt inte upp till debatten. Deras beteende var så barnsligt och oansvarigt att man saknar ord.

Hans första tid som partiledare skulle innebära en smekmånad med

[13] http://detopaverkadesinnet.blogspot.se/2011/10/hakan-juholt-vitryssland-och-natverket.html

media och etablissemanget. Men han gjorde misstag efter misstag och i oktober 2011 avslöjades att han **fifflat för 160 000 kr**. Alltså lyckades Juholt slå Mona med hästlängder vad gäller fiffel. Traditionen av fiffel och bedrägeri är uppenbarligen djupt ingrodd inom socialdemokratin. Men i det här fallet skulle det innebära början på slutet för Juholt som lurade skattebetalarna på 160 000 kr.

Vid: *Håkan Juholt fifflaren*[14]

I januari fortsatte han med sitt fiffel och det fick bägaren att rinna över till sist. Den 26 januari 2012 förklarade han vid en öppen presskonferens i Oskarshamn att han **avgick** som partiledare för socialdemokraterna **efter knappt 10 månader**.

Många har diskuterat ifall det handlade om en kupp mot Juholt och om uppblossande falangstrider inom socialdemokratin. Det har till och med skrivits böcker om detta. Men teorierna är snarast rökridåer ty Håkan Juholt var i själva verket en temporär lösning redan från början. Det var aldrig meningen att han skulle leda partiet in i en valrörelse. Håkan Juholts fiffel kände partiet redan till när de valde honom till Mona Sahlins ersättare. Ytterst lite händer egentligen av en slump.

Socialdemokraterna hade ingen ny partiledare klar och Håkan Juholt var en temporär lösning för att fylla tomrummet efter Mona. När tiden var inne skulle han bort och släppa fram socialdemokraternas riktiga statsministerkandidat. SVT-dokumentären *Kampen om identiteten*[15] rekommenderas ty där anger man på ett subtilt sätt detta.

Juholt försvan från rampljuset ganska snabbt. Dock fick han fortsätta med sitt riksdagsarbete – precis som förr. Dagen efter avgången utsågs **en ny partiledare blixtsnabbt** ty **denne var redan utplockad**! Formellt blev **Stefan Löfven** vald till socialdemokraternas partiledare på partikongressen den 4 april 2012.

[14] https://www.youtube.com/watch?v=wqd7ExG3i4A&feature=youtu.be
[15] https://www.youtube.com/watch?v=MJEJfUbAj0c

9.3 Stefan Löfven

Kjell Stefan Löfven föddes år 1957 i Stockholm. Men han skulle skickas upp till Västernorrland innan han hann fylla 1 år. Anledningen var att hans mor inte kunde behålla sina båda barn. Så därför blev han fosterbarn och placerades på ett barnhem i Norrland ty det fanns inte platser i Stockholm. Vi vet ytterst lite om detta. Men i slutändan hamnade Löfven hos fosterföräldrarna Ture och Iris Melander.

Han skulle inte få träffa sin mor igen förrän han blev 20. Hans morfar Ludvig Löfven, som han aldrig träffat, var en aktiv nazist. Fadern Karl Hedberg skulle han aldrig träffa.

Redan 1970, när han var 12 år gammal, gick Stefan Löfven med i partiet då han inspirerades av Olof Palmes engagemang för globalismen. Han startade en SSU-förening i Sunnersta, var intresserad av och spelade hockey och gick en tvåårig ekonomisk linje i Sollefteå.

Värnplikten gjorde han klar 1977 på F4 i Östersund. Därefter påbörjade han en 48 veckors kurs för att bli svetsare. En utbildning han fick via Arbetsförmedlingen i Kramfors. Han påbörjade även studier på socialhögskolan i Umeå men avslutade dem inte utan började istället arbeta på Hägglund & Söner i Örnsköldsvik, 1979. På detta arbete träffade han sin fru Ulla.

Viktigt att veta är att detta företag, vars huvudproduktion var tillverkning av krigsmateriell, köptes upp av Asea redan år 1972. Asea (Allmänna Svenska Elektriska AB) har i sig en intressant historia. Ett elektronikföretag som startades av några driftiga ingenjörer på 1800-talet. Efter ekonomiska problem skulle företaget bli beroende av Wallenbergägda Sveriges Enskilda Bank. Asea skulle då, i och med att de jobbade med el och energi, använda den hedniska solsymbolen (svastikan) som sin logotyp.

Asea skulle vid sekelskiftet expandera sin verksamhet kraftigt. De expanderade till Ryssland under 1910, där de även hade egna fabriker. Intressant nog skulle den Ryska Revolutionen bara innebära ett tillfälligt avbrott för företagets verksamhet i landet. Från 20-

talet och framåt skulle företaget fortsätta sin verksamhet ostört även i Sovjet (MM anm: man undrar varför[16]). Svenska Asea skulle fortsätta förse Sovjetunionen med diverse produkter – utan några större hinder.

På 30-talet valde Wallenberggruppen att helt införliva Asea för att på sätt hindra utländska bolag att köpa upp företaget. Först 1933, då Hitler tog över makten i Tyskland, ansåg Wallenberg svastikan vara olämplig som symbol för företaget.

Det var alltså det här företaget som den unge SSU:aren skulle få anställning på. Ett företag, under Wallenberg, som var med och la grunden för svensk energipolitik med diverse kraftverk. De skickade även regelbundna leveranser till Sovjet,

Men redan efter två års anställning blev Löfven fackligt kontaktombud. Under 80-talet klättrade han vidare i den fackliga hierarkin. År 1988 var han med när Asea slogs ihop med det Schweiziska bolaget Brown Boveri för att bli ABB under, bilderbergarna Peter Wallenberg och Percy Barnevik. Här skulle även delar av verksamheten i Hägglund & Söner säljas vidare till BAE Systems. Löfven blev kvar där tills han blev centralt anställd av fackföreningen, IF Metall, år 1995. Där blev Löfven ansvarig för avtals- och internationella frågor.

Det är här han agerar vapenhandlare åt SAABs JAS Gripen, till Brasilien och senare till Sydafrika, där han tillsammans med BAE Systems anklagas för att ha mutat fackföreningar i Sydafrika.

Vid: *Kalla Fakta – Det hemliga avtalet*[17]

Tydligt är att Löfven hade många bra kontakter på väldigt höga poster bland makteliten som han gärna utnyttjade under den här perioden. Kontakter som så småningom även gav honom en fördel inom politiken.

Men det är inte bara utrikes som Löfven lyckats odla kontakter. Även hemma i Sverige skulle han umgås med maktsfärerna inom

[16] I och för sig är det inte så konstigt om Wallenberg ägde ASEA.
[17] https://www.youtube.com/watch?v=X36-VqnaVNU&feature=youtu.be

så väl politik som kultur. Då han år 2005 blev vald till förbundsordförande för IF Metall var han redan då nära vän med Robert Aschberg. Ni kommer ihåga han som blev uppsökt av journalisten Bechir Rabani som pliktade detta sitt tilltag med sitt liv. Robert var TV-kändis och barnbarn till Olof Aschberg som hjälpte till att finansiera den ryska revolutionen.

Löfven var inför valet 2010 mer intresserad av att opponera mot Sverigedemokraterna (SD), som då inte ens fanns med i Riksdagen, än Alliansen som tagit makten ifrån socialdemokraterna. Under valrörelsen skulle Löfven tillsammans med Aschberg gå ut i flera utspel mot SD. Stefan Löfven såg till att utöka finansieringen av EXPO som han hade/har nära band till och även blivit skolad av.

Under tiden som katastrofen Mona Sahlin härjade och Håkan Juholt visades upp som den tillfälliga räddningen odlade Löfven sina kontakter. Nu via KTH. När Stefan Löfven till slut blev vald till ordförande för socialdemokraterna var allting på plats. De internationella möten med andra socialistiska ledare skulle avlösa varandra. Inte minst år 2013 då han skulle möta Ed Miliband – ledaren för Labourpartiet i England.

Efter mötet med Ed Miliband presenterade Stefan Löfven vad han ville framhäva hos socialdemokratin (vi vet att det är **The Fabian Society** som talar här). Nyckelordet var "*innovation*". Han lanserade då idéen om ett "*innovationspolitiskt råd*". Återigen tar socialismen ett av sina miniatyrsteg in i den nya världsordningen, detta steg är *futurismen*[18]. Det vill säga ett hyllande av kaos – se bara på de måningar som inspirerades. Visst kommer socialisterna att ha kvar sin kulturmarxism, och sin miljömarxism, men det naturliga följande steget är *futurismen*[19]. Detta om något borde få varningsklockorna att klämta. Må jag påminna om att även fascismen inspirerades av starka drag av futurism. Därför menar jag att detta är ett fullt naturligt steg för den svenska socialdemokratin att ta. Den ökande teknologin och "innovationen" kommer att ge upp-

[18] https://en.wikipedia.org/wiki/Futurism
[19] https://ismerna.blogspot.se/2012/12/futurism.html

hov till det kontantlösa samhället, automatiseringen av arbetet och andra element som kommer att gå perfekt ihop med den nolltillväxt, Agenda 21, som eliten driver på global nivå.

År 2013 började även Stefan Löfven delta på Bilderbergmöten och det första var i London. Det första Löfven gör därefter är att skriva en artikel ihop med Jens Orback om den stora klimatlögnen.

I artikeln klargör Löfven och Orback en marknadsfientlig linje och kräver i ett alarmerande tonläge att Sverige och EU skall gå i spetsen i kampen mot ”klimathotet”. I klartext så underkastar sig Löfven och Orback helt Agenda 21s mål om nolltillväxt. Detta innebär bara en sak. **Slutet för svensk industri och för Sveriges alla produktiva jobb**. Kvar blir endast service-sektorn. Därmed blir hela Sveriges ekonomi i praktien ett luftslott. Det är också i samband med Anna Lindh-seminariet som Löfven och Orback tar up detta. (Anna Lindh var en förkämpe för globalisternas Agenda 21).

2014 vann socialdemokraterna och Löfven valet och han blev därmed Sveriges statsminister. **Under hösten införde riksbanken, under ledning av Stefan Ingves, nollränta för att dra igång en massiv inflation av den svenska kronan.** Något som har ökat belåningen och skuldbördan för de svenska hushållen.

9.4 Sammanfattning

Efter valet 2014 tillsatte Löfven en ”innovationsminister” och till och med en ”framtidsminister”. Detta var knappast någon överraskning med tanke på hur socialdemokratin växt fram. Nu är det dags för Sverige att gå i bräschen för den Nya Världsordningen med en RFID[20]-chippad befolkning. Som sagt väldigt ”innovativt”, och futuristiskt. Chipen kommer användas till att hålla befolkningen

[20] En minimal mottagare/sändare som opereras in i kroppen – till exempel via en spruta. De delas upp i dem som reagerar på en impuls utifrån (induktion) till dem som har en egen strömkälla. Den mänskliga kroppen kan användas som strömkälla.

under kontroll men säljs in som kö-förkortare. Detta har svenska folket röstat fram!

Ytterligare något som var helt väntat var att Miljöpartiet (MP) skulle ingå i regeringen. De är framtidens stödparti och skall ersätta kommunisterna vilka numer anses var en kvarleva från socialismens barndom. Detta har diskuterats öppet i Aftonbladet och fackföreningsrörelsen.

Trots den turbulens som varit under hösten 2014 slutade valet med att Löfven behåller makten och tar in MP i regeringen.

Trots att en majoritet av Sverige inte röstade på en RödGrön regering är det, i och med Decemberöverenskommelsen (DÖ), precis det man fått. DÖ har i praktiken eliminerat allt som kan kallas opposition. **Riksdagens lilla makt har avskaffats helt. Därmed har också folkets makt avskaffats helt. All makt utgår numera direkt ifrån regeringen och Stefan Löfven.**

Denna anmärkningsvärda utveckling borde ha chockat de flesta – ty Sverige är nu i realiteten en diktatur. Om man lägger ihop allt som diskuterats i denna skrift leds man till tanken att Sverige är en **judisk diktatur med en feministisk överbyggnad**. Har man dessutom kunskap utöver denna bok vet man det. Fast då kallar man den Frankistisk men det är en annan historia.

Appendix A

Stadsstaterna

Det finns *tre stadsstater*[1]. Dessa utgör en stad med tre funktioner och den bestämmer i stort sett allt i vår värld. Anledningen till denna uppdelning av 1 i 3 kan, tro det eller ej, härledas tillbaks till Babylon. De är Vatikanen (det andliga), City of London (finanser)och District of Colombia (militären) och de har alla sin egen flagga, sina egna lagar och sitt eget styrelseskick.

Jag har aldrig varit religiös, är det inte och kommer aldrig bli, men jag måste acceptera vad de historiska skrifterna förtäljer – dock med en nypa salt. Falsk historia är inget nytt. Vi har just gått igenom detta vad gäller socialdemokratins falska historia.

Av dessa tre stadsstater är, som jag ser det, Vatikanen den som drar upp riktlinjerna och London och Colombia utförarna. Varför jag väljer den ordningen beror på att den som har makt över människors sinnen är den som har den reella makten. Ingen av de tre klarar sig utan de andra.

[1] http://investmentwatchblog.com/3-city-states-that-rule-the-world/

A.1 Vatikanstaten

Den romersk-katolska kyrkan **har ca 1.2 miljarder följare** enligt Vatikanen. Dessa styrs via kyrkans hierarki av påven som också representerar illuminatitoppen – enligt Walter Veith i *A New*[2] *Order Rises*. Detta är logiskt och stämmer med annan kunskap.

Vatikanstatens överväldigande rikedomar innehåller enorma investeringar hos Rothschilds i Storbritannien, Frankrike och USA, och via jättelika oljebolag och vapentillverkare som Shell och General Electric.

Vatikanstatens guld, värt otaliga triljarder, finns lagrat i Bank of England och US Federal Reserve Bank – båda kontrollerade av Rothschild. Vatikanstaten är den största ekonomiska makten, den största innehavaren av rikedom, den störste innehavaren av mark och egendom i världen. Vatikanstaten har mer materiell rikedom än någon bank, företag, jättefond eller regering på hela klotet.

Medans två tredjedelar av världen tjänar mindre än några få dollar om dagen, mer än en femtedel av världen är undernärda och många svälter ihjäl så berikar Vatikanen sig med vinster från finansmarknaderna. Ja Vatikanen drar sig inte ens för att skinna sina fattigaste anhängare.

Vatikanstaten[3] är djävulens hemvist.

A.2 City of London

Liksom Vatikanen är Londons finansiella distrikt en suverän stadsstat. De betalar ingen skatt till England, de har sina egna lagar och sina egna poliser. Så har det varit sedan 1694 när kung William III av Orange privatiserade och lämnade över Bank of England till privata bankirer. Idag härskar Rothschild därstädes.

Bolaget The Crown är också det ett privat bolag. Det har ett råd bestående av 12 medlemmar med en ordförande, Lord Mayor, vilka

[2] https://www.youtube.com/watch?v=z9y0C5YwRq0&feature=youtu.be
[3] https://nicklasarthur.wordpress.com/2013/08/08/the-empire-of-the-city/

representerar 13 av de de rikaste bankirfamiljerna. Det inkluderar judiska familjer som Rotschild, Warburg, Oppenheimer och Schiff.

För den som vill lära sig den intressanta historien om City of London finner den på *länken*[4]

A.3 Columbia

Liksom Vatikanet och Korporationen i London bildades en tredje stadsstat, på land som avyttrats av flera katolska kolonier, officiellt 1790. På ett område bestående av fyra gårdar som betecknades Rome upprestes USAs regeringsbyggnad *Washington State Capitol*.

Konstitutionen är förtäckt, dess verkliga innehåll ger styret till ett privat bolag UNITED STATES. Detta tillsammans med att låta ett privat bolag The Federal Reserve ta hand om landets pengar ställer den enskilde medborgaren rätts- och medelslös.

På ren svenska - DET GÅR ÅT HELVETE.

Här en kort film (drygt 5 minuter) som skall läsas: *There are two constitutions*[5]. Fundera över varje textavsnitt. Här finns mer information *District of Columbia Organic Act of 1871*[6].

---

[4] https://philosophyofmetrics.com/the-first-false-flags/
[5] https://www.youtube.com/watch?v=lVsMUpPgdT0&feature=youtu.be
[6] http://www.teamlaw.org/DCOA-1871.pdf

Index